

בעזרת השם יתברך

מי שלומד בכל יום ארנ שלשת
הלמודים האלו, בונה לעצמו

בי"ת נצחי

זוה מרה שהו'ף לפניו ק'עז'מי
עז'מים ולנצח נצחים (אשר בחל')

למוד יומי

ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא
בעריכה מפארת מונקדת ומפסקת

פרשת תצוה תשפ"ד

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

בבא קמא. הנוזל עצים – פרק תשיעי דף קח עמוד א – מתוך מהדרות "אבן ישראל – (שטיינזולץ)"
קפה
תוספות

1 **ובאו עדים.** וכשנשבע היתה אצלו לחיוב כפל הודא אידו אבתרייתא: מאי מחיבי
 2 חומש אחר שבוטעה בתרייתא אין לא: והא איתריב ליה בפילא. עליה דראי ממוף או דלמא
 3 שבוטעה המתייביתו כפל פשוטיו מן החוקש. כגון אי הוה מודה השקא אקמייאת אחר
 4 העדאת עדים הוה מיפטר מחומש אבל השקא דאבתרייתא אוידי הוה שבוטעה לא
 5 חייבתיה בפילא תתייבית חומשא והקא ליבא

6 **למירי קא ידי בעלים** בשבועה ראשונה רבי
 7 אמרינן ליה היבא דאיתו סתדי אשבוטעה שניה
 8 דאמרינן אשבוטעה חנם לא מחיבי בפילא אלא
 9 היבא דאודי עליה קתייבא לן לעיל (וה קא)
 10 השביעי עליו חומשא פעמים כן דלענין חומש
 11 ואשם לא שני ליה בין שבוטעה עצמו לשבוטעה
 12 דזינן ובלבד שיפטר ממוה אמר לאתרי מן השוה
 13 שאין שומר על שורו: משביעך אני. משום הודה
 14 מעצמו דסיפא נקט אבל משום כפל בלאו
 15 שבוטעה נמי מחיבי: תרי חומשי או תרי כפילי
 16 בחד גבא מאי רבי קשיא: לפרך אחת. אם כפי
 17 חזרו וקבר והיה לתרין כפילי: בעוהו בעלים
 18 לישור תבם ונשבע שנגבה הנפסר וארבי שילם
 19 לפנים משורת הדין: בין דאקתייה. שומר
 20 לבעלעיה עד שהביאורו למית דין ונשבע אע"ג
 21 דהוה שילם לא מקנו ליה בעלים לשומר בפילא
 22 בשעת תשלומי: שהרי אמרו וכו'. הובל היה
 23 ליפטר בשבוטעה

1 **ובאו עדים** אקמייאת. תימה דע"כ כשכאו עדים אקמייאת ואומרים אהוקה שנה ראשונה
 2 ברשותו ונמצא משכחינא עם שבוטעה שניה נשבעו שאבד וכשזוהי אחר עדים
 3 אמאי משלם חומש הא קתיי לעיל בכריתא ודיקון פקויו: בין הודה מעצמו משלם כרן
 4 וחומש משמע דוקא הודה מעצמו אבל אחר עדים לא ויש לומר דלעולם בטענת אבד הודה
 5 לאתר עדים נמי משלם חומש כדמשמע בסמוך
 6 דקאמר מכרי האי שבוטעה לא מחייבא ליה כפל
 7 התייביתו חומש אלא שבע מניה ממון ומתייב
 8 כפל פוטרו מן החומש משמע והא היבא דליבא
 9 כפל בתקנתא עדים כמו בשבעת אבד מחתייב
 10 חומש בחדא אחר עדים לעיל לאו דוקא נקט
 11 מעצמו אלא את הדין אחר עדים ואידי דקא
 12 כסיפא הודה מעצמו יבין טוען טוען נגב תמי
 13 כרישא:

14 **חד** ונשבעו הודה וחד ונשבעו אבד עדים. נראה
 15 דוקא נקט מתחילה הודה דאי מתחילה כר
 16 חז ובאו עדים יארכי הודה חד והו עדים קודמין
 17 להודאה ומתייבין חריויהו בפילא דעדים כשכאו
 18 לעידי על שניהם העידו אבל כשיהיה חז הדין קודם
 19 אינני שאח"כ באו עדים יש לומר דפוטרו והכי
 20 משמע בבבליה הך משמטא דמודה בקנס וארכי
 21 באו עדים דפוטרו:

22 **טענה** אבד ונשבע הודה חזרו וטען טענת
 23 אבד. נראה ל"ג' הודה דאם הודה סיק
 24 הוה ברשותו להתייב באונסם משעה שנשבע
 25 לשקר ומה שאתו שבוטעה אבד אין פוסר
 26 בלום ואפי אמר לאחר שבוטעה אבד אלא נראה
 27 דלא הודה אלא לאחר שבוטעה שניה ומיהו תיקא
 28 מאי ממעניא ליה ליה קפא את מתנייהן היא
 29 דמיהו לעיל (וה קא) השביעי עליו ה פעמים בין
 30 כפילי ביד בין שלא בפני ביד וקבר עליו חייב על
 31 כל אחת ואחת.

32 **והזר** וטען טענת נגב ונשבע. תימה היאך
 33 השביעהו בית דין כיון שנפטר בבית דין
 34 בשבוטעה ראשונה ואפילו חזרו וטען שלאחר
 35 שבוטעה ראשונה נגב מיה לקה השביעהו והלא
 36 משבוטעה ראשונה נשבעו לשקר תיב באונסם
 37 ונמצא שלא כפר בלום במה שטען שנגב אחר
 38 שבוטעה ראשונה ואין לומר שכאו לפני בית דין
 39 אחר שלא ידעו שכבר נפטר והשביעהו ויכין
 40 נשבעו על פי בית דין (אע"ג) שלא ידעו מתייב
 41 כפל והא דאמרינן לעיל שכבר קרא בשביעה
 42 ראשונה היינו שאותו בית דין עצמו השביעהו
 43 וטען דאין סביר לחלק כלל ונראה דמיהו דאמר
 44 ליה ככל הפקדון שבו אבד שנתמא שקחן
 45 בשבוטעה ראשונה רעניו שתהא עליו שומר חנם
 46 כבתחילה חזרו וטען לאחר שעשינו שומר חנם
 47 נגב ופטר עצמו שהרי לא תתייב באונסין במה
 48 שעשאו בפרוש ש"ח אבל תימה דא"כ לא הוה חז

49 **ממוזא** והשקא הפקדו אצלו פנה שעה ומה לי לקוח ומה לי לקוח ומה לי לקוח ומה לי לקוח ומה לי לקוח
 50 משעה שנמצא שקחן פראשונה אין לפוטרו משום חושדו על השביעה מדרבנן הוא דמיפסל כדמוכח בשבועות (וה מה) דקתיי ושקנדרו חשוד על השביעה ומשעה חזו מדרבנן הוא
 51 וכן דמזוהייתא שבוטעה מחיבי כפל: **רמא** אמר למי שהפקדון אצלו. וא"ו דוקא קבר רמא דאע"ג דאמרינן לבי דיא נקטי ליה כפילא ובפרק תפסקי (ב"מ דף ט"ו) ובי דהוא
 52 וקרא דאפקדי כפי גבי תרייהו קאמר רבא שפיר עבד וקרא אהורי ליה היבא אטרייה לבי דיא תיבא והא אטרייה לבי דיא תיבא ולא פרע ליה מדי
 53 אלא רב נתקן אנטיה לאפקדא מניה אבא הקא אע"ג דאטרייה לבי דיא קעת שנשבע לו תחילה מכל מקום הרי שילם לו לבסוף ולא אטריח ב דיא הלכך מקני ליה בפילא:
 תבטו

תבטו

הא

17 **אבד וטענו** בו טענת נגב חד נשבע והודה וחד נשבע ובאו עדים מאי מי אמרינן בחד גבא
 18 קפדי רתמנא דלא משלם חומשא וכפילא האי שלם בפילא והאי שלם חומשא או דלמא
 19 עלויה חד ממוזא קפדי רתמנא דלא שלם עליה חומשא וכפילא והקא נמי דמי ממוזא דהוא
 20 תיקו: בעי רבא פלא תרי חומשי או תרי כפילי: בחד גבא מאי תיב דמי שפטן טענת אבד
 21 ונשבע והודה וחזרו וטען טענת אבד ונשבע והודה אי נמי כיון שפטן טענת נגב ונשבע ובאו
 22 עדים וחזרו וטען טענת נגב ונשבע ובאו עדים מאי מי אמרינן תרי גווי ממוזא קאמר רתמנא
 23 דלא נשתלמו עליו חד ממוזא והקא חד גוונא הוא או דלמא תרי ממוזא אמר רתמנא דלא
 24 לשתלמו עליו חד ממוזא והקא נמי תרי ממוזא ניהו תא שמע דאמר רבא ותמישיתו יוסף
 25 עליו התורה ריביתיה תמישיתו הרבה לקרן אחת שמע מניה: תבעוהו בעלים לישור ונשבע
 26 ושילם והופר הנגב כפל למי אביי אמר לבעל הפקדון רבא אמר למי שהפקדון אצלו אביי
 27 אמר לבעל הפקדון כיון דאמרינן בשבוטעה לא מקני ליה בפילא רבא אמר למי שהפקדון
 28 אצלו כיון דשילם מקני ליה בפילא וקא מיפליג בדוקא דמתניתין דתנן המפקד אצלו תבירו
 29 בהקמה או פליח ונגבנו או שאבדו שילם ולא רצה לישבע שהרי אמרו שומר חנם נשבע
 30 ויבא נמצא הנגב משלם תשלומי כפל מבח ומכר משלם ארבעה ותשלומי כפל מבח הוא
 31 ויבא נמצא הנגב משלם תשלומי אצלו נשבע ולא רצה לישלם ונמצא הנגב משלם תשלומי כפל מבח
 32 ומכר משלם תשלומי ארבעה ונשבע למי הוא משלם לבעל הפקדון אביי דייק מרישא רבא
 33 דייק מסיפא אביי דייק מרישא דקתני שילם ולא רצה לישבע מעמא דלא רצה לישבע
 הא

1 הִכְעוּ שומר הודעה תבעוהו בעלים והביא עדים. משמע דרודה לאחר שאין בעל הדיק
2 דלא הודא הודעה ותימה אמאי לא בעי לעון כרן נופיה בשלא באו עדים אי הויא
3 הודאה לא או אפאי נקט תביא עדים משמע דלא מבקעי אלא לעון כפך דיל ומשום
4 דארקן לא הוי מצי למיפשח את דפשיטא אם בשקר נשבע לא נפטר הנגב כו: [ל"א הניחוח

5 מזה. הקשה בקהני ארזי יורקא דגרסינן אם
6 באמת נשבע ולא נפטר נגב רז"א בעי
7 רבא עמד לישבע לשקר ולא הניחוחו מזה השקא
8 נשבע לשקר ממש דאסתלק ליה מבי דינא ורז
9 לא רמאי עליה כ"ש היבא רבא דלא נשבע דהודעה
10 רמאי לשלומי ורש מתריסר בדיון ורבא הניחוח
11 לישבע מחל לו ורזי נפטר נמי שומר באילו שומר
12 נשבע באמת ותו לא רמאי עליה ולהכי קבשי
13 ולא מילתא היא דרמשש דלא הניחוחו לישבע
14 לא מחל לו ולא מיפטר שומר מבכי וכן פוסק
15 בה"ג דרע"פ שקחלו לו השבועה לתבעו בשביל
16 כר לא מחל לו ממון לגמרי וכל שכן היבא רבא
17 מחל לו שבועה אלא אפילו הניחוח לישבע באותה
18 שעה

19 **נגנבה** באונס. נראה דאין שום נגיבה קרייה
20 אונס אלא בלפטים מוזין כדפרש
21 בקהני וכן מוכח לעיל בהבונס דף נו.ג.
22 **לכניו** לא לאדורו. ולא לכוון לכוון של גולן לא אחי
23 של גולן לכוון בחתיקה לכניו אם יש לו
24 דרם קודמים לכל אדם בחלק התנועה ומשם אותו
25 באילו מה הוא והר"ב בניו יורשים חלק עם אחיו
26 והם אין באים מכוון אלא מבח אביה דרבא
27 כדאמר בסוף מי שמת (ב"ב דף קנ"ט). תחת אבותיה
28 יהיו בניו חלקי אע"פ שאין לאביהו כהן כלום
29 שהרי ש"ל זו להתירו גולה אפיה הם קודמין
30 בחלק ממנהו משקטא רבי' או לאחיו כשאין לו
31 בניו. ל"ז רבי' באין ונפרעין. נראה לפרש לזה
32 על הקרקע שלו מאתרים אפי' בלא אפוחיק
33 דקרקע משעבר לבעל חוב ואזכר נתון קרקע
34 שלו לכניו או לאחיו בעבור הגולה ובתו שאן
35 הגולה קיימת וחוזרים ביח ונפרעין מאותה קרקע
36 אע"פ דיש לו לאר אר נבסיס במה לפרוע ונראה דאין
37 צריך לומר בשעת נתינת לכניו או לאחיו עימי
38 שיפרעו בעלי חוב מכס ובלאו הכי אין יאובלין
39 לזכות שלא מדעתו ואם הגולה בעין צריך לפרש
40 שקילו עליה או לעשאה אפוחיק מאלוה הניחוח
לכניו

1 **הא נשבע אע"פ ששילם.** כיון דאסרוהיה בשבועה למי מודה נגב כפול לשבע הפרקון
2 כטעמיה דאבין דלעיל: מי נפטר הנגב. מן הכפל בשאר מילה נקטם: בחוזקה. שוהיה
3 לשומרו: או לא נפטר. דכיון דנשבע שומר תחילה נסתלק וישוב אינה בשמירתו ולא תוקא
4 הודאהת אם באמת נשבע. השומר ששען נגנבה באונס ומגאב כן נפטר הנגב בחוזקה

5 **שוטר.** דכיון דראקון היא אגן סתרי דלא יהיה
6 משתבחא בחומה גיבא ליה למירי דהויי בידיה
7 דהאך חלקה על שומר זה לחור אתריה
8 והביעוהו ביערה הודאהת ולא הודאהת: ואם נשבע
9 לשקר. שומר מת או נשבר או נשקח או נגנבה
10 באונס ובא ומצא שאינו כן דכיון דמגילא
11 מילתא דשקרן יהיה אגן סתרי דלא ינחא ליה
12 למירי דלביי' תו שומר עלה ותביעוהו אפיה
13 בחיבה: ולא הניחוחו מאי. מרדלא בשבע האמן
14 הוא עדיין לבעלים או דלקא כיון דעמד לישבע
15 תו ולא מחייבו ליה בעלים נשבע לשקר מזה. מי
16 אמרינן אבתי עליה רמאי דכיון דלשקר נשבע
17 סופו להתירט ולשלם חלקו תבעתו תביעה או
18 לא איך דרסא אם באמת נשבע דלא פשיט לא
19 נפטר הנגב דכיון דבאמת נשבע אפטר ליה
20 נפטר ותו לא תמאד עליה למתבעיה לגנב ואם
21 לשקר נשבע כגון דפשע נפטר הנגב בהודאת
22 שומר דאבתי עליה רמאי לשלומי וראשון
23 שמתיה ועקר הוא דהקא איבא לאקשי' אי'כ
24 מאי בעי רבא עמד לישבע לשקר ולא הניחוחו
25 מזה השקא נשבע ממש דאסתלק ליה מבי דינא
26 דתו לא רמאי עליה לא שבועה ולא פרעון עד
27 שיקא עדים שפשיט אמרינן דנפטר הנגב דאבתי
28 אשומר רמאי למתבעיה כל שכן היבא רבא
29 נשבע דעליה רמאי לשלומי: את עברת לן
30 מילתא. טובה ששלמתו לפנים משורת הדין
31 חלקה על דיון נמי רמאי למיעבר מילתא
32 דטובתא לאהודיי כתר נגבא ולמתבעיה
33 והביעוהו תביעה נגנבה באונס. בלפטים מוזין
34 דשומר שקר פטור בו ואכי"ח הוצר הנגב וכול
35 לכופו ולהוציא מידו: דעה נשבע והבעלים
36 יפרעו מן הנגב: עושה עמו דין. משלם לבעלים
37 דהוא יפרע מן הנגב: ואם שומר שקר הוא. אע"ג
38 דפטר בלפטים מוזין הבא האיל והוצר הנגב
39 ולא יפטר כלום עליו לטרוח אתריה לסיקר הא
40 ישלם לבעלים ויחזור ויפרע מן הנגב: עושה עמו
41 דין. ישלם ומזוהו עליו לחור אתר האבדות
42 ליפא. פליגא. דרבא ארזיב ותיא בר אבין: כגון
43 שקדס ונשבע. קודם שדובר הנגב **מתני'**
44 משלם כתי. דאין תושב ואשם אלא אם הודא
45 דבתיב בגולו הבר בפשיעה בשאח והתורה: ואיך
46 כד פת אביו. ואמר מיתת האב הודא: הרי זה
47 משלם חלקו ונתן פשיעה. של אביו או לאחיו של
48 אביו אם אין לו פנים ואם לא גב דמפקל ארישה
49 קפריה דהאך בעי דאפקי רבא ותיחייב ותיא מעבב
50 אפילו כגון חלקו: אין לוי. ובסיס כל כר שקובל
51 לוחר על חלקו או שאין רוצה להפסיק חלקו:
52 לוה. מתריסר ומשבי לאחיו לקיים מצות שקבת
53 ובעלי החוב באין ונפרעין. מן ההשקבה את חלקו
54 כגון אם יהיו שנים אחוז והוא שליש הפרעם
55 בעלי חובים מן ההשקבה שליש החוב) הנפרעם
56 יגבו ממנה:

1 **הא נשבע אע"פ ששילם למו משלם לבעל הפרקון**
2 **רבא דייק מסיפא נשבע ולא רצה לשלם מעמא דלא**
3 **רצה לשלם הא שילם אע"פ שנשבע למו משלם למו**
4 **שהפרקון אצלו לאביו קשיא סיפא אמר לך אבני**
5 **הכי קתני נשבע ולא רצה לשלם קודם השבועה**
6 **אלא לאחר השבועה למו משלם לבעל הפרקון**
7 **לרבא קשיא וישא אמר לך רבא הכי קתני שילם**
8 **ולא רצה לעמוד בשבועתו אלא שילם למו משלם**
9 **למו שהפרקון אצלו תבעוהו בעלים לשומרי ונשבע**
10 **והוצר הנגב תבעו שומר והודה תבעוהו בעלים וקבר**
11 **והביאו עדים מי נפטר הנגב בהודאת שומר או לא**
12 **נפטר הנגב בהודאת שומר אמר רבא אם באמת**
13 **נשבע נפטר הנגב בהודאת שומר אם בשקר נשבע**
14 **לא נפטר הנגב בהודאת שומר עמד לישבע**
15 **בשקר ולא הניחוחו מהו תיקו רב פהנא מתני הכי**
16 **רב מובומו מתינו בעי רבא נשבע לשקר מהו תיקו**
17 **תבעוהו בעלים לשומר והוצר הנגב תבעוהו**
18 **בעלים והודה הבעו שומר וקבר והביא עדים נפטר**
19 **נגב בהודאת בעלים או לא מי אמרינן מצי אמר**
20 **ליה שומר לבעלים אתון כיון דשקלתו לכו דמו**
21 **אסתלקוהו לכו מובא או דלקא מצי אמר ליה לך**
22 **הכי דאתי עברת לן מילתא אגן נמי עברית לך**
23 **מרוחין בחר נגבא שקלנא אגן דירן וקול אר דירך**
24 **תיקו אתמר נגנבה באונס והוצר הנגב אמר אבני אם**
25 **שומר חנם הוא רצה עושה עמו דין רצה נשבע אם**
26 **שומר שקר הוא עושה עמו דין ואינו נשבע רבא**
27 **אמר אתר זה ואחר זה עושה עמו דין ואינו נשבע**
28 **לימא פליגא אדרב הונא בר אבין דשלת רב הונא**
29 **בר אבין נגנבה באונס והוצר הנגב אם שומר חנם**
30 **הוא רצה עושה עמו דין רצה נשבע ואם שומר שקר**
31 **הוא רצה נשבע ואם נשבעתה והא רצה עושה עמו דין רצה נשבע קאמר**
32 **הכי קאמר רצה שומר חנם עומד בשבועתו רצה עושה עמו דין רבא וזתי בעי לה הכי**
33 **נגנבה באונס והוצר נגב בתי שומר ומתה בפשיעה מהו מי אמרינן פיון דנגנבה באונס**
34 **כפליא ליה שמירתו או דלקא פיון והדרה הדרה לשמירתו תיקו: מתנגי' תיקן פקדוני אמר**
35 **לו אבד משיבעוד אני ואמר פיון והעדים מעידים אותו שאכלו משלם קרן [הודעה מעצמו]**
36 **משלם קרן וחומש ואשם] הוכן פקדוני אמר לו נגב משיבעוד אני ואמר פיון והעדים מעידים**
37 **אותו שגנבו משלם משלומי כפל הודה מעצמו משלם קרן וחומש ואשם הנוול את אביו**
38 **ונשבע לו ומת הרי זה משלם קרן וחומש ואשם לכניו או לאחיו ואם אינו רוצה או שאין**
39 **לו לוה ובעלי חוב באין ונפרעים האומר לכניו קונם אי אתה נהנה משלמי אם מת ירשנו**

1 **הוא רצה עושה עמו דין רצה נשבע ואם שומר שקר**
2 **הוא רצה נשבע ואם נשבעתה והא רצה עושה עמו דין רצה נשבע קאמר**
3 **הכי קאמר רצה שומר חנם עומד בשבועתו רצה עושה עמו דין רבא וזתי בעי לה הכי**
4 **נגנבה באונס והוצר נגב בתי שומר ומתה בפשיעה מהו מי אמרינן פיון דנגנבה באונס**
5 **כפליא ליה שמירתו או דלקא פיון והדרה הדרה לשמירתו תיקו: מתנגי' תיקן פקדוני אמר**
6 **לו אבד משיבעוד אני ואמר פיון והעדים מעידים אותו שאכלו משלם קרן [הודעה מעצמו]**
7 **משלם קרן וחומש ואשם] הוכן פקדוני אמר לו נגב משיבעוד אני ואמר פיון והעדים מעידים**
8 **אותו שגנבו משלם משלומי כפל הודה מעצמו משלם קרן וחומש ואשם הנוול את אביו**
9 **ונשבע לו ומת הרי זה משלם קרן וחומש ואשם לכניו או לאחיו ואם אינו רוצה או שאין**
10 **לו לוה ובעלי חוב באין ונפרעים האומר לכניו קונם אי אתה נהנה משלמי אם מת ירשנו**
11 **בדיו**

1 בחייו ובמותו אם מת לא ירשנו: ואם אין לו. מה יאכל לזה ואוכל ובעלי חוב באין
2 ונפרעין ממנו הירושקה את חלקו: **גמ'** ואפי' לארבעין של עקבה. אם אינו מוצא יורש לאביו
3 למי יתן אותה לארבעין של עקבה ולא יעבטנו ביה: וצריך שיאמר. כשהוא משיב
4 לארבעין של עקבה זה גזל אבא: ונפחיליה ליה. והכא דאין יורש אלא הוא ובכלה שלו:

5 **מי לא תנו מחל לו על התקן.** ולא מקריבא מנות
6 השקבא אלמא נפספס ידי גזילה והתן אהא נפקא
7 ליה במחילה הךב גמי כיון דירושקה קמהי נפלה
8 נפק ליה מידי גזילה להשיב האשם. והוה שר לו
9 גזירה דכתבי לקבון לקבון ריה קבא גזילי. ויורש
10 וכי של יף אדם ביישראל שאין לו נאילים. אם
11 אין לו בן או בת או אח של יו קרוב עד יעקב
12 אבינו הקרוב קרוב יורש: אלא מגזל תרי. ותשבע
13 לשקר דכתבי למעול מעל ביה: ונתן עולה
14 כספו ואשמו לירושלים. לבתניה מדכתבי האשם
15 המשבע ליה לבחון אמריהון לקבון בשעתיה אשם
16 זה דרבי וקפו עליו. זה במזלה נפק שליה מתורה
17 גדולה ולכי מיתת רב הנה ליה האי מחוקק ונהך
18 מן התפקי: לא שמינן לנפשיה. כגון הךב ומחיל
19 ליה אי נבךא גזל הנה לנפשיה וזהו גזל את
20 אביו ותשבע לו ומת אביו דמחיל לנפשיה: וליש
21 לאתריה. נגזל לגזול מצי מחיל ומתני דקתני
22 מחל לו על התקן רבי יוסי הגלילי איש
23 ואשמעין לאתריה הדיה לנפשיה אהא דנפק
24 מידי גזילה גזל חורט או גזל הנה וקסיד דהאי
25 נפקו לאו דוקא בדקמשה ואזילי ל' עקבא לא
26 שמינן ב'ו. ומתני דקתני משלם קרן וחומש לבני
27 או לאתריה: וירושקה היא ולאשמעין לקבון
28 דלא מצי מחיל וזהו לאתריה דאפילו מחיל
29 ליה גזול גופיה לאו מחילה אהא: ח"ה אפי' לא
30 יקפו. הלכך יורש את אביו גמי אע"ג דלא יקפו
31 עליו במזלה: וכן כגון מתורת גזילה בחיי אביו
32 כיון דמת אביו ונפילו נבסיס לפינוי מחיל לנפשיה
33 ולקפונו ע"פ פריך אין גזל הנה דנפיק לבתניהם
34 היכי משבחת לה: ח"ה. דבכל דקפו נמי קאמר ר'
35 יוסי לנפשיה מצי מחיל מתני: דמחל לו על התקן
36 דאמרת ר' יוסי היא כיון דאמר לנפשיה מצי
37 מחיל לשמעני בירוש אבי אביו דמחיל לנפשיה
38 וליהני פטור ולקבא ר' יוסי וכי' ש' דנגזל גופיה
39 לגזול מצי מחיל ונמי מחל לו על התקן דאוקמה
40 כר' יוסי ליהני: אמתי מחילה ליה דאוקמה כרבי
41 עקבא ולשמענין אמתי לרבי עקבא ולאתריה
42 לא מצי מחיל ומתקם שמענין שפיר דכל שבן לנפשיה דקופו במזלה היינו אתריה וקאמר
43 ר' עקבא דלא מצי מחיל אבל השתא דאשמעיןן לאתריה התיא מחילה ולנפשיה לא
44 התיא מחילה איכא למיטר דדוקא קתני וזה תנא הוא רישא דמתני: וסיפא: הא וקא ר'
45 יוסי. מה דאמר קופו במזלה דכיון דאמרת ר' עופיה דהנה נגזל מתורת גזילה דהוי
46 במחיל לאתריה הוי מחילה ולכי מית קניה האי הלכך מחל לו על התקן דמתני ר' יוסי
47 אהא רבי יוסי לרבי עקבא מציב משלם דקתני אין לו הפנה עד שיוציא גזילה וסיפא
48 מה רבי יוסי היא דמורי רבי יוסי לנפשיה דלא מצי מחיל כיון דלא אפקיה נגזל מתורת
49 גזילה רבא אמר האי וקא ר' עקבא. ולרבי לנפשיה מצי מצי מחיל דקופו לאו דוקא
50 וכי אמר רבי עקבא דלא מצי מחיל לנפשיה הוא קאמר דאע"ג דר' עקבא כיון דלא מחיל
51 מחילה מגזירה לא נפקא ליה מתורת גזילה אבל נגזל לגזול מודה ר' עקבא דמחיל:

מבבלי

דסבר קמצי מחיל לנפשיה הלכך מוני' לא מתקנא כותיה אלא כרבי עקבא ומוזרי רבי עקבא דלאתריה מצי מחיל והשתא אי דנקט עקבא קבר דקופו במזלה אינו מוטעל
במזלה לא מצי מחיל לנפשיה כיון דליכא מחילה דאתריה:

1 לבניו או לאביו ויחזור ויטרפה מהם ב"ח אע"ג דארמירין לעיל (דף קט) עשה שורו אפומיך
2 ומוכרו אין ב"ח גובה הימנו היינו דוקא מכורו וביקן וליכא קלא לא אפסידא עשה לקבוחת אכל
3 נהנו במתקנה דלא שיקר פסידא דלקבוחת ב"ח גובה הימנו דאין יכול לימן מה שמשועבד
4 לאחרים אכל לא עשאו אפומיך לא קיה ב"ח חזרו וטרפו מהם דבר היכי דמטלטלי דהימנו
5 לא משתעבדו לב"ח הני לא משתעבדו מטלטלי

6 **דמקבל מתנה לבעל זבוח וכו' וכו' באילו נתון להם**
7 במתנה כיון שהיו בעמי גזול: יכול לחזור ולטרפו
8 נתון ומיחו וראה דלא חשיב וקבא מה שמשיחור
9 חל באילו נתן להם דאין לא להקנה
10 אלא סתמא בשתיקה מחזור להם ואין דעתו
11 אלא לקיים מנהג השקבא בעלמא הלכך לא
12 התיא מתנה הכול ב"ח לטרופ מהם והוא דתיא
13 אינו יכול לחזור ולקיה מתן דאין לא להקנה
14 מתקנים השקבא כלא אם היה לוקח בעצמו מה
15 שנתן אבל מה שב"ח נטל ממתיקאמי שפיר מצות
16 השקבא כיון שבבעצמו אין טעל ומיירי אפי' כלא
17 אפומיך:

18 **ב"ח** באין ונפרעין. אחר מיתה ואפילו בחייו הוי
19 שרי כבודא כדארמירין (נריים דף מג)
20 המוזרי הגאון ומחברו ואין לו מה יאכל ללך אצל
21 תנניו דריגיל אצלו ויאמר לו איש פלוני מוזרי
22 הגאון ממני ואין לו מה יאכל ואני יורע מה
23 אעשה לו נתן לו וקא ונטול מנה אלא לפי שזה
24 אין רוצה שיתקן ממנו כלל בחייו ואין יכול
25 לעשות תקנה אלא מודיעיה וקא דלא תני קבא
26 ואם אין רוצה דקתני רישא משום שהרי דתיא
27 ואינו רוצה או ששקא דוקא אין לו מה יאכל שרי
28 כדקתני גבי המוזרי הגאון מחברו אכל אם יש לו
29 מה יאכל אפי' ואינו רוצה אין לו הפנה כבך
30 וא"ת ותיאר נפרע ממנו והוא תנן בפרק אין בין
31 המוזרי (שם דף לג) המוזרי הגאון מחברו שוקל
32 לו שקלו ופורע לו חובו ופ"ה דדוקא במזונות
33 אשתו אבל שקא חובות אסור לפרוע דתיא קא
34 משתריש ליה ואסור והני משתריש ליה וי"ל
35 דלא דמי דהתם כיון שהתייבחי למי שפרע
36 בעבורו אם יפרע בחנם בעבורו איב' מתנהו
37 ואסור אבל הוא מה שקבאים ב"ח ונפרעין מן
38 הנכסים אין לו נזקתן מן הנכסים והתיא דודלך
39 אצל תנניו לא תקשה דהתם דרך מתנה מיירי
40 שהתנניו נתון לזה פירות במתנה חזרו ומקבל
41 מזה משום דרך מתנה אבל הוא דאמר בפרק
42 השותפות (שם דף מו) קונים אשתי שאני נזקתי לך כר לזה וכו' כאין ונפרעין מבעל בשלמא
43 קונים שאני נזקתי לאשתי איכא למיטר במזונות אשתו ואליכא דהנה אלא קונים שאני נזקתי
44 לך משמע שאומר לחבירו נמצא שהוא פורע חובי ויש לוומר כגון ששקא הימנו גזול מנת
45 שלא לפרוע דהתקא אין נזקתי כלום במה שפרעו חובו וא"ת וכי שיתקני דאמרינן עולה
46 ע"מ שלא לפרוע וי"ל שהוא אוקבוי שלא יניח מלפרוע בעבורו: **אמרי** רב ששת הא
47 קאמר ר' יוסי הגלילי. וא"ת ואנאי לא מוזק מתני' כר' עקבא ומוזרי דלאתריה מצי מחיל
48 לנפשיה לא מצי מחיל ובקופו עליו במזלה הוא פולגי עליו רבי עקבא ארכי רבי יוסי דלא חשיב
49 ליה יוספה במו מחילה דאתריה וי"ל דרב ששת כיון דמחילה דאתריה מועלת אפי' נמי
50 מועל לבע' וכו' דאמר ר' עקבא דקופו במזלה אינו מוטעל א"ר דתיא כ"ל דמחילה אתריה
51 נמי אינו מועיל להלך לא מתקנא מתני' כר' עקבא דקתני במתניתין מחל לו את התקן
52 משמע ומחילת אתריה מועלת ור' עקבא דקופו בחיי רבי עקבא קבר דקופו במזלה אינו מוטעל
53 כלום לבע' אי לא מצי מחיל לנפשיה הלכך רבי יוסי דקאמר וכה הנה שבידו ע"כ מ"ש

54 **דסבר קמצי מחיל לנפשיה הלכך מוני' לא מתקנא כותיה אלא כרבי עקבא ומוזרי רבי עקבא דלאתריה מצי מחיל והשתא אי דנקט עקבא קבר דקופו במזלה אינו מוטעל**
55 במזלה לא מצי מחיל לנפשיה כיון דליכא מחילה דאתריה:

1 אלא גזל הגר דקאמר היכי משכחת לה. היה הדמי למפרץ בחתולי סויגא בי קאמר ר' יוסי הגלילי ואי שקא לנפשהי ר'א ושקא לאחרני מריז שקא מחדל אלא משום דהוה ליה פריכי אחרני לא תש למפרץ. **קַלָּן** אי אהא פְרִיר לַחֲמוֹר עֲלֵיו. ואי' גזל בדר קטן דהכי משכחת לה והא אי נכה לטען כדארמינן בפי' ר'בינא (ד' ב') דגזל גזל מדרבינא ולא מדאורייתא וירידה לניבא למפרץ גז' אין יורש אביו דבר אחרון י' דדוקא ומציא דאין דעת אערת אהר' אוה לא נכה אלא מדביתים **ג** כשרעת אחרת מקנה אותו קני מדאורייתא ו בקטנן שנתידיע עם אביו מידי ר'דביע מטיבלין אורו אלא בלא אביו בלפגא הוא פברק קצת דבחבות (דף יא) אם מטבילים אותו על דעת בית דין. ויעי' תוס' סנהדרין סוף ד"ה קטן **ל** לכהן שבאותו משמר. אין נראה לפרש בדבשת ודואנה כשמתחייב אלש למשמר שהיה בשעת הכאה שהרי בכל הקרבות השקאתו ואשמותו נדרים ונבדות אין אנו חולקים אור' שעת החיוב לימנו לאותו משמר שהיה באותה שעה שגבר או נדב או חקט אשרו מתחייב הכל אלא אחר הכאה אנו חולקים ובמונ כן בקאן. **מ** מניין שלא יאמר. תמה דקפיש האי לישנא כיון וכל דין אלא מייתי לה אלא מדינא. **נ** ומה דבר שאין לו חלק בו עד שיפגע לרשותו. מכן תרחיק ותלה וראשיה הני שטובת הכאה לעגלים לימן לאיזח ביה שירצה משנכנס לרשותו אין אחר. וכול להוציא מקדו ומתחלק לבני משמר דאין מתחלק לאנשי משמר אלא מתנת **א** לא אמרתי דבר שאין בו. ללשון ראשון נמי דקאמר ודין הוא בשל אחרים אני זוכה וכול להקשות דין לבא מן הדין לריות בדיון שלא חקב בשל עצמו אלא כפי חובו כל של אחרים: **אחוזותיהו** כל מי תל. תימה להרשב"א למיל אחוזתו לומר שיוצאה מתחת ידו בשל אחרים אין זוכה בשל עצמו לא כ"ש את הכא שירי נמי למפרץ מנו לעיל דין לבא בר וש' לומר דיאענידך אחוזתו משום דהא כיון שהיא תחת ידו תהא שלו דהוה וליפניו בתו כהן מוגל התר ובגלי הגר היא דהוה שלו כדקאמר ואיך את קדשינו לו יהיו משום הכי איצטרך אחוזתו. **מנין** ליוצאה לבתנים כו'. כדירותא היא ענינן בפרק אין מקדישין (דף כה:).

2 כבלל דרבי יוסי הגלילי כבר מצי מחיל לנפשהי. אמר' לא קמו לקרא פרקני קנאי חשב. הקב"ה כדרכיב המושב לה. לכהן קנאו חשב. ונתנו לבתנים. שגזל חודי בהדי הגר נעשה אצלו כמלוה וכי מיתתו נמו מודל לנפשהי ולי תיורת. שגזל אותה חוששבו חודי ההר נעשה מיתה כמלוה. ומ נפיק לבתנים אז וכהו כה אידה. איש אפר רחוקין. אם אין לאיש גזל. י"ד באו נצנים. תרי חבבות כתיב לחיבי המושב לישקא האשקא תרי אשמות תרי חבבוי תהיב החשב האשם ונתנו חבבוי המושב. איצטרי לחוור אפריה. ולשאול אם יש לו בנים קודם שנתנהו לכהן. קטן. שאין שאין בידוע שאין לו בנים יתנהו לבתנים ומתקב נפקא לן דקב' לראו בר אורליה דהא בסנהדרין (כ"ב סדר מורה (דף ט"ז). לכהן שבאותו משמר. שדאב כא להחכפר בו. כשהוא אומר מלכד אל התפזרים. ישמעל למי שהו ניקן זה ניקן ואל אכפפורים אין יתנו לכהן אלא כהן שבאותו משמר כדרכיב (בדכ"ט י"ז) לבד ממקדויו על האבות אני שבתי ואמה בשבתי. הגר שהיה כהן גזל. את הגר והשגעה משמר שלי בו והודה לאחר מיתת הבה. בשל אחרים. אם היה ישראל מביא גזל הגר במשמר זה והרבי נטל חלק עם אמר לבתנים בני המשמר. בשל עצמי לא כ"ש. שאמול את הכל מה דבר יאמן לו חלק בו. כהן כהן שהתנדב קרבן דאמרין לקמן שיוצאה בתו בא ומקריב קרבנותיו בכל שעה שיוצאה ובקשרה ועודה שלו דכתיב ואיש את קדשויו לו יהיו נמנא שגזל לבני משמר חלק בו. משנכנס לרשותו אין אחר. כול בו. שאם נתנה לבתן אחר שלו אותו משמר טוב אין יוכל להוציא מידו שצאמו ואיש אחר יתן לבתן לו יהיה דבר שיש לו חלק בו עד שלא נכנס ברשותו. שכיון שקב ישראל לבדיא גזל הגר למשמר זה איצט' שנתנו לבתן מאהו יש לו חלק בו. לא מה דבר. שלא נכנס ברשותו) כהן תרומות ומעשרות מפי עוקר הרים. כך אין האחרים חלק בו. לפיכך משנתנו לו בני מעבד עליה תאמר בגבול. הגר שהוה לבני בני משמר וכולהו תובעי' והתבי' ואיש את קדשויו (י"ט). והפקא לן לקמן מנייה שכמה מקריב קרבנותיו בכל עת שיוצאה ובקשרה ועודה שלו והקבא נמי דהא יאיל אשך קרבנות דבתו דהא וקבי ביה ובין דמקריב ליה וקבי בגי' היה נמי ודידה הוא כדארמינן מלכד אל הכפורים למי שהו ניקן זה ניקן ובתו כמא. דאין ראוי להקריב אל האשם א' (בתמן) כמא. היכי מצי למימר דבר שיש לו חלק בו והא קיימא לן כדכתיב (דף סח) דאין טמא חולק קדשי המשך ואפילו בערות וגזל דהוה כד' המשך והא' אלא. ללעול בבחן סודו והא' דמוציאין מידו משום דליפניו גיש בתו כהן משה אחזה ואיש את קדויו במליל אחרני דמוציאין אחוזתו. לכהן תהיה ההו' לו למקדויו דיו זמנה חיל אחוזתו. לשי' מוצאה לבתנים. מקדיש שדה אחזה ולא זאקה מן הקדש ומקריב גזר' לאחרים כשהיא יוצאה מיד הלוקח כיוכל מתחלק לבתנים משמר

32 שנגס בו יובל שקאמר ואם לא יצאל את השדה בעלים ואם כבר את השדה גזר' לא יצאל עד בעלים אלא תהיה השדה נוג' והכי תניא בת"כ ובעינן. ונאיה אהי' מן הכתנים. כלומר והלוקח מן הגזר' וזהו ומכיו המשמר של יובל היה: שקא מקריב. אם נדר קרבן או שתהה מטיל עליו חטאת ואשם וזוכה מקריב אף במשמר שאינו שלו שכנידחת. שבר שבורתה. דרדיוי בקשרה אם היה פוגל סוף. ראוי ללבוך ואין ראוי להקריב אין יוכל לעשות שליח להקריבה מי שירצה אלא נותנה לבני המשמר והואיל ודואו ראוי לאלכילא קרבן ביה ואיש את קדויו לפיכך עבדה ועודה שלו לשון אחר גרסין עבדה ועודה לאנשי משמר כיון דהם הקריבוהו.

בבא קמא. הגזול עצים - פרק תשיעי דף קי עמוד א - מותר מהדרת "אבן ישראל - (שטיינזולץ)" רשי'

ואם יקח יקח. וראוי לעבודה כדמפרש לקמן ואין ראוי לאבילה. נותנה. להקריב לכל בן שריצה. ודואיל דהוא חזי לעבודה מצינו לשיניה שליטה ועבודהה לאנשי משמר. דיכון חזי חזי לאבילה לא משוי שליח לאבילה אבילה נסה. שבפשו קעה ביה אם היה תבת. של המשמר נמא ויש לו קרבן צבור להקריב: נתנו לכל בן שריצה. והדואיל דהוא

1 וכול להקריבו דהא קרבן צבור הוה את
2 המוטא שליח נמי מצי עבד קרבן צבור בא
3 בטומאה ואין נאכל בטומאה בכיצד עזילין
4 (פסחים ד' טז:) א"ר אבא טורחין בהווא משמר
5 כמאמי מצינו מצינו עבד. ויכין דלא מצי עבדי שליח
6 היכי משוי: לבעלי. מומין טורחין. מתחלת
7 דיקויאן לן רבדיה (זו) איש חולק ואפי' בעל
8 מום בקדישים ובמנחות: אם היה בן גזול אונן.
9 ויש לו קרבן עצמו להקריב: נתנו לכל בן
10 שריצה. דיכון דבתן גזול מקריב אונן דבתיב
11 לאביו ואבוא לא ישמא ונתן מוקדש לא יצא אם
12 מת אביו ואביו דהא אונן אמילו הכי מקדשתו
13 לא יצא אלא רזל כלומר דעבודתו שיעבד
14 באיננה לא התחיל וזה אחר הידות שלא יצא
15 חילו. ואינו חולק לאבול יצא. כשתסתלק
16 אשתו ודאית ליה ליה דרבין דאשתו ואדוריתא
17 אינו אלא אם ימיה דבתיב (עפ"ס ח) ואדוריתא
18 כיום מר אלמא אין מריתא אלא אם אשה
19 **מתנה**. היה משלח את הספה וית. בדרך
20 הספה לבעלי. של וכן דהא ובה ביה ממתת
21 הר' אלא דבעי למעבד השבט כי דיכי דתידי
22 ליה פרה אשבוגתיה והשקא תו ליבא פרה
23 כון דמתא ליה ליה האשם ידעה. דהוי אשם שנתו
24 בעליו וקדיל לקמן כל שבחשאת מזה באשם
25 רועה: לנבדה. לשפוחת קיץ המנבח עלות כשר
26 לשם וערותו לבתיב. משקרת יחוייב. האשמה
27 לכל המשקרת ושל דיעה אנתיה: נתן. הגזול
28 את הספה ליחוייב במשמרתו ואידיכ נתן אשם
29 לדיעה במשמרתו: יצא. כדמפרש ואזיל
30 שהמביא גזילו עד שלא הביא קרבן אשמו רב
31 וזה ובה הביא את שאלו אם קיים האשם
32 יקריבוהו בני ידעה: דקסמיהו להקריב להחיו
33 האשם דשלא מדן עבד בני יחוייב דקבול
34 אשם כמפי כסף לדיעה ליבא למגס מדי
35 דבמשמר ידעה קבילי ור' יהודה דפליג
36 אברייטא בנבאא ממתניתין מודה נתן תהו.
37 לבתיב אין החומש מעבד מלהקריב את האשם
38 אם לא נתן גזרין ולבסוף נתן. **גמ'** או יצא
39 אלא אשם הו' איל. אשם ומטבח זה קרן וליא
40 גי'. אשם נפקא מפי תרתייהו קאמר קרא תיפוק
41 ליה מנה לאפקי מדרבא דמר דאשם קרייה
42 החומש לקרן וזה אשם אינו כגולה דבתיב
43 (ויפרא') ביום צוהו ואינו בא לחצואן אף כן בה
44 כשהוא אומר מלכד איל התפריים ותי אפר
45 אשם. ויש לו קרבן חזא: או אינו אלא אשם
46 חומש. ומטבח זה קרן וגי' לאפקי ממתניתין
47 דנתן אין החומש מעבד ניקא אדרבא חומש
48 מעבד דאשם קרייה החומש לשון קרבן כשהוא
49 אומר בו: משתלם פראש. קרן לבדו שהוא ראש
50 לכל בן ובהו. שבמשמר ומסוף משלו עד
51 להשלים: אין בו. שהו פרוטה לכל משמר
52 יחוייב ויש בו שהו פרוטה לכל משמר ידעה
53 שהו מוטעין מדה.

קנה תוספות

דכ" עבד ע"י הדיקן עבדהו. דלא מצינו בבתיב פסול בהניס אלא אלה דנתנו הכמים
שיעור עד שרפת בהבל שוחטין (וחילוי ד' כו:) **אבילה** נסה ולא כולו ליה. מפיכ
מדריש לקיש דאמר בהחולץ (יבמות ד' מ.) רש"י האוכל אבילה נסה היה ביום הכפרים פסול
מלא תעבד וא"ת דבפרק ש' שאמר הר"י נודי ושמע' (ביו"ד כג. טש) גבי דאך נאמר רבה

1 רב בר תהא אמר ר' יוחנן מאי דבתיב עדיקים
2 זלכו וב' ופושעים יקשלו עם משל לשוני בני אדם
3 שצלו פסחיהם אחז אבולו לשם מצוה ואחז
4 אבולו לשם אבילה נסה וה' שאבולו לשם אבילה
5 נסה ופושעים יקשלו עם א"ל ר' עמרם קושע
6 קריית ליה נהי דלא עבד מצוה מן המובחר מצוה
7 מיהא עבדי משמע דרביא יד' חובק ור"ל דתקם
8 לא קאמר דרביא אלא דלא מיקרי רשע ועד
9 דתקם לא מיירי באבולו אבילה נסה משל אלא
10 כלומר שאין אבולו לשם פסח אלא כדי ליהות
11 שבע תעבד דלא קאמר אבילה נסה אלא לשם
12 אבילה נסה וע"ל דשתי אבילות גסות הו'. **א'**
13 דרביא קאמר טורחין מטאין מצינו עבדי. רוב ששת
14 פרך דשמעיון ליה לרב ששת דאמר בפ"ק דיומא
15 (ח' ט) טומאה דחיהה בעבור ווי איבא טמאים
16 וטורחין לא מצינו עבדי טמאים ואיבא דפולגי תקם
17 ואמר דטומאה דחיהה בעבור ואפי' איבא
18 טמאים וטורחין מצינו עבדי טמאים
19 **לבעלי**. מומין טורחין. תימה ועדה אמאי יהיא
20 לבעלי מומין: **תנינא** כ"ג מקריב
21 אונן. תימה אמאי לא פריך נהי לרב ששת תנינא
22 טמא מתיב קטרין ציבור:

1 **למאי** נ"מ לאפקי ממתניתין. תימה אמאי לא
2 קאמר לאפקי מדרבא כדקאמר לעיל:
3 או אינו אלא חומש זה כפל. תימה היכי מרל
4 זה כפל והלא אין מתחייב כאן אלא
5 בהודאתו דבתיב ותנהו. וכפל לא מתיב
6 בהודאה

1 **א**
2 ואת האשם ואת הכסף יתן לבעדו והאשם ידעה עד שישתאבד ויפטר ויפלו דמיו לנדבה
3 נתן הכסף לאנשי משמר ומה אין הירשין וכולין להוציא מידם שצאמר ואיש אשר יתן
4 לכתן לו יהיה נתן הכסף להחוייב ואשם ידעיה יצא אשם להחוייב וכסף לידעה אם
5 קיים האשם יקריבוהו בני ידעה ואם לא יחיור ויביא אשם אחר שהמביא גזילו עד שלא
6 הביא אשמו יצא הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא נתן את התקרן ולא נתן את
7 החומש אין החומש מעבד: **גמ'** ח"ר אשם זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם
8 זה איל ולמאי נפקא מינה לאפקי מדרבא דאמר רבא גזל הגר שהחיוורו בלילה לא יצא
9 החיוור חצאין לא יצא מ"ש אשם קרייה רחמנא קשהוא אומר מלכד איל התפריים הוי
10 אומר אשם זה קרן תניא ארדך אשם זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם זה
11 חומש למאי נפקא מינה לאפקי ממתניתין דנתן נתן לו את התקרן ולא נתן לו את החומש
12 אין החומש מעבד אדרבא חומש חומש כשהוא אומר והחיו את אשמו בראשו והחמישיתו
13 הוי אומר אשם זה קרן תניא ארדך אשם זה קרן המושב זה חומש ובגזל הגר התכוב
14 מדרב או אינו אלא המושב זה כפל ובגניבת הגר התכוב מדרב כשהוא אומר והחיו את
15 אשמו בראשו והחמישיתו הרי כמזון המשתלם בראש התכוב מדרב גופא אמר רבא גזל
16 הגר שהחיוורו בלילה לא יצא החיוורו חצאין לא יצא מאי מעמא אשם קרייה רחמנא
17 ואמר רבא גזל הגר שאין בו שהו פרוטה לכל בן וכתן לא יצא יד' חובתו מ"ש דבתיב
18 האשם המושב עד שהיא השבט לכל בן וכתן בעי רבא אין בו למשמרתו יחוייב ויש בו
19 למשמרת

1 א' דלמא ביה לאו תוי להורייב לידעיה קאי, ויכול להביא אשם מדר וליחובה לפני הורייב
2 להתפרסם עולין ופסוק נתון לידעיה ברקובני בפירקין נתן אל הפסק ליהורייב והאשם
3 לידעיה קאי.

4 **למאי** כי מ' גלגל חספין ויגבר עליו הפסול, מימה אמאי לא פשיט ליה מדידה ללעל
5 גול הגר שאין בו חוד פורטה לכל אחד
6 ואחד לא קאי אלקמא מקבלי מתנות הוו דאי
7 יורשין וזו אמאי לא קאי אמי דשיבס לחון אבהון
8 תיב לחון ונראה דבחר מתוחן גרסיןן רבה
9 **בבבלי** ופרט ויכול וברית מלת, הך שמענת
10 מפורש בפרק תרוצו לחולין דף קל"ט;
11 **וגול** הגר, מימה אמאי חשיב גול הגר מעשרה
12 בגבולין דכי היכי דאמר רבא החיור
13 בליקלא ולחפצאן לא קאי דאשם קרייה רחמנא דני
14 אם החיור בגבולין לא קאי ברין אשם; **בבבלי**
15 מפרש מתוך, מכאן נראה דבחן אי יכול למחול
16 בבית דבריה ספרד.

17 **דאדעתא** דדכי לא קדשה נפשה, נראה
18 דבבבליה מן האיירוסין איירי דאי
19 מן היסוואין דאי מקדשה נפשה כדי שהתא
20 נשואה לבעלה דמשום אחר מיתה מעלה לא
21 מסקא אנפשה מלחיה נשואה אלא מן האיירוסין
22 איירי ומדורשין אין לה שום טובה וא"ת אדם
23 שקנה מתביתו שום דבר ותקבלה הפסול
24 דאדעתא דדכי לא קרי וי"ל דהתם לאו בלוקח
25 לחייה מליא מלקחא אלא ממו כן ברדת מוכר
26 מוכר אקנה ליה אדעתא דדכי אבל היכי
27 דקדושין בדידה קומא והוא אינו חושש הי"ך
28 דעתה להתקשר וכן גבי מקדש גמי בדידה קאי
29 וכן נתון הגול דמיה קאי; ועיי' בחפסות כותבות
30 בבית דבריה שלא

אמר

22 **דאמר** מר קנו בתפיסת תיבין או דלמא מקבלי מתנות הוו ותנן תלושין והייתין לו
23 במתנה פטור ממעשר בהמה מאי ת"ש עשירים וארבע מתנות כהונה ניתנו לאהרן ולבניו
24 ובכולן ניתנו בכלל ופרט וכלל וברית מלח כל המקיימן פאילו מקנים כלל ופרט וכלל וברית
25 מלח כל העובר עליהם פאילו עובר על כלל ופרט וכלל וברית מלח ואילו הן עשר במקדש
26 וד' בירושלים ועשר בגבולים עשר במקדש חטאת דבמה וחטאת העוף ואשם ודאי ואשם
27 תלוי וחביי שלימי צבור ולזו שמן של מצורע וזותר העומר ושתי תלחם ולחם הפנים וישרי
28 מנחות וארבע בירושלים תכבורה והפיסורים והפורג מן התורה ואיל גזיר ועורות קרשים
29 וגשורה בגבולין תרומה ותרומת מעשר ויתלח וראשית הגז והמתנות ופריון הפן ופריון פטר
30 חמור ושדה אחוזה ושדה הרמים וגול הגר וקא קרי מיתה מתנה ש"מ מקבלי מתנות הוו
31 ש"מ; נתן את תרומת האשמי משמך (וכו'); אמר אבי ש"מ ספק מכפר מחצה דאי לא מכפר
32 יהו אמנא מתיר לירושין מ"ט אדעתא דדכי לא תיב ליה אלא מעתה פאיתו שפתו גמירי בלי
33 תיפוק לחילוי דאדעתא דדכי לא אפירשה אמרי חטאת בעליה הלכתא גמירי בלי
34 דלמיתה אולא אלא מעתה אשם שפתו בעליו חטאת לחילוי דאדעתא דדכי לא אפירשה
35 אשם נמי הלכתא גמירי לה כל שבחטאות מתה באשם וועה אלא מעתה ויבמה שנפלה לפני
36 מוכה שחין תיפוק בלא חליצה דאדעתא דדכי לא קדשה עצמה תתם אמן סהרי
דמינה

בבא קמא. הגזול עצים – פרק תשיעי דף קיא עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזולץ)" קסא תוספות

1 **אָמַר** רבא לשרו. תימה דהבא משמע אפילו בפסול קודם ויריקה וגם בשיקושה מחובר עדיין
 2 בבשר ונעשה בו פסול קודם שחזקה שהביא קודם הכסף שרי בהנאה וכוונתו בכסף
 3 טבול יום דף קר. ושם אמר רבי דם מרצה על העור כפי עצמו פי' כשהוא מופשט ואירע
 4 פסול בבשר דדם מרצה על העור וכשהוא עם הקשר ונולד בו פסול קודם ויריקה חרי הוא
 5 כיוצא בו אחר ויריקה חרצה בשקר שעה אחת
 6 קשיטנו ועורו לכתבני אלמא כשהוא עם הבשר
 7 ונפסל קודם ויריקה יוצא לשריפה והבא אירע בו
 8 פסול קודם שחזקה שהובא קודם הכסף ואגאוי
 9 לא יצא העור לשריפה.
 10 **ת"ל** העולה עליו ראשונה. פי' ראשונה
 11 שבקשרת ופסו וכו' היכי דמלבד עולת
 12 הבקר גלי לך בתיבא ומלבד דבר הקודם לו קאמר
 13 הכי נמי מלבד איל הכפורים דבר הקודם לו קאמר
 14 ותימא דילין הבא מעולה ונכסף כל המיד
 15 (במזבח דף פט. ושם) יליף מלבד עולת הבקר
 16 לחזירה ויל' דהתם נמי אהעולה קאמר ועוד יש
 17 תירוץ אחר ואין להאריך באך
 18 **וילמד** הקדש מהדיוט הדיוט מהקדש. תימה
 19 אמאי איצטריך קרא לעיל גבי הדיוט
 20 שאם הביא אשמו עד שלא הביא גזול לא יצא
 21 גזול מהקדש ויש לומר דאי לא דאשכחן שהשקה
 22 הכותב הדיוט להקדש לך מילתא לא תהי' ליפסון
 23 האי מתאי לעגון שאר דברים אבל השתא
 24 דאשכחן שהשקה אתון דבתרין אים הביא
 25 אשמו תחילה לא יצא כמו כן יש להשוות לעגון
 26 שאר דברים.

הדרן עלה הגזול עצים

1 דיהויריב ולא תבעו והא קמ"ל דאחילי אחילו גבייהו ותיבא אידך אמר רבי לרברי רבי יהודה
 2 אמ קיים אשם יחזור כסף אצל אשם פשיטא הכי אית ליה תבא כמאי עסקינן בגזן דנפיק
 3 משמרתם דתני ודהני ולא תבעו מהו דתימא אחילי גבי הדר' קמ"ל דאמרין פון דלא תבעו
 4 לתדרי ברישא: שהמביא גזול עד שלא הביא אשמו [וכו'] מנהני מילי אמר רבי דאמר קרא האשם המושב לה' לכהן מלבד איל
 5 הכפורים אשר יכפר בו מפלל דכסף ברישא אמר והוא מרבנן לרבא אלא מעתה מלבד עולת הבקר הכי נמי מפלל דמוספין ברישא
 6 והתיבא מנין שלא יחא דבר קודם לתמיד של שחר תלמוד לומר ועד עליה העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה אמר ליה
 7 אגא מאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא סיפר: נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא מעולתו ולא הביא אשמו אשמו ולא
 8 הביא מעולתו שלא יצא תלמוד לומר באל האשם ונסלח לו ומנין שאם הביא אשמו עד שלא הביא מעולתו שלא יצא תלמוד
 9 לומר באל האשם האשם בכפר יכול כשם שאלו אשם מעבדים פך חומש הקדש תלמוד לומר באל האשם ונסלח לו איל ואשם
 10 מעבדים בתקדש ואין חומש מעבד וילמוד הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש הקדש מהדיוט מה אשם דהתם קרן אין אשם דהבא קרן
 11 והדיוט מהקדש מה הקדש אין חומש מעבב אף הדיוט נמי אין חומש מעבב:

הדרן עלה הגזול עצים

1 דימנע ניהא לה. להקדש לראשון שהוא שלם על ספק זה שאם ימות תוקף לאחיו: ו
 2 דו. גוף שנים כלומר אשה בכל דהו יתן ליה וזה כשילו וזה וזה בשליו. וזה נמי לרבנן
 3 דקנסו ליהויריב דקבול אשם מקמי כסף אלא לרבי יהודה מ"ט דקניס ליהויריב לרברי
 4 רבי יהודה. ואנעו דקניס ליה לידעיה ח"מ היבא דאשם וראשון קיים דכולין בני יהויריב
 5 להקריבו בעוד משמרתן קיימת ובהבשר אבל
 6 אם קדמו והקריבוהו בפסול דאשם הבא קודם
 7 הקרן פסול הוא בדמפורש לקמן יתון אשם השני
 8 לידעיה: למי חיי. דקתני וכו' בגין דנפק
 9 משמרתם. דהני דהני ולא תבעו בני יהויריב את
 10 הכסף במשמרתם ולא בני ידעיה את האשם
 11 במשמרתם ואיצטריך לאשמעינן דלא תימא
 12 שעמנו דרבי יהודה דבתבע בני יהויריב שישחור
 13 בעוד משמרתן קיימת אבל היבא דלא תבעו
 14 מחלו לבני ידעיה: קמ"ל. דכיון דבני ידעיה נמי
 15 לא תבעו לאשם במשמרתן יחזור כסף אצל
 16 אשם ויקריבוהו בני יהויריב כשהיה שבת
 17 משמרתם האשם המושב לה' [וכו'] לכהן מלבד איל
 18 הכפורים אשר יכפר בו. כלומר לא קרב האיל
 19 עדין: אגא מאשר יכפר קאמינא. דכתיב בלשון
 20 עתיד מולא כתיב אשר יכפר יפטר ומשמע דכשהביא
 21 לכהן את האשם הדינו קרן הכסף עדיין לא
 22 כיפר מנין שאם הביא מעולתו. גבי נהגה מן
 23 התקדש קאמר מעולתו. קרן דהקדש שמעל בו
 24 באל האשם ונסלח. משמע אין ליתקה אלא
 25 בשניהם איל במשמעו האשם קרן דנזילין
 26 לקמיה הקדש מהדיוט מה האשם דכתיב בגזול
 27 הגז קרן הוא כדאמר לעיל (דף קי.) אף אשם
 28 דכתיב בהקדש קרן הוא: באל האשם. משמע
 29 באל שהוא כא חובה לאשם שהוא קרן אלקא
 30 קרן ברישא מיתה: אין חומש מעבב. את
 31 בהקדש

הדרן עלה הגזול עצים

1 לתדרי ברישא: שהמביא גזול עד שלא הביא אשמו [וכו'] מנהני מילי אמר רבי דאמר קרא האשם המושב לה' לכהן מלבד איל
 2 הכפורים אשר יכפר בו מפלל דכסף ברישא אמר והוא מרבנן לרבא אלא מעתה מלבד עולת הבקר הכי נמי מפלל דמוספין ברישא
 3 והתיבא מנין שלא יחא דבר קודם לתמיד של שחר תלמוד לומר ועד עליה העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה אמר ליה
 4 אגא מאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא סיפר: נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא מעולתו ולא הביא אשמו אשמו ולא
 5 הביא מעולתו שלא יצא תלמוד לומר באל האשם ונסלח לו ומנין שאם הביא אשמו עד שלא הביא מעולתו שלא יצא תלמוד
 6 לומר באל האשם האשם בכפר יכול כשם שאלו אשם מעבדים פך חומש הקדש תלמוד לומר באל האשם ונסלח לו איל ואשם
 7 מעבדים בתקדש ואין חומש מעבד וילמוד הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש הקדש מהדיוט מה אשם דהתם קרן אין אשם דהבא קרן
 8 והדיוט מהקדש מה הקדש אין חומש מעבב אף הדיוט נמי אין חומש מעבב:

הדרן עלה הגזול עצים

1 **הגזול** ומאביל. ואמר. והנה לפניהם. או שהיה לפניהם הגזול קיימת. פשוטם מלשונם
 2 בנקרא מפרש עמקאם. אם היה דבר בו. נבנה מפרשי לה מר הכי וכו'. **בבא**
 3 ברשותיה קרייה. וזה שאכלו נעשה מגולו בעגלה. **ואת איתר.** דקמתי הניה לפניהם
 4 פטרורי. **רשות יורש ברשות לוקח דמי.** והוא לה ברשות אחרת. וכן ואדיקמא לתומתיך
 5 לאחר יאשו. כך להו יחמי ביאשו ושניו רשות
 6 דאי ביאשו בוד לא גני ומללא קמתי פטרוא
 7 באבהו. **כשאבלום.** לאחר מיתת אביהו ונגזל
 8 אין יכול לתובען שהיה לא מולדתו. **והא פרתקמי**
 9 **סיפא אם היה דבר שיש בו אחריות.** כגון דבר
 10 הנזיר לרבים ונראה כל שעה בעין קרקע או כגון
 11 טלית וכסותו. **תיבוס לתחומי.** מניין כבוד אביהו
 12 שהברית אומרת זו טלית שגזול פלוני. **מכלל**
 13 **דבנינו קיימת עסקו.** ואפי' היה אבולו לאלו משום
 14 כבוד פטר להו ברשא במתני. **הכי קאמר אם**
 15 **הניח לתן אביהו.** קרקעות משלו אפילו אבולו את
 16 הגזילה חיבון דאשתעביד נכסיו דאשתבחון
 17 מהיבם. **לא דבר שיש בו אחריות מפשי.** לא שגול
 18 קרקע והניחה לפניהו. **אלא אפילו לא היה והרש**
 19 **בה או פסור וחספרי.** הגזילה. והכל מעידין שהיה
 20 דגזול חיבון אלאמא בגזילה קיימת עסקו. **אמר**
 21 **דבא כי שכיבא רבי אושעיא נפק לוחי.** יבא
 22 לקראתו. **דמתיצינא למיתנין פותיה.** באחרית
 23 ממש בשבאין גזילה קיימת וחספרי מיתקרא ולא
 24 מניק לה בדרב המסותים ובגזילה קיימת פרבי
 25 ודכוון דאשתכן הכי מתריצנא לה מתניחין
 26 כביריתא ולא תישקון למאי דמתני רבי ר' ז
 27 בשעתו בריה דברייחא קיימא קמיה. **ותיה**
 28 **קיימת.** שלא אכלהו אחר מותו ותבען הגזול
 29 חייבין. **רשות יורש לא ברשות לוקח דמי**
 30 **ואשכח כדי לא קני אין גזילה קיימת.** שאכלה
 31 אחר מותו. **פטרורי.** דאיתנה לא גזול מיד. **הניח**
 32 **לתן אביהו אחריות נכסיו.** קרקע משלה חייבין
 33 לשלם. **דאשתעביד נכסיה.** דרב תבא. דאמר
 34 לעיל דבר מהו גובה. **לאחר יאשו.** ואלהו יתניו
 35 **תיובתא דרבי בר תבא.** איש. כן דלאחר יאשו
 36 אוקמיה.

1 **הגזול ומאביל את בניו והניה לפניהם פטרורי**
 2 **מלשולם ואם היה דבר שיש בו אחריות**
 3 **חיבון לשלם: גמ' אמר רב תבא גזול ולא תתיאשו**
 4 **הבעלים ובא אחר ואכלו ממנו רצה מנה גובה רצה**
 5 **מנה גובה מאי עמקאם כל כמה דלא תתיאשו הבעלים**
 6 **ברשותיה דקרייה קאי תגן הגזול ומאביל את בניו**
 7 **והניה לפניהם פטרורי מלשולם תיובתא דרב תבא**
 8 **אמר לך רב תבא כי תניא תהיא לאחר יאשו: אם**
 9 **הניח לפניהם פטרורי מלשולם: אמר רבי רב תבא את**
 10 **אחריות רשות יורש ברשות לוקח דמי ובא אמר**
 11 **רשות יורש לאו ברשות לוקח דמי והכא כבא עסקו**
 12 **כשאבלום הא מרתקמי סיפא אם היה דבר שיש בו**
 13 **עסקו אמר לך רבא הכי קאמר אם הניח להם**
 14 **אביהם אחריות נכסיו חיבון לשלם והא מתניו היה**
 15 **רבי לרבי שמעון בריה לא דבר שיש בו אחריות ממש**
 16 **אלא אפילו פרה והורש בה תמור ומחמר אחריו**
 17 **חיבון להחזיר מפני פבור אביהו אלא אמר רבא כי**
 18 **שכיבא ר' אושעיא נפיק לוחי דמתיצינא מתניו**
 19 **בפותיה דתני רבי אושעיא הגזול ומאביל את בניו**
 20 **פטרורי מלשולם הניח לפניהם גזילה קיימת אין**
 21 **תגזול קיימת פטרורי הניה להם אחריות**
 22 **נכסיו חיבון לשלם אמר מר רב הגזילה אחריות**
 23 **פטרורי נימא תיובתא דרב תבא אמר לך רב**
 24 **תבא כי תניא תהיא לאחר יאשו אמר מר גזילה**
 25 **קיימת חיבון לשלם נימא תיובתא דרבי בר**
 26 **תבא אמר לך רבי בר תבא כי תניא תהיא**
 27 **לפני**

1 **הגזול** ומאביל. ואמר. והנה לפניהם. או שהיה לפניהם הגזול קיימת. פשוטם מלשונם
 2 בנקרא מפרש עמקאם. אם היה דבר בו. נבנה מפרשי לה מר הכי וכו'. **בבא**
 3 ברשותיה קרייה. וזה שאכלו נעשה מגולו בעגלה. **ואת איתר.** דקמתי הניה לפניהם
 4 פטרורי. **רשות יורש ברשות לוקח דמי.** והוא לה ברשות אחרת. וכן ואדיקמא לתומתיך
 5 לאחר יאשו. כך להו יחמי ביאשו ושניו רשות
 6 דאי ביאשו בוד לא גני ומללא קמתי פטרוא
 7 באבהו. **כשאבלום.** לאחר מיתת אביהו ונגזל
 8 אין יכול לתובען שהיה לא מולדתו. **והא פרתקמי**
 9 **סיפא אם היה דבר שיש בו אחריות.** כגון דבר
 10 הנזיר לרבים ונראה כל שעה בעין קרקע או כגון
 11 טלית וכסותו. **תיבוס לתחומי.** מניין כבוד אביהו
 12 שהברית אומרת זו טלית שגזול פלוני. **מכלל**
 13 **דבנינו קיימת עסקו.** ואפי' היה אבולו לאלו משום
 14 כבוד פטר להו ברשא במתני. **הכי קאמר אם**
 15 **הניח לתן אביהו.** קרקעות משלו אפילו אבולו את
 16 הגזילה חיבון דאשתעביד נכסיו דאשתבחון
 17 מהיבם. **לא דבר שיש בו אחריות מפשי.** לא שגול
 18 קרקע והניחה לפניהו. **אלא אפילו לא היה והרש**
 19 **בה או פסור וחספרי.** הגזילה. והכל מעידין שהיה
 20 דגזול חיבון אלאמא בגזילה קיימת עסקו. **אמר**
 21 **דבא כי שכיבא רבי אושעיא נפק לוחי.** יבא
 22 לקראתו. **דמתיצינא למיתנין פותיה.** באחרית
 23 ממש בשבאין גזילה קיימת וחספרי מיתקרא ולא
 24 מניק לה בדרב המסותים ובגזילה קיימת פרבי
 25 ודכוון דאשתכן הכי מתריצנא לה מתניחין
 26 כביריתא ולא תישקון למאי דמתני רבי ר' ז
 27 בשעתו בריה דברייחא קיימא קמיה. **ותיה**
 28 **קיימת.** שלא אכלהו אחר מותו ותבען הגזול
 29 חייבין. **רשות יורש לא ברשות לוקח דמי**
 30 **ואשכח כדי לא קני אין גזילה קיימת.** שאכלה
 31 אחר מותו. **פטרורי.** דאיתנה לא גזול מיד. **הניח**
 32 **לתן אביהו אחריות נכסיו.** קרקע משלה חייבין
 33 לשלם. **דאשתעביד נכסיה.** דרב תבא. דאמר
 34 לעיל דבר מהו גובה. **לאחר יאשו.** ואלהו יתניו
 35 **תיובתא דרבי בר תבא.** איש. כן דלאחר יאשו
 36 אוקמיה.

41 **דרשה** בעין שגול וסובר במרובה (לעיל דף סח) ובפיקוק דראש כדי לא קני ואיכ' מגילה באין גזילה קיימת פטרורי מלשולם לכו נראה דר' דרשה דללקון אסמכתא היא לכ"ע ומסקרא
 42 מחלק בר תבא בין לפני יאשו בין לאחר יאשו וזו כל קר ברשות מריה אחר יאשו כמו לפני יאשו שנקל לצאת מרשות בעלים בשינוי רשות או בשינוי השם ואין זה ודחוק דכי הוה
 43 מפקעין נמי מקרא צירק סקרא או דאמינו ממשקין קרא שם אחר יאשו מלפני יאשו כון דגם אחר יאשו חיישין ברשות מריה ולדמי בר תבא נימא קרא שם דאיהו ליה ליה עמקא דרשת
 44 מריה מלך דכוון שהוא לא זולן אלא וכול לחובעו ככל שהרי אין לגמרי ברשות מריה שהרי יבול יבול (לח הגזול) וכול לקטוהו בשינוי מעשה ודמע דתא בר תבא דרשות הצורך
 45 לפי שיש בו הנזיר לא ונראה נמי פרקי לתומתיך:

46 **ואם** הניח לתן אביהו אחריות נכסיו חיבון לשלם. למיד מלוה על פה אין גובה לא מה הורשים ולא מה הלכותה פוטט בשט (ביב דף קטה) איבא לאוקמי כשעמד ברוך דהנה כמלוה בשטר
 47 כדמוכח בבבא דרובא: ועי' תוס' לעיל ק"ה ד"ה מלוה ע"פ

48 **המתריצנא** מתניחין פותיה. כך היה רגיל לתרץ נשך כדראשכון באיהו נשך (ביב דף סב) גבי ביצוד לקח הימנו דישם אגל בשביל שהיה מותרץ משקה אתח לא היה אמר
 49 **אין** גזילה קיימת פטרורי לימא תיבוי תיבא דרב תבא. מרישא דקמתי הגזול ומאביל את בניו פטרורי דמי למפרך לרב תבא כל כמה דלא ידע דלאחר יאשו מיירי
 50 כי והכי דפרקי ליה לעיל ממתניחין אלא משום דתניא ליה למפרך מסיפא משום דפרקי מניה לתחזיריה לרמי בר תבא ולכך תבא:

51 **רב** תבא אמר לך לאחר יאשו. ואחר בר דסבר יאשו בוד קני וסבר נמי בר תבא עיב צירק לאוקמי נמי לאחר יאשו כי בגזילה קיימת אמאי חיבון כון היאשו כון היאשו כון היאשו כון היאשו כון היאשו
 52 לה בדרב המסותין ואתקמי אין גזילה קיימת פטרורי היה הדמי מפלוגי בגזילה קיימת נוסף בין דבר המסותים לשאין מסותים אלא וניא ליה לאשמתנין דאפילו בדרב המסותים באין
 53 גזילה קיימת פטרורי ע"ג דאושעיא מילתא שאכלו מה שגול אביהו וכן ברייתא דללקון דקמתי הגזול ומאביל את בניו פטרורי מלשולם מייבגי ליה לאוקמי אליבא דרב תבא לאחר יאשו ליה
 54 צירק לאוקמי בדרב המסותים מרתקמי אם הניח לבניו גזולים חיבון לשלם וכן באידך תניי בין גדולים בין קטנים חיבון ואי בדרב שאינו מסותים אמאי חיבון לרב כון דאיהו לאחר יאשו
 55 מפלוגי הוי ברייתא אליבא דרב אם קטנים חיבון משום כבוד אביהו אי לא ותיא סמוכומי והא כדכגן דפולגא ותיא סמוכומי ודגן כדמקון מייבגי ליה לאוקמי אליבא דרב דפליגי בכתי אי שיך
 56 כבטנים עמקא דכבוד אביהו אי לא אכל לרמי בר תבא דמריירי ברייתוהו לפיכא ולרב תבא חסדא דאירי לאחר יאשו פלוגי בגזילה גנוריה שבדי קטן ולא קנאה קטן אם מקבלין עדים לוחציא
 57 מידן או לא וכן פולגא דסמוכומי ודגן:

1 לפני יאוש. דשניו רשות בלא יאוש לא קני וכי אין גזילה קיימת בשאלבה אחריו מות
2 אבינון פטרורי דליה ליה רבב חסדא; מאן דמטי' לה. ליהא דרמי בר חמא אברייאן ב"ש
3 אמנתוין דליבא טעמא אחרניא למספריה אלא האי לב כמה דלא מחסרת לה למתניהון
4 משמע דגזילה קיימתו מאן דמטי' לה אמנתוין אכל אברייאן רמי בר חמא. משום
5 טעמא דקרא מתני לה כרבא לא יאפקא רשותו

6 מאן דמטי' לה אמנתו ב"ש אברייאן אמנתוין
7 איבא לאוקמא בשאלום אכל ברייתא קמי
8 שוידעו שוה של רבית אלמא דקיימי בעיר וקמי
9 פטורים דרשות יורש לשלום לוקח ומאן דמטי'
10 לה אברייאן אכל אמנתוין רמי בר חמא
11 בשאלום מתני לה כרבא וראשו שמעתי
12 ועקר. גדולים חייבים. רמי בר חמא מוקי לה
13 לפני יאוש. קטנים פטורים. ולא בני קרא ניהו
14 ואעפי' דגזילה קיימת מידה מחסרא גוביקא
15 וטומוסין ותא דפטא קטנים לקחין ואין אני יודעין
16 חשבונות. ועמא דרשב רשב חי דמיט' משום
17 דאין יודעים פטורים. בתמייה הואיל יודעים
18 שבגזילה באה ליהו דברי ושקא הוא וברי עדיף
19 לא יתא אלא דאיבי אוקי. נכנס לחצר דתא נגול
20 והיומי מן מתיבי קטנים לשלם ותא אמן
21 לעיל (דף פו) ודם שחבלו באחרים פטורים ורבא
22 כיון דאמנתו מאן כפי' להו לשלמי' הניח
23 לפניהם. ודעין לא אכלום אפילו קטנים חייבים
24 כיון דגזילה קיימת ברישותא דקרה הוא ורבא
25 הוא דפליגי עליה וטומוסין ולא תנשי אברייאן
26 לדעיל דאמר גדולים חייבין קטנים פטורים. אין
27 תיבין באוקמיה. ולא קבילי עליהו נגזרותא
28 מול. כל וקא חשבקא בארבע זבין וכן כל דיקא
29 דתני בכול פקדמי מן שעת ביבין דף (מה) ותיני
30 שני שלשי זרמים וכוהלו דמיס לא ששלמו דביא
31 וכו'. דיער דבעי בשלום לא יהו אכלי בשאר
32 וקשו' ויחזירו בכות שהיא: איבא דמטי' להא.
33 הניח לון אביהן אחריות נכסים חייבין. ארישא
34 דקאמר מתא אן חייבין באוקמיה ואם הניח לון
35 אביהו קרקעות חייבין לשלם דאשתעבוד נכסים
36 מתיים דאבדוין דקשבר דאוב חובא אונסיס משעת
37 שאלה מוטל על השואל ופליגא דרב פפא
38 דאמר לקחן לא רמי חובא אונסיס אורב פפא
39 שעה שתניסא: ואיבא דמטי' לה אפיסא. סבתה
40 ואלהו משלמים דמי שול בול ואם הניח לון
41 אביהן קרקע משלמין פירעון שלם דהוה איהו
42 במקום אבדוין ודואיל וכן אכלוה משלמין. אבל
43 ארישא. דמתה דרבקה לא דלא אמרין
44 אשתעבוד נכסים דלא רמי חובא אונסיס על
45 השואל עד שעת אונסיס וקבא כי אנתיא

1 א"ע"פ שוה יודעין שהם של רבית. כו. וא"ת והיכי במדקדוק מיעה דרכשות לוקח דמי דאפילו
2 לא כפרשות לוקח דמי א"ש דפטורין כן דמועת נתן לו ליתקדו בניה בתורת גזילה
3 אלא בתורת ההאָהָה ולכן אין חייבין להחזיר דמלוקח על פה אינו גובה מן היודעין ויל דאע"ג
4 ודמועת נתנם לו איתגיהו גביה בתורת גזילה דמי בתניהה בשעת דלא נתן לשם מתנה אלא

5 בתורת רבית ומייקרי גזילה בעניניה כון שהעמט
6 בעין והיו חייבין להחזיר. או לא כדברשות לוקח
7 דמי והיו שנינו רשות.
8 ולא פש ק"ו גביה ולא מדיד פטרורי. שנו עדי
9 וכאלו לומר התורה לא אי' גבון שאין עדי
10 גזילה אלא הודאת הקנים בלבד.

11 קטנים. ותא אמר קטנים פטורים. ל"ג דתא לא
12 קשיא. דהא דהריא לדעיל בסמוכום
13 וכן כפרגן כדפריש בקטנטו אלא ד"ג בכל
14 הספרים ואכילת קטן מיד משקש אית ביה לא
15 דהא אלא מיק ותנו חסרי פיתעון קרה כו דהני
16 דימ למפרך מאכילתו גדולים אפוא חייבין כי
17 אכלו לרב חסדא לאור' יאוש ולרמי בר חמא לפני
18 יאוש א"ע"ג דכי גזילה קיימת חייבין כי אכלו
19 פטורים כדפיל אלא פרך טפי להקיא אקטנים
20 ולביא לאוקמי בטון שהניח לון אביהן אחריות
21 נכסים ולהכי אי' טא ודגולים חייבין לשלם אבל
22 קטנים קשה דמי' שני לשעור משעם דאין מקבלין
23 עדות אלא בפני בעל דון וקא לא פטורים מהיא
24 טעמא אלא וטומוסין ולא לרדגון.

אבל
1 פטורין מלשלם הניח לפניהם ואכלום בין גדולים בין קטנים חייבין קטנים מי מתייבי לא
2 יתא אלא דאיבא אוקי א"ר פפא הכי קאמר הניח לפניהם ועדיין לא אכלום בין גדולים
3 בין קטנים חייבין אמר רבא הניח להם אביהם פרה שאולה משלמין פה פה לא ימי בשלחה
4 מתא אין חייבין באונסיס אחריות נכסים חייבין לשלם אפיא דמטי' לה ארישא דמי שטר
5 בול הניח להם אביהם אחריות נכסים חייבין לשלם אפיא דמטי' לה ארישא דמי שטר
6 לה אפיא מאן דמטי' לה ארישא פל שפון אפיא ופליגא דרב פפא מאן דמטי' לה
7 אפיא אבל ארישא לא ותינו דרב פפא דא"ר פפא היתה פרה גנובה לו וטבחה בשבת
8 חייב שכבר חייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור שבת היתה פרה שאולה לו וטבחה
9 בשבת פטור שאיסור שבת ואיסור גניבה באין פאחד ת"ר והשיב את הגזילה אשר גול
10 מה ת"ל אשר גול יחזור פשוט גול מפאן אמרו הגזול ומאכיל את בניו פטורין מלשלם
11 הניח לפניהם בין גדולים בין קטנים חייבין משום סוכמוס אמרו גדולים חייבין קטנים
12 פטורין בר חמיה דרבי ורמיה טרק גלי באפיה דרבי ורמיה אתא לקמיה דרבי אבין אמר
13 שלו הוא תובע א"ל ותיא מייטינא סהרי דאחוקי ביה ביהי דאבותא א"ל וכי מקבלין עדים
14 שלא

15 ליתיה לשואל והני לא קביל עליהו מדי: והיינו דרב פפא דאמי היתה פרה גנובה לו. כלומר גנב פרה מערב שבת וטבח בשבת חייב אם תשלמוין ארבעה וחמשה שהרי נתחייב
16 בתוך שדם שיבא ידוי איסור סקילה ואף על פי דהקטא לא אתי עליה עד שבת לא פטרינא ליה מוקטא משום חוב מיתה דאמר באלו גניעות (במכות) דף (רל) קס ויודש הוא שחידשה
17 הגזול הלכך א"ל דמקטלין בשלם היתה פרה אשירה לו וטבחה בשבת פטור. מן הכל דלא אוקמין משעת שאלה מנכיס ליה אקראן וקמו בהשתיה אפילו דמקמא לתקן אפוא בשעת
18 טביחה הוא גזילה ואיסור שבת גנובה ביא באחד ונתפס מן תקון משום דקם ליה בדרבה מנייה וקטא ליבא דהא אין כפל ולא ארבעה וחמשה אלא בגנב עצמו שגנב בעלים
19 או בשומר תנם הכא לפטור עצמו טענת גניבה אכל שואל ונשא שך ונשכר שאין יוכלין להפטר בשעת גנב אין כון כפל דאמר בכמה דוכימי לא אם אמרת בשומר תנם שכן
20 משלם תשלומי כפל באמר שרבי: שאם אין גניבה אין טביחה ואין מכירה לא גרס ליה ואגן שמעין וכן באכחבותו וכן פירש לו רבינו שאם אין גניבה אחר שפטור מן תקון משום
21 דקם ליה בדרבה מנייה אין טביחה קמא נמי לא משלם ואף על פי דהודש הוא ואין מיתה פוטרוהו וקבא דליבא קרן פטור דתשלומי ארבעה וחמשה אפילו דמקמא לתקן אפוא תשלומי ג' רך
22 וכי מדלית מהקא קראן אתה לו לא ג' לא ג' ד' לבקר ולא היה לו לב להבין את משלם ששעם זה אין צריך לכאן שהרי אין קנס בשואל הטובח ואפילו אמרין כרב פפא דעד השקא קם
23 ברשותא אפילו היה גזול נעשה עליה ולא גנב שאין דין גנב אלא טוען טענת גנב וקח שומר תנם כי גרס ליה בכחכות גיטין ליה ונבמלחא דרבא דאמר הקם גנב וקבא
24 בשעת פטור שדה אין גניבה בו והקם בגנב עצמו קאי וליבא למיספריה מוקטא אלא משום האי טעמא אכל בדרב פפא ליבא למנקטא לא הקם ולא הקא ואידי דמלתא קבא דרב
25 איתמר הקם גבי מלתא דרבא אירקא נמי באב טעפא בדרב פפא ותשובתו רב יחי' גאון מטיעין לי: בעין שולל. כלומר אם גזילה קיימת יחזיר אכל אן גזילה קיימת פטור ברידיה
26 ליבא לוקמיה אלא בגניב ב' חמיה דרבי יודיני. קטן חותם יודי גלי. דלת פותחה בבית אביו טר ולא הניח ליכנס של שקיה ודע רבי ירמיה לחמוקי בה: דאחזין בה בני דאבות.

והיה טוען שאביו מכרה לו או נתנה לו:

1 היבא דאית ליה חוקה דאבתקא כרי. משמע דהיינו אפי' הוה רבי יציקה בתוך היתב
2 מלאה מלתי' היתב בעי' השדה מתוקה בשדה הכא רבי יציקה לא הוה מתוקה משמע
3 דלא הוה כהכי מידי' אלא במה דאית ליה חוקה מאבות אפילו רבי רבי יציקה מתוקה בבית:
4 וְשִׁלְחוּ לוֹ וְלֹא אָמַר. אור"י דמשמע דעל שילוח לו ולא בא בהדי' שהיו עריו חולים או
5 שהיו משקלים לילך למדינת ערים

6 מודלא קאמר או שילוח באקאמר או שהיו עריו
7 חולים או שהיו בא מיהדי' בסמוך משמע דבעי
8 למיטר או שילוח באקאמר כגון דפתחו ליה
9 בדיניה' ושילוח ליה ולא אתא משמע דמשום ליה
10 מילתא לחדיה' שילוח לו ולא אתא מקבלין
11 עדים שלא בפני בעל דין ויש לדחות דשאני
12 היתב דפתחו ליה בדיניה' דין גדול הוא לו ויש
13 סופים שכתוב בתן או שילוח אתרוי' לו כאן
14 ר"ע בקפרים ישעיה' ובפי' ר"ח ובספר ישן נמצא
15 כתוב שילוח לו

16 **מצי'** טעין לביד הגזול קאזילקא כרי. פירש
17 ב"ד מצי' נתבע לאשמושי' בהכי הוה
18 נראה לומר דהקא נתבע וכול' לפיטור עצמו כפי'
19 אבל לא תובע דאלי' כל אדם יאמר לחבירו או
20 תן לי קנה או אב בעי' לביד הגזול אבל נראה
21 לר"ח דכ"ש תובע והדשא' נתבע שגרא' עושה
22 עשהו כרי' לפיטור עצמו ממה שהו חובע מצד
23 למיטר דאית ב"ש תובע שחתי'ה' תובע כן ואין
24 נראה במערים ועוד דאפילו' ליה דבעי' ליה
25 לאשמושי' לביד למיטר לביד הגזול קאזילקא
26 כ"ש מלה ועב' דאמר בפרק זה בורר (סנהדרין)
27 דף לאו ושם (א"ש) אמר הלכתא' בסוף אורח
28 והולך' עמו למקום הועד ומסיק דהני' מייל'
29 מלה אבל ליה עבד לאשמושי' ולא מיל' נלך
30 למקום הועד בית הועד לא הוינו' ביד הגזול
31 דבית הועד הוינו' מבעי' ליה קובע אל' שו' כ"ד
32 הגזול' מננה' בתקנה' ודילכתא' אפילו' ליה מצד
33 למיטר לביד הגזול קאזילקא' אבל לבית הועד
34 לא מצד אמר אבל בסוף אורח דין בעיה'.

35 **מקיימין'** את השטר שלא בפני בעל דין. פי'
36 כפינו' אם עריו מקייש' לילך
37 למדינת ערים ואין נראה לרי' דאי' אבא נקט
38 קיום השטר ואת קבלת' עדים אמר נמי ליעל
39 דכבדה' מקבלין' שלא בפני בעל דין ונראה לרי'
40 דבכל ענף קאמר דמקיימין' דקיום שטר דרבנן
41 ועדים התתמיים על השטר נמי שנתקדי' עותינן'
42 בבדי' דמי ואין צריך קיום ומדרבנן הוא צריך'
43 הלך' מקיימין' קבר בלא בעל דין ורבי יוחנן
44 דאמר אין מקיימין' קבר בלא בעל דין כיוס'
45 שטרות לקבלת' ערות וקא' דקאמר אספדיה'
46 טעמא דר' יוחנן ד"ק אפילו' בקיום שטרות את
47 ליה לר' יוחנן ויבא בעל השטר ויעמוד על שורו
48 ומיחד רב נמי את ליה בעלמא' ויבא בעל השטר כו':
49 **עד'** דאזיל' שילוח בתלמא' בפתחא' דמסתמא'
50 בשני דתוה'

51 **דקבעי'** למיתב וזא' לפתיחא'. בסקורעין אותה
52 משלם אותה שבר הסופר:
ומר

1 שלא בפני בעל דין. והאי קטן כמאן דליתיה' דמי' שתקף בעקביו. שלקח עמו
2 שסייעתו ולישנא' אתרנא' שתקף בעקביו ואמר שלי' כוון ונתתי'. הוא
3 ירד לותוך שדה חבירו דלית ליה ליה' תינח' כוון שדה חוקה דאבהו' אבל היבא דאית
4 ליה לנתי' תינח' בבית דין חוקה דאבהו' לא מקפלין' ליה מניה' ולכשיגדיל' יבאי' רבי יציקה'
5 עריו ויהו' עמו. חוליה'. משכניס' למתה' ואם לא
6 עבשי' אמינה' לביד' תגדול'. שבאנן' עשורא':
7 כגון דקנה'. בעל דין חבירו' דקא' אנת' מבדי'
8 הגזול' שילוחו' לביד' שו' באן' ולפחו': פקייסין'
9 את' השטר'. דהו' עריוס' התתמיים' מבקשים' לילך
10 למדינת' הים' כמבא' מלה' לביד' ומעדין' על כתב'
11 וזן' ובית' דין' ותבנין' חתמי' ממתב' תלתא' הוינא'
12 ואתו' פלוני' ופלוני' ואסודרו' אחתות'. ירדו'
13 ואשרתו' ויפטינו' פדונו' ואל' אע"פ' בעל'
14 דין' וצונו' אל' תקיימונו' מותק' וזא' אין חוששי' ד'
15 פתיחא'. שטר' שמתא' על שאין' פורע' החוב'
16 דאירכתא'. פסק' דין' לירד' תמלוך' לתוך' גבסיס' של
17 ליה' ולשילם' בשוקא' בחובו': שפא' הכסוף'.
18 שקיעת' של' מלה' תבור' ותפחות' מדיניה'. כו'
19 איתא'. זה שמנו' הוה' לו חוב' על תבירו' ולא הוה'
20 הילוך' גבירו' שני' ומשי' כמי' דיעין' קבועים'
21 בעריות' משנת' עזרא' בפרק' מורה' ליעל' דף פגב.
22 ש"ת' דרבנן'. שהלך' לתומין' איש' לוח' ונר'
23 ואמר' לביד' איש' רועה' לבא' מתימנינן' ליה' בני'
24 תרי'. דלא' משקר' כבי' דניא': פתיחא'. שטר' שמתא'
25 וכי' שור' ליה' שמתא' אל' שור' ליה' עד' דהויב' וזא'
26 פתיחא' לספרא': יחבין' וזא'. מוזנין' בעל' דין'
27 ליום' פלוני' ליה' על' פ' אשה'. והלכתא' אצל'
28 לפי' דרכה' או ע"פ' שביו' וסמכין' עליה'
29 דעבדון' שלחתינה' אי' אתי' מתוקנן'
30 באקריבון' ומשמתינן' ליה' אלא' דליתיה' בפתחא'.
31 שאין' אותו' פלוני' עבשי' בעיר' שבדי' בה' ואמר'
32 לשכנין' כששבו' פלוני' אמרו' לו לבא'
אבל

1 **אבל** היבא דאית ליה חוקה דאבתקא כרי. משמע דהיינו אפי' הוה רבי יציקה בתוך היתב
2 מלאה מלתי' היתב בעי' השדה מתוקה בשדה הכא רבי יציקה לא הוה מתוקה משמע
3 דלא הוה כהכי מידי' אלא במה דאית ליה חוקה מאבות אפילו רבי רבי יציקה מתוקה בבית:
4 וְשִׁלְחוּ לוֹ וְלֹא אָמַר. אור"י דמשמע דעל שילוח לו ולא בא בהדי' שהיו עריו חולים או
5 שהיו משקלים לילך למדינת ערים

6 מודלא קאמר או שילוח באקאמר או שהיו עריו
7 חולים או שהיו בא מיהדי' בסמוך משמע דבעי
8 למיטר או שילוח באקאמר כגון דפתחו ליה
9 בדיניה' ושילוח ליה ולא אתא משמע דמשום ליה
10 מילתא לחדיה' שילוח לו ולא אתא מקבלין
11 עדים שלא בפני בעל דין ויש לדחות דשאני
12 היתב דפתחו ליה בדיניה' דין גדול הוא לו ויש
13 סופים שכתוב בתן או שילוח אתרוי' לו כאן
14 ר"ע בקפרים ישעיה' ובפי' ר"ח ובספר ישן נמצא
15 כתוב שילוח לו

16 **מצי'** טעין לביד הגזול קאזילקא כרי. פירש
17 ב"ד מצי' נתבע לאשמושי' בהכי הוה
18 נראה לומר דהקא נתבע וכול' לפיטור עצמו כפי'
19 אבל לא תובע דאלי' כל אדם יאמר לחבירו או
20 תן לי קנה או אב בעי' לביד הגזול אבל נראה
21 לר"ח דכ"ש תובע והדשא' נתבע שגרא' עושה
22 עשהו כרי' לפיטור עצמו ממה שהו חובע מצד
23 למיטר דאית ב"ש תובע שחתי'ה' תובע כן ואין
24 נראה במערים ועוד דאפילו' ליה דבעי' ליה
25 לאשמושי' לביד למיטר לביד הגזול קאזילקא
26 כ"ש מלה ועב' דאמר בפרק זה בורר (סנהדרין)
27 דף לאו ושם (א"ש) אמר הלכתא' בסוף אורח
28 והולך' עמו למקום הועד ומסיק דהני' מייל'
29 מלה אבל ליה עבד לאשמושי' ולא מיל' נלך
30 למקום הועד בית הועד לא הוינו' ביד הגזול
31 דבית הועד הוינו' מבעי' ליה קובע אל' שו' כ"ד
32 הגזול' מננה' בתקנה' ודילכתא' אפילו' ליה מצד
33 למיטר לביד הגזול קאזילקא' אבל לבית הועד
34 לא מצד אמר אבל בסוף אורח דין בעיה'.

35 **מקיימין'** את השטר שלא בפני בעל דין. פי'
36 כפינו' אם עריו מקייש' לילך
37 למדינת ערים ואין נראה לרי' דאי' אבא נקט
38 קיום השטר ואת קבלת' עדים אמר נמי ליעל
39 דכבדה' מקבלין' שלא בפני בעל דין ונראה לרי'
40 דבכל ענף קאמר דמקיימין' דקיום שטר דרבנן
41 ועדים התתמיים על השטר נמי שנתקדי' עותינן'
42 בבדי' דמי ואין צריך קיום ומדרבנן הוא צריך'
43 הלך' מקיימין' קבר בלא בעל דין ורבי יוחנן
44 דאמר אין מקיימין' קבר בלא בעל דין כיוס'
45 שטרות לקבלת' ערות וקא' דקאמר אספדיה'
46 טעמא דר' יוחנן ד"ק אפילו' בקיום שטרות את
47 ליה לר' יוחנן ויבא בעל השטר ויעמוד על שורו
48 ומיחד רב נמי את ליה בעלמא' ויבא בעל השטר כו':
49 **עד'** דאזיל' שילוח בתלמא' בפתחא' דמסתמא'
50 בשני דתוה'

51 **דקבעי'** למיתב וזא' לפתיחא'. בסקורעין אותה
52 משלם אותה שבר הסופר:
ומר

40 **אפשר** לאפוקי מניה אבל הכא לא נמרינן ליה אלא עד דאזיל' שילוחא' בתלמא' בשפתא' ואתא' בארבעה' בשפתא' ולחמישא' בשפתא'
41 קאי' בדיניה' אמר' רבינא' האי' שילוחא' דרבנן' מהומיננן' ליה' כפי' תרי' וה"מ' לשלמא' אבל לפתיחא' פיון' דממונא' קא' מחסר' ליה' דקא'
42 בעי' ליה' למיתב' ליה' וזו' לספרא' לא' אמר' רבינא' יחבין' וזא' אפומא' דאיתתא' ואפומא' דשיבוי' ולא' אמרן' אלא' שילוחא' בפתחא'
אבל

בבא קמא. הגזול ומאכל – פרק עשירי דף קיג עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזולץ)"
קסט
תוספות

זמר סבר דבר שאין מתכוין מותר. ושירי אפי' לבלוש והא' נמי דתניא מוכרי כסות מוכרין
 כדרכן וטוקי בבמה מודליקין (שבת דף טו: ושם) כרבי פישן דשירי דבר שאין מתכוין
 ה"מ נמי שרי אף לבלוש ולא שישאם וקא' על כתיבוי:
אין פורטין לא ממיתת המוסקו. לר'נן דאמרי סתם גזילה לא תרי' יאוש בעלים א"ש זמ'
 קביר דנותן דקר' ויחזיר לו השאר חזיל ואין דיעב'
 בבורר סתם של גזל ורש נמי דאמרי סתם גזילה
 תרי' יאוש בעלים השתא' היל' יאוש ושני' רשות
 מימי אין פורטין משום דבר' מנחה הוא חתיכה
 וכסי מיוחדת להצניע' שם גזילות שקלם ודרבו כל
 שעה לחתי' שם.

גודרין לחגיגים. גזריים (דף טו: פ) מפרש דאמר
 בשפתיו סתם יאסרו כל פירות
 שבעולם עלי' אם אינם של תרומה ומתשב בלבו
 היום דאין נאסר אלא אותו יום בלבד ואע"ג
 דגריים שבעל אר' דגריים משום אונסא שרו ליה
 הכי מפרש ה"מ דהו' שיקול לחשבו' בלבו שעה
 אחת או רגע וכן נוגעים בשפתים מדרים
 הקדושים דגריים חמיהם שלא יארו לבי' בעיר
 אחרת וכולן לידור סתם שלא יארו ובלבם
 יחשבו היום ואפי' הוא מפרש בשפתיו שלא יא'
 מנעו כל ימי חייו יבול להערים ולחשוב בלבו
 שום תניא ואם מנטיל בשפתיו בלשם כל דבר
 ביטול נמנה.

שלא

הורה לא יתבינא ומנא לא ביומי ניסן ולא ביומי תשרי לא במעלי יומא קמא ולא במעלי
 שבתא אבל מניסן לבתר יומי ניסן וביומי תשרי לבתר תשרי קבעני' ממעלי שבתא לבתר
 מעלי שבתא לא קבעני' מאי טעמא פעכדימיה דשבתא סריד אמר רב נחמן לא יתבינן
 ומנא לא לבני פלה כהלה ולא לבני ריגלא ברעלא פי הו' אתה לבני פלה דרב נחמן אמר להו'
 וכי לדידכו' כגופיכו והאידנא דאיפא רמאי ישישני: אם הו' דבר שיש בו אחריות חייב
 לשלם: מתני' ליה רבי לר"ש בריה לא דבר שיש בו אחריות ממש אלא אפילו פרה וחורש
 בה חמור ובחמור אחריו חייבו להחזיר מפני כבוד אביהו' בעי מייצהו בר פהנא מרב מהם
 ומכוס עליה שולחן ואוכל עליו מהו אמר לו תן להםם ויחםם עוד: **מתני'** אין פורטין לא
 מתיבתא המוסקין ולא מפיס של בגאון ואין נוטלין מהם צדקה אבל נוטל הוא מתוך ביתו
 או מן השוק: **גמ'** תנא אבל נתון לו דינר ונתון לו את השאר: ומוסקין והאמר שמואל
 דינא דמלכותא דינא אמר רב תנינא פר פהנא אמר שמואל במוכס שאין לו קצבה דבי
 ר' ינאי אמרי' במוכס העומד מאליו איפא דמתני' לה אהא לא ילבש ארס פלאים אפי'
 על גבי עשרה גזריים להבירי' בו את המכס מתני' דלא פר"ע דתניא אסור להבירי' את
 המכס ר"ש אומר משום ר"ע מותר להבירי' את המכס בשלמא לענין פלאים בהא קמילפיג'
 דמר סבר דבר שאין מתכוין מותר ומר סבר דבר שאין מתכוין אסור אלא להבירי' בו
 את המכס מן שרי והאמר שמואל דינא דמלכותא דינא א"ר תנינא פר פהנא אמר שמואל
 במוכס שאין לו קצבה דבי ר' ינאי אמרי' במוכס העומד מאליו איפא דמתני' אהא נודרין
 להרנין ולתרימי' ולמוסקין שהיא של תרומה שהיא של בית מלך אע"פ שאינה של תרומה
 אע"פ שאינה של מלך ולמוסקין והאמר שמואל דינא דמלכותא דינא א"ר תנינא פר פהנא
 אמר שמואל במוכס שאין לו קצבה דבי ר' ינאי אמרי' במוכס העומד מאליו רב איש אמר
 במוכס פנעני' דתניא ישראל וכנעני אנס שבאו לדון אם אתה יכול לזכותו ברני' ישראל וזהו
 ואמור לו פה דינעני ברני' פנעני' וזהו ואמור לו פה דינעם ואם לאו פאין עליו בעקיפין
 דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר אין פאין עליו בעקיפין מפני קידוש השם ור"ע טעמא דאיפא
 קידוש השם הא ליפא קידוש השם פאין וגול פנעני' מי שרי' והתניא אמר ר' שמעון דבר
 זה דרש ר"ע כפשא מופירין מנין לגול פנעני' שהיא אסור ת"ל אחר' נמסר נאולה תהיה לו

אבל איתיה ביקתא לא. ממשותקין ליה דתנהו איתתא ושיכבי לא עבדי שליחותם: דאמר'
 שליחא דבי דינא אשכחיה ואמר ליה אלא משרינן ליה עד שליחות אחרנא בתריה
 ולא אמרן דלא חליף אבא דבי דינא. כי אמר יהוה פלוגי לביתיה ליה ליה אוריתא
 ללבא דבי דינא אלא חליף אבא דבי דינא לא מקינן אשיכבי דאמרי בי דינא אמרי ליה

אבל איתיה ביקתא לא דאמרין לא דאמרין אימר לא אמרו ליה
 דאמרי' אשכחיהו שליחא דב"ד ואמר ליה ולא אמרן
 אלא דלא חליף אבא דבי דינא אבל חליף אבא
 דבי דינא לא אמרי' אשכחיהו בי דינא ואמרי' ליה ולא
 אמרן אלא דאתי ביומיה אבל לא אתי ביומיה לא
 אימא אשתמלוי אשתלי' אמר רבא האי מאן דכתיב
 עליה פתיחא על דלא אתי לדינא עד דאתי לדינא
 לא מקרענין ליה על דלא ציית לדינא עד דציית לא
 מקרענין ליה ולא היא פון דאמר צייתנא קרענין ליה:
 אמר רב חסדא קובעני' זמן שני וחמישי ושני ומנא
 ומנא בתר ומנא ולמחר פתיבין רב אפי' אישילע ומנא
 רב פהנא תנא ותייא איתתא דאומגיה לדינא בפניא
 ובצפרא פתיב עליה פתיחא א"ל לא סבר לה מר
 להא דאמר רב חסדא קובעני' זמן שני וחמישי ושני
 א"ל ה"מ גברא דאגים וליתיה ביקתא אבל איתתא
 פון דאתיה ביקתא ולא אתיה מורדת היא: אמר רב
 הורה לא יתבינא ומנא לא ביומי ניסן ולא ביומי תשרי לא במעלי יומא קמא ולא במעלי
 שבתא אבל מניסן לבתר יומי ניסן וביומי תשרי לבתר תשרי קבעני' ממעלי שבתא לבתר
 מעלי שבתא לא קבעני' מאי טעמא פעכדימיה דשבתא סריד אמר רב נחמן לא יתבינן
 ומנא לא לבני פלה כהלה ולא לבני ריגלא ברעלא פי הו' אתה לבני פלה דרב נחמן אמר להו'
 וכי לדידכו' כגופיכו והאידנא דאיפא רמאי ישישני: אם הו' דבר שיש בו אחריות חייב
 לשלם: מתני' ליה רבי לר"ש בריה לא דבר שיש בו אחריות ממש אלא אפילו פרה וחורש
 בה חמור ובחמור אחריו חייבו להחזיר מפני כבוד אביהו' בעי מייצהו בר פהנא מרב מהם
 ומכוס עליה שולחן ואוכל עליו מהו אמר לו תן להםם ויחםם עוד: **מתני'** אין פורטין לא
 מתיבתא המוסקין ולא מפיס של בגאון ואין נוטלין מהם צדקה אבל נוטל הוא מתוך ביתו
 או מן השוק: **גמ'** תנא אבל נתון לו דינר ונתון לו את השאר: ומוסקין והאמר שמואל
 דינא דמלכותא דינא אמר רב תנינא פר פהנא אמר שמואל במוכס שאין לו קצבה דבי
 ר' ינאי אמרי' במוכס העומד מאליו איפא דמתני' לה אהא לא ילבש ארס פלאים אפי'
 על גבי עשרה גזריים להבירי' בו את המכס מתני' דלא פר"ע דתניא אסור להבירי' את
 המכס ר"ש אומר משום ר"ע מותר להבירי' את המכס בשלמא לענין פלאים בהא קמילפיג'
 דמר סבר דבר שאין מתכוין מותר ומר סבר דבר שאין מתכוין אסור אלא להבירי' בו
 את המכס מן שרי והאמר שמואל דינא דמלכותא דינא א"ר תנינא פר פהנא אמר שמואל
 במוכס שאין לו קצבה דבי ר' ינאי אמרי' במוכס העומד מאליו איפא דמתני' אהא נודרין
 להרנין ולתרימי' ולמוסקין שהיא של תרומה שהיא של בית מלך אע"פ שאינה של תרומה
 אע"פ שאינה של מלך ולמוסקין והאמר שמואל דינא דמלכותא דינא א"ר תנינא פר פהנא
 אמר שמואל במוכס שאין לו קצבה דבי ר' ינאי אמרי' במוכס העומד מאליו רב איש אמר
 במוכס פנעני' דתניא ישראל וכנעני אנס שבאו לדון אם אתה יכול לזכותו ברני' ישראל וזהו
 ואמור לו פה דינעני ברני' פנעני' וזהו ואמור לו פה דינעם ואם לאו פאין עליו בעקיפין
 דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר אין פאין עליו בעקיפין מפני קידוש השם ור"ע טעמא דאיפא
 קידוש השם הא ליפא קידוש השם פאין וגול פנעני' מי שרי' והתניא אמר ר' שמעון דבר
 זה דרש ר"ע כפשא מופירין מנין לגול פנעני' שהיא אסור ת"ל אחר' נמסר נאולה תהיה לו

שלא

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55

בשוק משותף

1 **שלא** ימשכנו וצא רב, והני תנאי דפרק המקבל (כמו דף קיא: ושם) דסבירי דגזול הנכעני
2 מותר מוקמי לה לארי קרא לדרשה אחריתי:
3 **יבול** יגום עליו. פי' בסקוטורס יבול יגיה הנכעני לכפול ולהספיק על ההלכות לחבוב מה
4 שלא נתן ותימה לרי' דאמאי אנטרין קרא לחכי דאטו יססיד ותיח את הנכעני
5 להטעות את עצמו וקרא לרי' דהיי' יבול יגולם
6 עליו שיטעה את הנכעני ויתן לו פחות ממה
7 שנתן לו ת"ל וחשב עם קונתו וכן פי' בערוך
8 בערך גלם אע"ג דעדות נכעני הנה מותר אסור
9 להטעותו במקום שהנכעני ידוע שגזול ועושה
10 עצמו כלא ידע.
11 **הכי** קאמינא אי דכותי ניהו. נראה לרי' שבן
12 היה דעתו מהתקלה כמו שהשיב להכותי
13 ולא כמו שהיה הכותי סובר דאי' הנה סובר דגזל
14 הכותי מותר דאין חילוק בין נגיהה לגזילה
15 דהנכינה אימא חילול השם כשידע לבסוף וכל
16 תהי שמועטא לא אייתא אלא תמיד דאסרי גזל
17 כנעני ולא מיייתי תנאי דהמקבל (שם) דשרי:
18 **היכי** מ'יאשי. היה להם לחבוב בדין את כל
19 אדם העוברים עליהם אלא ודאי לכך מתייאשים
20 לפי שבדין אין משלמין להם כלום משום דדינא
21 דמלכותא דינא ובסקוטורס פי' דהכי מ'יאשי' כלומר
22 מי תני יאשו תהא יאשו בדין הוא קני דאין כאן
23 שיעור רשות שריי' הן מנזיחין ברשות הרבים
24 ושינוי מעשה לא ימכא דהשתא מי תני גזול
25 דרילקי מותר כדאמר לעיל בהגזול קמא דף עז.
26 ושם:
ולא

1 שלא ימשכנו וצא. כלומר שלא יוציאורו בית דין מיד כבתי אלא בגזולתו. יגולם. וכול
2 יגיה את הנכעני לכפול ולהספיק ולהבוע מה שלא נתן. נ' תחשב. אין עובר ע"ו ואוכל
3 נגזלות. ולא לך אלא לר'. בקדושי' הוא (ד' כ.) ועברך (דף ט') כמה רקשה אבקה של
4 שביעית אדם שנושא ונתן פירות חסודות את סומר את עצמו שנאמר ומנכר לך לא
5 לך אלא לכנעני כו' ולע"ז עמקה לחטוב עינים
6 ולשאוב מים ואבולורו קאי אבילה תורה לו
7 אלא גזול כנעני אסור בהפקעת הלויא'ו. שאין
8 חיל משק שרי א"כ ליכא חילול השם ולהכריח
9 הדמיון הוי בהפקעת הלוא'ת. חשבת לשקעת הלוא'ת
10 הוא. שהלךודו על עבודתו ואפי' הכי אמרי ר'
11 עקיבא לא יצא על כרחו. גופו קניי. כל שיש
12 שנים ונמצא שגזולו מושם. פטורו. היה חיוב לו
13 לישדאל וקנה בחשבון דליכא חילול השם
14 לקנא ודהקא כפר דפדילא. מותר של וקב
15 בחוקה של נתישט'. ואי'בעל תיה וזנא. ועוד טעמא
16 אחרת שעכב וזו דמקו והטעמו בהפקעת
17 ג' במקום ד' ואשר. כהן נכבד לבתי חיי דעלך
18 מקיבא אינו מנחה אותם כדי להוציא עצמו מן
19 החשד ליא כותי א"ל לר' כהן לבית חיי דעלך
20 מקיבא וזו שמעתיה לצי'תא. לבעי. בעי'תיה.
21 פסקית של עד היער קח לצרכי שחן עביה.
22 דכותי מנינא. ידע. על מה פסקים קמה אביל לא
23 נתן עיניו כמה דקים יש וכןמה שבים יש. שבישא.
24 מנותות: בופי'. אשכולות: חוכי'. מ'יאשי. אלא
25 מי הוי יאשו קא יאשו בדי' הוי וזאן כאן שנו
26 רשות שברדין הן ושינוי מעשה נמי ליכא
27 דהשתא וזו גופא דדיקלא מקור: וקא לא כתי
28 שלי'ותיה כד'אמרי' מלכא. ואשתכח דלאו דינא
29 דמלכותא הוא ואמאי עברין עליה: ולא כתי.
30 אין עליו לטרוח ולקח מזה אחר ומנה אחר.
31 כאמא. בקבוע דמשחבט בני דיי'. הוי ארבעא
32 שותפין בגזול ותיבאו שלשה חלקן בביתן
33 דרביעי' נמצא גזולן: פדע מקהא דשלשא.
34 בשביל כולם ולכשזבאו וכדיריין אין וכו'ולן לומר
35 שלך היה ולא שלטו ואם גבאי וזו ישראל הוא
36 שנקנה מן הפולק את השם אין כאן משום גזל
37 דדינא דמלכותא דינא אתם וכן הוא מותר
38 לקנות ממנה אריסותיה פסי'. דאין לו חלק
39 בגופו של קרקע ואין עליו לפרוע חלק על הבית
40 ולענין ובניו לא מוזנין מניה דגזול הוא מה
41 שנעשה לו כדאריס: כ' קמא אבר קמא מיכבב.
42 רשות בדי' ישראל גבאי ומקור למשכן בן העיד
43 על מס ער חבירו דדינא דמלכותא דינא
44 ותי' מילי דבורלא. אברול ארעא מס קרקע
45 שאכל פירות: וברי'א. כסף גלגולת דהשתא דא
46 אבל ישמא דהליף הליף. והוא הגבאי כפר פרע
47 לכלול כל קצבה שקיבל עליו שה ששבחה
48 ונעמקה חסם שלו ולא אין כח למשכן את זה על
49 חבירה דדיריין דיי'. יכר'ם שיש להם בהמות
50 ומקולן מתוך שדות כשכר: אסור ליכא פתי.
51 בהמה שמתו מתחברת עם בהמותיהם של
52 ישראל ושל בני ישראל הוא:

19 **לאחרורי** פתרה אבל הויא דאתי ל'ידיה אימא ל'יהודה אמר רבינא ומצאתה דאתאי ל'ידיה
20 משמע: תניא ר' פתח בן יאיר אומר במקום שיש חילול השם אפי' אבדירו אסור אמר
21 שמואל פטורו מותרת פי' הא שמואל וכן מביתו ל'ידיה אפי' אבדירו אסור אמר
22 ליה חד וזוהו רב פתנא וכן מבתי מאן ועשרים חביותא כמאן ואכלע ליה חד וזוהו אמר
23 ליה חזי דעלך קא מכיבא רבינא וכן דיקלא הוא וכותי לצ'תא א"ל לשמיעה קרם ואייתי
24 מעיקרו דכותי מנינא ידע רב אשי הנה קאול באורחא הוא שבישא דגופנא כפרדיסא ותלי
25 בה קיסופי דעיני אמר ליה לשמיעה זיל חזי אי דכותי נניהו אייתי אי דישראל נניהו לא
26 אייתי לי שמע ההוא פותי דההו יתיב כפרדיסא אמר ליה דכותי שרי א"ל פותי שקיל דמי
27 וישראל לא שקיל דמי גופא אמר שמואל דינא דמלכותא דינא אמר רבא תדע דמקלי דיקלי
28 וגשרי גישרי ועברין עליוהו א"ל אפי' ודלקא משום דאימינא להו מינייהו כרייהו אמר ליה
29 אי לא דינא דמלכותא דינא חיבי מ'יאשי' והא לא קא עבדי כדאמר מלפא מלפא אמר וילו
30 וקטלו מכל באגי ואניהו אולו וקטלו מחד פאנא שליחא דמלפא כמלפא ולא מרח ואניהו
31 אפסיד אנפשייהו דאיבעי' להו דאינקוט מכוליה באגי ומוסקל דמי אמר רבא מאן דמשחבט
32 כפר דרי פרע קמא דמלפא וח'מ שותפא אכל אריסותיה הוא קמא פסיק ואמר רבא
33 כ' קמא אבר מתא ומכור וז"מ כפרלא ארעא וריבא דהאי שותא אכל שותא דהליף הואיל
34 ואפי' מלפא חליף ומכור רבא הני דדיריין דרי בתוך התחום אסור ליכא מהן מאי טעמא
35 משום דמערבא חיותא דמתא כתידיהו חזין לתחום מותר ל'יכא מהם אמר רבינא אם הוי
36 בעלים מרדפים אחריהם אפילו חזין לתחום אסור כמרוי רבא ואימינא רב הונא דסלקין
37 לעילא ונתחזין לתתא האי בר ישראל ידע סהדותא לכותי ולא תבעו מניה וזול ואסוד
38 ליה בדיני דכותי על ישראל חכריה משחמתיין ליה מאי טעמא דאיניהו מפקי כמונא

אפוסיא דהר. ונתמא שהפסידו שלא כדוך דמיסתא. בני כפר שאין זיידען לדון
 במשפט: בי דזוטר. שלטון: תר אפוסתא שדו ליה. על פי עד אחר אין מוציאין ממון
 אבל מהתיבין בעל דין שבעות להכחיש העד כדון תורה לשון אחר דמסתא אנסין
 בתוקף כמו איתו גוזאי וקאי מורו ליה מגילה כח) כריסיום (של בית רבי) העומדין לדרות
 בתוקף והאמר קר דבין מעבדים כו' בבא
 מציטא בתמקבל: דמיכעתי הדיבעתי. **מתני'**
 הרי אלו שלו. דמסתמא נתיישבו הבעלים מיד
 וקטרוו הדיא ביאשו וטעיוו וטעיוו: אם נתיישבו
 הבעלים ששמעיון דאיאשו דאמר ווי לחסרון
 כיוס אכל סתמא לא וקטאו לטיסין דסיסא
 אלטיסין דרישא ובגמרא פרך ומשני לה
 תודא בלטיסין עברין ותדא בלטיסין ישראל
 דמיכעתי מתסתמא: מילי. גזירא: לא יקון את
 הסתא. נתיישבו דבורים על סוכת חבירו ותדא
 לשלן אחת אחת שלו יתירו לא יקון את
 הסוכה לחילוקין כולן גזירא ואפילו עובי לימין
 דמי' **גמ'** אם גזילי. חסור מן המוסקין:
 תיור לראשונים. ופליגי ברייתא אמתי': ואיש
 גדי. שתייאשו הבעלים ביד מוכס לא קנה
 המוכס ביאשו לכדו כלא נתנת דמיס או שיני
 מגשה וכי אקל ליה שני באיסור אקל ליהיה
 אם נא לתתיה. שסתיי דהאי: תיור לבעלים
 הראשונים. ולא למוכסין גזירא. בגמרא ובירוש'
 אמר מר. יא ותן לו וקון וכתבין במקלות
 לשון אחר דאמרי לגלול מי ישר ברקאמתה
 הבא עדים שגנבו מהי: מחשבתי מספאתי:
 חשב עליהם דבר שאין בו חסרון שאקב
 כגון לעצבא ולמשה ירדו לטומאה מיד: ושל
 עבדן. שאומנותו כפר חקמינה למכירה הלכך
 אין מחשבתי מחשבה שאם יבאו בני אדם
 לקטווי מתקרו לן ונתמא שסופן למעללין
 ועדיין לא נקמה מלאכתו לקב על גולן אין
 מחשבתי מספאתי. ולאו דידה הוא דבין
 דרוע מאן שקליה מניה לא מייאשו: ושל
 גנב מחשבתי מספאתי. דאיאוש מרידו דלא
 דעי למאן תבעה: חילוף הדיכרים. גולן בין
 דשקליה מניה בדיקא ולא מצי קאי באפה
 מייאשו גנב כפר בחשקא ליה ומשבתיא ליה
 בסתם. דלא שמעיון דמיאש דבתא פליגי
 דער קר סתם וגיבה איש בעלים היה
 ולא סתם גזירא אמרי רבין בגולן דלא הוי
 כדפרישתי: אבל בריוע. דשמעיון דמיאשו:
 דכרי הכל יאוש כרי גני: ואפי גנב לריש
 וגולן לרבין: בריוע גני מחלוקת. דאי גמי
 דשמעיון דמיאשו אמרי רבין בגולן דלא הוי
 יאוש דכל שקתא דעתיה למנסתיה בדקא
 וכן גנב לריב שבעין: דתני מפחותית. וך
 מחתינן דעורות דטהרות דקתני לפי שלא
 נתיאשו הבעלים: שאין יאוש הבעלים. היא
 יאישן יאוש מוכס גולן לטיסין גנב וישני
 בלטיסין מוויין. דגולן והאי: הריני גולן. והאי
 תנא גבי מוכס. אגם. דקתני גבי גולן הוי תתני
 דדיבין וזוי: ורבי שמעון היא. דאמר גולן קני:

ולא אמרן אלא חד אבל סתרי לא. ואית ודא לעיל שרי להפקעת הלזא ואבי מפסידים
 אותו דרבה שאם תייר רוצה ויכול לכפור ר"ל דומל מקום לא משמתין ליה בין שאין
 משלם על ידם אלא מה שהביי לו: **ורביא** משום דבין דמיאש ומרצה. פירשתיך בפרק המגבל
 (כימי דף קסח):
עוד
 המקבל עליוהי כו'. אומר ר"ח דריוני ודקא
 במשפטיאל רוצה ליתן לו כמו שנתון לו
 העבדים אבל אם העבדים רוצה ליתן לו יותר און
 להפסידו שבביל כף
תנא ואם נטל כו'. מפורש לעיל בפרוקה דף
 סו.
רבה אומר ברידע גמי ממילוקת. ודא דאמר
 במפרוקה (לעיל דף סח) ואד רבי אלעזר
 קבר חיביה לאחר יאוש כו' עד הפרך דרלמא
 דשמעי דאיאשו האי פירכא לא אתי אליבא
 דרבה דאידע לא מפליגי מיד בין סתם לדיוע:
לפי' שאין יאוש לבעלים שנתון לה. אין פניה
 דמפשה אלא קר מפרש שלם לא נתייאשו הבעלים
 בלבם אפילו אומרין שנתניאשו
דרייוני גולן. ואפי למרד לטיסין מוויין גנב הוא
 לעבן משלם לפי אכל כמז גולן הוא
 דמרי:
ת"ש דגנב ונתגולן. ומשום דמיתמר מאיש קרי
 בלחא גנב אע"י דלא משלם לפי למרד
 (שם) גולן הוא:
 דתקנה

של דבורים אם נתייאשו הרי אלו שלו א"י ויתון בין ברובה נאמת אישה או קטן לומר כמאן
 יאא נחיל זה ומחליף בתוך שדה חבירו להציל את נחילו ואם היוק משלם מה שהיוקין אבל
 לא יקון את סוכו על גנת לימין את הדמים ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בין ברובה אומר אף
 קוצץ ונתון את הדמים: **גמ'** תנא אם נטל מחזור לבעלים הראשונים כסברי יאוש כדו לא קני
 ומעיקרא באיסורא אתא לדיה ואיכא דאמרי אם כן לתתור יחזיר לבעלים הראשונים מ"ש יאוש
 כדו קני מהו אי אמר אי אפשי במומן שאינו שלי מחזיר לבעלים הראשונים: הרי אלו שלו מפני
 שהבעלים כו'. אמר רב אשי לא שנו אלא לטיסים עובד פובכים אבל לטיסים ישאל לא סבר
 למחר נקוטנא ליה בדינא מתקין לה רב יוסף אדרבה איכא מסתברא עב"ס דדיני גינתי
 לא מייאש ישראל בין דאמרי מימר מייאש אלא אי איתמר אסיפא איתמר המוציל מן העבדים
 ומן הטיסים אם נתייאשו הבעלים אין סתמא לא לא שנו אלא עב"ס משום דדיני גינתי אבל
 לטיסים ישראל בין דאמרי מימר מייאש של גולן אין מחשבה מטמאתן ושל גנב מחשבה מטמאתן
 ושל עבדן אין מחשבה מטמאתן של גולן אין מחשבה מטמאתן ושל גנב מחשבה מטמאתן
 ר"ש אומר חילוף הדיכרים של גולן מן מחשבה מטמאתן של גנב אין מחשבה מטמאתן לפי שלא
 נתייאשו הבעלים אמר עולא מחלוקת בסתם אבל בריוע דברי הכל יאוש קני רבה אמר בריוע
 גמי מחלוקת א"ל אביי לרבה לא תפילו עליה דעולא דתנן במתני' פותיה לפי שלא נתייאשו
 הבעלים מטמא דלא נתייאשו הבעלים אבל נתייאשו הבעלים הרי אלו שלו אמר ליה און לפי
 שאין יאוש לבעלים מתנינן ליה תנן נטלו מוכסין חסרו כו' מני אי רבנן קשיא גולן אי ר"ש קשיא
 גנב בשלמא לעולא דאמר בריוע קני הבעלים גמי בריוע ודברי הכל אלא לרבה דאמר בריוע גמי
 מחלוקת הא מני לא רבנן ולא ר"ש בלטיסים מוויין ור"ש היא אי הכי היינו גולן תרי גווי גולן ת"ש
 הגנב ונתגולן והאגם הקדשן הקדשן תרוומה תרוומה ומעשרותן מעשר מני אי רבנן קשיא גולן
 אי ר"ש קשיא גנב בשלמא לעולא דאמר בריוע קני הכא גמי בריוע ודברי הכל היא אלא לרבה
 דאמר בריוע גמי מחלוקת הא מני לא רבנן ולא ר"ש הכא גמי בלטיסים מוויין ור' שמעון היא אי
 הכי היינו גולן תרי גווי גולן ותי בעית איכא הא מתנינא רבי היא דתניא רבי אמר גנב נטלן
 וקיטא

התקנה

בעלמא תקנו ליה. משום דרבי שלום כוונתו יוני שוקף ותקנה דאמאי לא קני ליה
מאורייתא בתקנתא הבורות:

המפור

פליו תסקרוו בחד ארז כו. לפני יאוש אפירי בדפריש הקנטוסין דאי לאתר יאוש
דאיבא גירא ושינוי רשות ולו היה מתחייב להתוויר ונראה דבספרים נתי לעולם

והוא קני. לוי. לקחן דהיא גנב בגזול דקאמר רבי בגזול דרש קאמר דהיא קני בגזול דרבנן
דלא קני. האי לא מפני כבוד אבותיה לא. אלמא גזול לרבי קני כר"ש קאמר גנב בגזול
אלמא תרתייהו קני. מאי וכו. פשיטא דקני ביאוש דמיש נודל ממסות קניו דרבנן הוא.
דאין בגזול אלא מפני דרבי שלום דהא דהפקר גזרו ותנאי חלויו דף קמא ויזי שוקף

לפני יאוש שאין גירלות להתניאש מספרים ולא
מיעינא מנגיבם עובדי. כוביבם ולא מיאש אפי'
ממלם מין דרתינו בניותא בדאמר לעיל אלא
אפי' בגנב ישראל אין גירלות להתניאש מספרים
דוקף דהוא ליד ישאל דאין גנבים מוכרין אותו רק
לישראל ולסוף חזרוין לדבעלם וכוכלם נמי מיירי
לפני יאוש ואפילו לרבנן נמי דאמר סתם גניבה
יאוש בעלים הוא מיירי בנן שיהעבילם ודפט'
אתרוו ודדע שלא נתניאשו מן מעולם מרם נטל
מה שעתו מפני תקנת השוק בדאמר בגמרא ואות
בלא תקנה שולט מה שנתן דמיז אצטרי להחיל
נתחבטו וקדיש אבידה ויל דמיירי שיהיה הדין
לחבוט מפני אדם שלנו ביהו ביהו אפילו לא היה
זה קונה אותם ועי'ל דלא שיקף למימר הכי קלל
שדרי הדיקוח טוען שקנה מאדם אחר נאמן וכו'
מאותם שלנו בתוך ביתו בודקנין סיפא שאני
אוטר מכרן לאחר ולקחן לו ממנו והא דלא קאמר
שאני אוטר שהוא מכרן לו משום שאין הדין
טוען שזה קנה מכרן מעמי שפיקש אבאיו נאמן למטר
לקוחן דן בדי' וזלא עשיתו עשיתו להשאל
להשכיר ממנהו מןהוה מןהוה מןהוה מןהוה וכו'. וכו'.
הקאמרי' הללו פליו של פלוני. כלומר כשיצא
הקול מאומים אלו פליו הספירי וכו'.
פליוני שפני אדם הללו נושאין והן מוכרין שהם
תקדישם.

לא

1 וְיִמְיָא לְךָ בְּגִזְלוֹן לְרִ"שׁ: גִּזְפָּא רַבִּי אֹמֵר אֹמֵר אֲנִי
2 גִּנְבַּ בְּגִזְלוֹן אִיבְעִיא לְהוּ בְּגִזְלוֹן דְּרַבְּנָן קְאָמֵר וְלֹא קִנִּי
3 אִו דְּלִמָּא בְּגִזְלוֹן דְּרִישׁ קְאָמֵר וְקִנִּי ת"ש נְמַלוּ מוֹכְסִין
4 הַמְרוּ וְכוּ' מִנִּי אִי רַבְּנָן קִשְׁיָא גִזְלוֹן אִי ר"ש קִשְׁיָא
5 גִּנְבַּ אִי אִמְרַת בְּשִׁלְמָא רַבִּי בְּגִזְלוֹן דְּר"ש קְאָמֵר וְקִנִּי
6 הָא מִנִּי רַבִּי הוּא מִשׁוּם הַכִּי קִנִּי אֵלֵּא אִי אִמְרַת
7 בְּגִזְלוֹן דְּרַבְּנָן קְאָמֵר וְלֹא קִנִּי הָא מִנִּי לֹא רַבִּי וְלֹא ר"ש
8 וְלֹא רַבְּנָן הַבְּעִי בְּלִסְטִים מוּזְוִין וְר"ש הוּא אִי הַכִּי
9 הֵינְנוּ גִזְלוֹן תְּרִי גוּוּנִי גִזְלוֹן ת"ש הַגְּבַב וְהַגְּבַב וְהָאֲנָם
10 הַקְּדוּשָׁה הַקְּדוּשָׁה וְהַתְּרִימוּתן תְּרִימוּתָא וּמַעֲשֵׂימָן מַעֲשֵׂר
11 מִנִּי אִי רַבְּנָן קִשְׁיָא גִזְלוֹן אִי ר"ש קִשְׁיָא גִּנְבַּ אִי אִמְרַת
12 בְּשִׁלְמָא גִּנְבַּ בְּגִזְלוֹן דְּר"ש קְאָמֵר מִשׁוּם הַכִּי קִנִּי אֵלֵּא
13 אִי אִמְרַת גִּנְבַּ בְּגִזְלוֹן דְּרַבְּנָן הָא מִנִּי בְּלִסְטִים מוּזְוִין
14 וְר"ש הוּא אִי הַכִּי הֵינְנוּ גִזְלוֹן תְּרִי גוּוּנִי גִזְלוֹן א"ל ר"ש
15 אִישִׁי לְרַבָּה ת"ש דְּמַתְּנִי רַבִּי לְרַבִּי שְׁמַעוּן בְּרִיהַ לֹא
16 דְּבַר שֵׁשׁ בּוֹ אֲחֵרִיתִּים מְקַשׁ אֵלֵּא אֲפִילוּ פְּרָה וְחוֹרֶשׁ
17 בַּהּ הַמּוֹר וּמַחְמַר אַחֲרָיו תִּיבִיּוֹן לְהַחְזוֹר מִפְּנֵי כְּבוֹד
18 אֲבִיהֶן מַעֲמָא מִפְּנֵי כְּבוֹד אֲבִיהֶן הָא לֹא כְּבוֹד אֲבִיהֶן
19 לֹא ש"מ רַבִּי גִזְלוֹן דְּר"ש קְאָמֵר ש"מ: וְכֵן נִחַל שֵׁל
20 דְּבוּרִים: מֵאִי וְכוּ' הַכִּי קְאָמֵר אֲפִילוּ נִחַל שֵׁל דְּבוּרִים
21 דְּקִנְיָן דְּרַבְּנָן הוּא ס"ד אִי הָאִי מִיּוֹן דְּרַבְּנָן בְּעִלְמָא הוּא

22 דקני ליה אפילו סתמא נמי מיאש קמי' אם נתיאשו הבעלים אין אי לא לא: א"ר יוחנן בן ברוקה נאמנת אשה וקמן כו': אשה
23 וקמן בני עדות גינהו אמר רב יהודה אמר שמואל אמר עסקנן פגון שהיו בעלים מרדפין אמריהם ואשה וקמן מסיתין
24 לפי תומם ואומר מפאן יצא נחיל זה אמר רב אשי אין מסית לפי תומו כפשוטו אלא לעדות אשה בלבד א"ל רבינא לרב אשי
25 ולא ותרתי נחיל של דבורים מסית לפי תומו הוא שאני נחיל של דבורים דקניו דרבנן הוא ודאורייתא לא והאמר רב יהודה אמר
26 שמואל מעשה באדם אחד שהיה מסית לפי תומו ואומר וכדני פשאני תינוק ומורכבני על כתיפו של אבא והוציאני מבית הספר
27 והפשימוני את פתגמי והטבילוני לאכול בתרומה לערב ורבי חנינא מסים בה הכי והבירו בדילין ממני והיו קורין אותו יוחנן אוכל
28 הלוח והעלהו רבי לכהונה על פיו בתרומה דרבנן ואפתי דאורייתא לא והא כי אתא רב דימי אמר רב הנא קרטינגא ואמרי לה רב
29 אחא קרטינגא משתעי מעשה פא לפני ריב"ל ואמרי לה מעשה פא לפני רבי בתינוק אחד שהיה מסית לפי תומו ואמר אני ואמי
30 נבינו לבין העפזים יצאתי לשאוב מים דעתי על אמי ללקוט עצים דעתי על אמי והשיאה רבי על פיו לכהונה בשבתה הקולו:
31 אבל לא יקמן את סוכו [כו']: תנאי ר' ששעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אמר תנאי ב"ד הוא שיהא יורד לתוך שדה של
32 חברו ויקצין סוכו של חברו להחיל את נחילו ונטיל דמי סוכו מתוך נחילו של חברו ותנאי ב"ד הוא שיהא שבור יינו ונטיל את
33 דהשכנו של חברו ונטיל דמי ינו מתוך דהשכנו של חברו ותנאי ב"ד הוא שיהא מוכר את עציו והוא פשתני של שבור ינו ונטיל דמי
34 עציו מתוך פשתנו של חברו שע"מ בן הנחיל והושע לישראל את הארץ: מתנאי' המפיר פליו ומפירו ביד אחר וצא לו שם גניבה
35 בעיר ישבע לו לזקק פמה נתן וישול ואם לאו לאו כל המנו שאני אומר מקרן לאחר ולקחן זה הימנו: נמ' וכו' יצא לו שם גניבה
36 בעיר מאי הוי ליחוש דלמא ובינהו והוא ניהו קא מפיק שפא א"ר יהודה אמר רב פגון שפאוי בני אדם בתוך ביתו ועמד והפגון
37 בלילה ואמר נגנבו פליי כ"ש עילא מצא רב פהנא מסים פה משומיה דרב פגון שהיתה מחמתר התורה בתוך ביתו וכני אדם שלנו
38 בתוך ביתו ונאמן ונאמן ונאמן של פלים על סתפיהם והכל אומרים נגנבו פליו של פלוני ודלמא פלים הוו ספרים לא הוו א"ר
39 היה בר אבא א"ר יוחנן פגון דקאמרי נמי ספרים וליחוש דלמא ויטרי וקא טעון דברבי א"ר יופי בר חנינא דקאמרי ספר פלוני
40 ופלוני ודלמא הוו עתיקין וקא טעון דתמי אמר רב פגון דאמרי הללו פליו של פלוני הללו ספריו של פלוני וכו' אמר רב הכי והאמר
41 רב פא במתרתר ונטל פלים וצא פטור מ"ס דמי קננהו ה"מ דקננהו פא במתרתר דמעיקרא מסר נפשיה לקטלא אבל הני מין
42 דלא מסרו נפשיהו לקטלא לא אמר רבא לא שנו אלא בעל הבית העשוי למכור פליו אבל בעל הבית שאינו עשוי למכור פליו

לא

מוֹז לָזוּ:

[דף ס"ז ע"א]

גמרא אָבָא בַר רַב הוּנָא אָמַר: בְּקִשּׁוֹרוֹת בְּגָמִי. רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן אָמַר: וְהֵן שְׁעָרְכוּ.

רַבִּי חֵייה רַבִּי אִימָא תְּרִיהוֹן בְּשֵׁם רַבִּי לְעוֹר: חַד אָמַר: בְּשֵׁאִין בִּינִיחָן רַחֵב אַרְבַּעָה. וְחוֹרְנָא אָמַר: אֲפִילוּ יֵשׁ בִּינִיחָם רַחֵב אַרְבַּעָה. וְלֹא יִדְעִין מֵאֵן אָמַר דָּא וּמֵאֵן אָמַר דָּא. מִן מַה דְּאָמַר רַבִּי יוֹסֵה, רַבִּי יַעֲקֹב בַּר זְבִדִי, רַבִּי חֵייה בְּשֵׁם רַבִּי לְעוֹר: אֲפִילוּ אֵינָן גְּבוּהוֹת עֲשָׂרָה, הָיוּ דוּ אָמַר בְּשֵׁאִין בִּינִיחָן רַחֵב אַרְבַּעָה.

הוֹזֵן בְּעֵי מִימְרָ: מֵאֵן דְּאָמַר בְּשֵׁאִין בִּינִיחָן רַחֵב אַרְבַּעָה, אֲפִילוּ אֵינָן גְּבוּהוֹת עֲשָׂרָה. מֵאֵן דְּאָמַר גְּבוּהוֹת עֲשָׂרָה, אֲפִילוּ יֵשׁ בִּינִיחָן רַחֵב אַרְבַּעָה. אָמַר רַבִּי חֲנַנְיָה בְּרִיה דְּרַבִּי הִילֵל: וְהוּא שְׂיָהָא כָּל אֹיִר בְּרַמְלִית בְּתוֹךְ עֲשָׂרָה.

סְפִינָה שְׂבִימִים גְּבוּהָ עֲשָׂרָה טַפָּחִים – אֵין מְטַלְטְלִין מִתּוֹכָהּ לַיִם וְלֹא מִן הַיָּם לְתוֹכָהּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: אִם הָיְתָה עֲמוּקָה מִן הַמַּיִם עֲשָׂרָה טַפָּחִים וְאֵינָה גְּבוּהָ מִן הַמַּיִם עֲשָׂרָה טַפָּחִים – מְטַלְטְלִין מִתּוֹכָהּ לַיִם, אֲבָל לֹא מִן הַיָּם לְתוֹכָהּ. רַבִּי אֲבָהוּ אָמַר, רַבִּי יוֹחָנָן בְּעֵי: וְלָמָּה מִתּוֹכָהּ לַיִם מִתֵּר? מִפְּנֵי שְׂאֵינָה גְּבוּהָ עֲשָׂרָה. אֵין בִּינֵי, אֲפִילוּ מִן הַיָּם לְתוֹכָהּ! וְלָמָּה מִן הַיָּם לְתוֹכָהּ אָמַר. מִפְּנֵי שְׂהִיא עֲמוּקָה עֲשָׂרָה. אֵין בִּינֵי אֲפִילוּ מִתּוֹכָהּ לַיִם! אָמַר רַבִּי אֲבוּן: וְלָמָּה מִתּוֹכָהּ לַיִם מִתֵּר? מִפְּנֵי סְבָנָה.

סָלַע שְׂבִימִים גְּבוּהָ עֲשָׂרָה טַפָּחִים – אֵין מְטַלְטְלִין מִתּוֹכָהּ לַיִם וְלֹא מִן הַיָּם לְתוֹכָהּ. פְּחוֹת מִכֵּן – מִתֵּר. מַה בֵּין סָלַע וּמַה בֵּין סְפִינָה? סְפִינָה – עוֹלָה וְיוֹרְדָתָ. סָלַע – בְּמִקּוּמָהּ הִיא.

וְלֹא בְּרַמְלִית הִיא?! כְּלוּם הוּא מִתֵּר לְטַלְטֵל בְּכַרְמְלִית אֲלֵא בְּאַרְבַּע אַמּוֹת. אָמַר רַבִּי אֵילָא: עַל רִישָׁהּ, סָלַע שְׂבִימִים גְּבוּהָ עֲשָׂרָה טַפָּחִים אֵין מְטַלְטְלִין מִתּוֹכָהּ לַיִם וְלֹא מִן הַיָּם לְתוֹכָהּ. יוֹתֵר מִכֵּן נַעֲשִׂית בְּמַחֲצֵה שְׂהוּקָהּ וְרַעִים שְׂאֵין מִתֵּר לְטַלְטֵל בָּהּ אֲלֵא בְּאַרְבַּע אַמּוֹת. פְּחוֹת מִכֵּן מְטַלְטְלִין מִתּוֹכָהּ לַיִם וּמִן הַיָּם לְתוֹכָהּ, וּמְטַלְטְלִין בָּהּ עַד בֵּית סָאתִים.

רַבִּי בּוֹן בַּר חֵייה בְּעֵי: מַעֲתָה שְׂתֵי בְּרַמְלִיּוֹת סְמוּכוֹת זוּ לְזוּ מְטַלְטְלִין מוֹז לָזוּ. אָמַר רַבִּי חֲנַנְיָה בְּרִיה דְּרַבִּי הִילֵל: מִכֵּיּוֹן שְׂהֵימִים מְקִיפָה מְכָל צַד כְּמִי שְׂכַלְהָ בְּרַמְלִית אַחַת.

רַב הַמְּנוּנָא אָמַר: נָסַר שְׂהוּא חוּיָן לְסְפִינָה וְאֵין בּוּ רַחֵב אַרְבַּע – מִתֵּר לִישֵׁב בּוּ וְלַעֲשׂוֹת צָרְכֵי בְּשַׁבָּת. אָמַר רַבִּי מְנָא:

[דף ס"ז ע"ב]

אֵילוּ אָמַר תַּבָּהּ פְּחוֹתָהּ, יֵאוּת.

אמר רבי אבון: מה דכעי מעבד תקנה לאילפא. מוציא נסר חוץ לשלשה שאין בו רחב ארבעה ואת רואה את המחצות באלו עולות. רבי יעקב בר אבא בשם רב המנונא שכל שלשה ושלשה שהן סמוכין למחיצה במחיצה הן.

רבי יצחק בי רבי לעזר מפקד לרבי הושעיה בי רבי שמי דהוה פריש מעבד ליה סל פחות:

הלכה ו' מתני' הוזרק, ונזכר עד שלא תצא מידו, קלטה אחר קלטה כלב או שגשגפה – פטור.

זרק לעשות חבורה בין באדם בין בבחמה, ונזכר עד שלא נעשית החבורה – פטור.

זה הכלל: כל חייבי הטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שנגה. תחלתן שנגן וסופן זדון, תחלתן זדון וסופן שנגה – פטורין עד שתהא תחלתן וסופן שנגה:

גמרא כיני מתניתין, והויד. וקשיא אילו ירה חץ להרוג בו את הנפש והתרו בו, והזר בו, שפוא כלום הוא? הוי סוף מימר והויד.

רבי יוסה בן הנינה אמר: בשוגג – בלא תעשה, ובמזיד – בלא תעשה. רבי יהושע בן לוי אמר: בשוגג – בהפרת, ובמזיד – בהפרת.

תני רבי שמעון בר יוחאי מסייע לרבי יהושע בן לוי, (בפדף טו) **את ה' הוא מגדר ונכרתה**. הגע עצמך, אפילו מזיד בהפרת, מתרין בו ולוקה ומביא קרבן. רבי אבהו בשם רבי יוחנן: השוגג בחלב ומזיד בהטאת – מתרין בו ולוקה ומביא קרבן.

תני: אין מתעסקין לא בחלבים ולא בעריות.

[דף ס"ח ע"א]

המתעסק בשבת - פטור. בחלבים ובעריות - חייב. הויה עבדא? הרי אני קוצר חצי גרוגרות וקוצר בגרוגרת - פטור. הרי אני אוכל חצי זית ואכל בזית - חייב. הרי אני מתחמם בזה והערה בזה - חייב:

הדרן עלה פרק הזורק

פרק שנים עשר

הַלְכָה א מַתְנִי' הַבּוֹנֵה כְּמֵה יִבְנֶה וְיִהְיֶה חַיִּיב? הַבּוֹנֵה כֵּל שֶׁהוּא. הַמְסַתֵּת, וְהַמְכֵּה כְּפִטְיֵשׁ וּכְמַעְצָד, הַקּוֹדֵר כֵּל שֶׁהוּא – חַיִּיב.

זֶה הַכֵּל כֵּל הַעוֹשֶׂה מְלָאכָה וּמְלָאכְתּוֹ מִתְקוּיֹמֶת בְּשֶׁבֶת – חַיִּיב. רִשְׁבִּי"ג [אוֹמֵר] אִם הַמְכֵּה בְּקוֹרְנָה עַל הַסֶּדֶן בְּשֶׁעַת מְלָאכָה חַיִּיב מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְקַן מְלָאכָה:

גְּמָרָא מַה בְּנִין הֵיךְ בְּמִשְׁפָּחָה? שֶׁהֵיוּ נוֹתְנִים קְרָשִׁים עַל גְּבֵי אֲדָנִים. וְלֹא לְשַׁעֲרֵי הַיְתָה. אָמַר רַבִּי יוֹסֵה מִפְּנֵי שֶׁהֵיוּ נוֹסְעִים וְהוֹנִים ע"פ הַדְּבָר כְּמִי שֶׁהוּא לְעוֹלָם. אָמַר רַבִּי יוֹסֵה בִּי רַבִּי בּוֹן מִפְּנֵי שֶׁהִבְטִיחַן הַקְּבָ"ה שֶׁהוּא מְכַנְסֵן לְאַרְץ כְּמִי שֶׁהוּא לְעוֹלָם. הֵדָא אָמְרָה אֶפִּילּוּ מִן הַצֵּד. הֵדָא אָמְרָה אֶפִּילּוּ נִתְּנוּ ע"ג דְּבַר אַחֵר. הֵדָא אָמְרָה בְּנִין ע"ג כְּלִים בְּנִים. אֲדָנִים בְּקָרְקַע הֵן.

תְּנִי: אֶחָד מְכִיבֵי אֶת הָאֶבֶן וְאֶחָד מְכִיבֵי אֶת הַפִּיט הַמְכִיבֵי אֶת הַפִּיט חַיִּיב. רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר שְׁנֵיהֶן חַיִּיבִין. סָבַר רַבִּי יוֹסֵה אֶבֶן בְּלֹא פִיט בְּנִין. הַכֵּל מוֹדִים שֶׁאִם נִתְּנוּ אֶת הַפִּיט תַּחֲלָה וְאַחֵר כִּד נִתְּנוּ אֶת הָאֶבֶן שֶׁהוּא חַיִּיב.

הַבְּנָאִי שִׁישֵׁב אֶת הָאֶבֶן בְּרֹאשׁ הַדִּימוּם חַיִּיב. לְמִי נִצְרָכָה לְרַבְּנָן.

וְהָהֵן דְּעֵבֶד דְּפִין דְּעֵבֶד סְפִיין חַיִּיב מִשּׁוּם בּוֹנֵה. וְהָהֵן דְּנָקַר בְּפִין בְּפִין עִמּוּדִין רַחֲוִין מְקַטַּע פְּסָפָס מְקַטַּע כּוֹלְהֵן חַיִּיב מִשּׁוּם מְסַתֵּת.

רַב יְרֵמְיָה בְּשֵׁם רַב הַמְּרַכִּיב מוֹטָה שֶׁל גִּילְתָּה חַיִּיב מִשּׁוּם בּוֹנֵה. אָמַר רַבִּי זְעִירָא אֵינּוּ אֵלָּא כְּנוֹטָל מְלַבֵּן וְנוֹתְנוּ ע"ג לְבָנִים בְּשֶׁבֶת.

רַב הַמְּנוּנָא הוֹרִי לְרִישׁ גְּלוּתָא לְהַתִּיר שְׁלֵחַן שֶׁל פְּרָקִים בְּשֶׁבֶת. אָמַר רַב הוּנָא בַר הֵיחָה הָהוּ עֲמִיָּה שָׁמַע רַב יְהוּדָה וְאָמַר מֵאַן דְּהוֹרִי לִיה לֹא יִלְיָף וְלֹא שִׁמְשׁ. אָמַר רַבִּי שְׁמִי מֵאַן דְּהוֹרִי לִיה כְּרִשְׁבִּי"ג הוֹרִי לִיה. דְּתַנִּי לוֹהוּיִם שְׁבַפְּפִינָה וְשְׁבַעֲרִיסָה וְנִקְלִיטֵי הַמִּיטָה וְרָגַל הַשְּׁלֵחַן וְיַד הַסִּפֵּיין שְׁבַרְאִשׁוּ הָרִי זֶה לֹא יִחְזוּר. אִם הִחְזוּר הָרִי זֶה פְּטוּר וְאִם תִּקַּע הָרִי זֶה חַיִּיב. רִשְׁבִּי"ג אוֹמֵר אִם הָיוּ

[דָּף ס"ח ע"ב]

רְפִים נוֹטָל וּמְחִזְוֵר.

תְּנִי: תְּקוּעִים חִבּוּר לְשִׁמּוּאָה וְלַחְזוּיָה. קְבוּעִים חִבּוּר לְשִׁמּוּאָה וְאֵינּוּ חִבּוּר לְחֻזָּא. הַנוֹטָלִין וְהַנּוֹתְנִין אֵינּוּ חִבּוּר לֹא לְשִׁמּוּאָה וְלֹא לְחֻזָּא. וְהִכָּא אֶת אָמַר חֲכִין. תַּמָּן דְּרַבִּין לְקַבְּעַ לֹא לְקַבְּעַ אֵינּוּ חִבּוּר. בְּרַם חֲכָא תְּקִיעָתָן חִיבָא מְלָאכְתָּן.

תְּנִי: רַבִּי סִימְיֵי אוֹמֵר הַמְּרַכִּיב קָרָן עֲגוּלָה חַיִּיב. קָרָן פְּשוּטָה פְּטוּר.

רַבִּי אֶלְעָזָר בִּי ר"ש אוֹמֵר קְנֵי מְנוּרָה חַיִּיב. קְנָה שֶׁל צִיִּידִין פְּטוּר. קְנֵי מְנוּרָה לְמָה הוּא חַיִּיב. רַבִּי אֶבְהוּ בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן וְרַב הוֹנָה תְּרִיהוּן אֲמָרִין מִשּׁוּם בּוֹנֵה. קְנָה שֶׁל צִיִּידִין לְמָה הוּא פְּטוּר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא

מלמעלן למטון. התיבון הרי החופר בחולות הרי מלמעלן למטון הוא. ואת אמר חייב. אמר רבי שמואל בר יודן פאן לשעה פאן לשעות.

שמואל אומר המלחים את התירצין חייב משום בונה. וקשיא דבר שאלו עשאה בשבת חייב הפאת בית הלל מותרין אף להחזיר. רבי חנניה בשם רבי יוחנן היתירו סופו מפני תהלתו שאם אמר את שלא יחזיר אף הוא אינו פותח. ולא יפתח אף הוא ממעט בשמחת י"ט. אמר רבי אחא מחזיר בלבד שלא יחזיר כל צרכו. אמר רבי יוסי בר בון בשאין שם פתח אכל אם יש שם פתח משתמש כנגד הפתח.

מתניתין דר"ש דתני הגורד הקודם תקוצץ כל שהוא בשבת חייב. ר"ש אומר הגורד עד שניגור כל צורפו. הקודם עד שיקדח כל צורפו. תקוצץ עד שיקצין כל צורפו. העובד את העור עד שיעבד כל צורפו.

[דף ס"ט ע"א]

ואמר רבי יעקב בר אחא לא אתיא אלא פרבי שמעון, דרבי שמעון לא עבד מקצת מלאכה ככלה. ורבנן עבדין מקצת מלאכה ככלה.

וקשיא על דרשב"ג אילו נטל לקצור ולא קצר שמה פלום הוא. אמר רבי אדא אתיא דרשב"ג כרבי יהודה. דתני השוכט והמקטקט על האריג הרי זה חייב מפני שהוא כמיישב בידו. והכא מפני שהוא כמיישב בידו:

הלכה ב' מתני' תחורש כל שהוא הפגפג והמקרכם והמזרד כל שהוא חייב, המלקט גצים לתקן כל שהן אם להפיק גדי לבשל ביצה קלה המלקט עשבים לתקן כל שהן אם לבהמה כמלא פי גדי: פרק יב הלכה ב גמרא מה הרישה היתה פמשפן. שהיו חורשין ליטע סמנין. וכמה יחורש ויהא חייב רבי מתניה אמר גדי ליטע פרישה. רבי בא בשם רב גדי ליטע זכרותה של הפה. תמן תנינן זרע קשואין שנים זרע דילועין שנים. תני: הפים מדינות שתיים. רבי שמואל בשם רבי זעירא הפין ע"י שהן חביבות עשו אותן בשאר זרעוני גנה שאינן נאכלין. למה לי לתקן כל שהוא למה לי כמלא פי גדי:

הלכה ג' מתני' הכותב שתי אותיות בין בימינו בין בשמאלו בין משום אהד בין משני שמות בין משני סימניות בכל לשון חייב. אמר רבי יוסי לא נתחייבו שתי אותיות אלא משום רושם שכתב היו רושמיין על קרשי המשפן לידע אי זהו בן זוגו. אמר רבי יהודה מצינו שם קטן משום גדול שם משמעון ומשמואל נח מנחור דן מדניאל גד מדניאל:

גמרא מאן תנא סימניית? רבי יוסי. מהו בכל לשון אפילו אלף אלפא. ודחש לומר שמא יתן שלמטון למעלן שלמעלן למטון. כמין קלמוסין היו עשויון.

[דף ס"ט ע"ב]

והש' לומר שמוא יתן שבפנים בהוץ ושבהוץ בפנים. טבעות היו מוכיחות והש' לומר שמוא יחליף. אמר רבי אהא לוכסן היו כתוב עליהן. ויחליף. אמר רבי אימי (שמות כ) **והקמות את המשכן כמשפטו**. וכי יש משפט לעצים. אלא אי זהו קרש זכה להנתן בצפון ונתן בדרום.

אילין דרבי הושעיה ודבר פזי הוון שאלין בשלמיה דנשיא בכל יום. והון אילין דרבי הושעיה עלין קדמאי ונפקין קדמאי. אילין אילין דבר פזי ואיתתנות בנשיאותא. אתון בעין מעל קדמאי. אשיתאלת לרבי אימי. אמר לון רבי אימי והקמות את המשכן כמשפטו. וכי יש משפט לעצים. אלא אי זהו קרש זכה להנתן בצפון ונתן בדרום.

תריז ורעין הוון בצירין בלוזטיא ופגניא הוון שאלין בשלמיה דנשיא בכל יום. והון בלוזטיא עלין קדמי ונפקין קדמי. אילין פגניא וזכון באורייתא. אתון בעי מעל קדמי. אשיתאלת לרשב"ל. שאלה רשב"ל לרבי יוחנן עאל רבי יוחנן ודרשה בבי מדרשא דרבי בנייה אפילו ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ. סברין מימר לפדות ולכסות ולהחיות. הא לישובה לא. אמר רבי אף לישובה. מה טעמא. (משלי א) **יקרה היא מפנינים**. אפילו מזה שהוא נכנס לפני ולפנים.

תני: ונגד מגדיאל. מתיבין לרבי יהודה והלא אלו פשוטים ואלו כפופים.

תני בשם רבי יודה כתב שני אותות שונים והן שם תייב בגון שש תת נג רד חת. ורבנן אמרי ב' אותיות בכל מקום. אשכחתי אמר קלת והמרת. על דרבי יודה קלת והמרת. על דרבנן קלת על דרבי יודה כתב שתי אותיות שוין והן שם על דעתיה דרבי יודה תייב. על דעתיה דרבנן פטור. קלת על דרבנן שתי אותיות מכל מקום אע"פ שאין שם. על דעתיה דרבנן תייב. על דעתיה דרבי יודה פטור.

[דף ע' ע"א]

מהלפה שיטתיה דרבי יודה. דתני יכול עד שיכתב את כל השם. עד שיארג את כל הבגד. עד שיעשה את כל הנפה. תלמוד לומר (ויקרא ט) **מאחת**. אי מאחת יכול אפילו כתב אות אחת. אפילו ארג חוט אחד. אפילו עשה בית אחד בנפה ובכברה תלמוד לומר ועשה אחת. הא כיצד עד שיעשה מלאכה שפיצא בה מתקיימת. והכא הוא אמר השוכט והמקטקט על האריג הרי זה תייב מפני שהוא מיישב בידו:

הלכה ד' מתני' הכותב שתי אותיות בהעלם אחד תייב כתב בדיו בסם בסקרא בקומות וקנקנתום ובכל דבר שהוא רושם על שני כותלי הבית ועל שני דפי פנקס והן נהגין זה עם זה תייב. הכותב על בשרו תייב. והמקרט על בשרו רבי אליעזר מתייב טמאת ורבי הושע פוטור:

גמרא כתב בדיו על עלי ירקות במשקין ובמי פרות על הלוח פטור. עד שיכתב דבר של קיימא על

רבי יעקב בר אחא רבי יבא בשם רבי אליעזר כתב אות אחת במיבריא ואות אחת בציפורין תיב. והא תנינן אם אינן נהגינן זה עם זה פטור. אמר רבי בא בר ממל בפררה [בפררה].

עדים שאינן יודעים להתם. רשב"ל אמר רושם לפניהן כדין והן חותמין בסקרא בסקרא והן חותמין כדין. אמר ליה רבי יוחנן מפני שאנו עסקין בהלכות שבת אנו מתירין אשת איש. אלא מביא ניר חלק ומקרע לפניהן והן חותמין. ולא כתב ידו של ראשון הוא מרזיב לפניהן את הקרע. רבי מנא בעי ולמה לינן אמרין רושם לפניהן במים. אם בא וערער ערוו במל.

הקורע על העור כתבנית כתב תיב. הרושם על העור כתבנית כתב פטור. אמר להן רבי אליעזר והלא בן סטרא

[דף ע' ע"ב]

לא הביא כשפים ממצרים אלא בכך. אמרו לו מפני שוטף אחד אנו מאבדין כמה פקחין.

כתב לא חוקק. וכתב לא המטיף. כתב לא השופף. וכתב לא חוקק. אית תניי תני: אפילו חוקק. אמר רב הדיא מאן דאמר לא חוקק בבלט מקום הכתב כגון הדין דינגרא. מאן דאמר אפילו חוקק כגון ההן פינקסת. וכתב לא המטיף. רבי יודן בי רבי שלום ורבי מתנתה. חד אמר בשלא ערב נקודות. והורגה אמר אפילו ערב נקודות.

וְכַתֵּב לֹא הַשּׁוֹפֵף. אמר רבי תיבא בר בא אילין בני מדינתא ערמין סגין. כד חד מינהון בעי משלחה מילא מסטריקין להכריה הוא כתב במי מילין וההן דמקבל בתבייא הוא שופף דיו שאין בה עפץ והוא קולט מקום הכתב.

עשה בן בשבת מהו. רבי יוחנן ורשב"ל תרווייהון אמרין והוא שכתב דיו ע"ג דיו. וסקרא ע"ג סקרא. אבל אם כתב דיו ע"ג סקרא. וסקרא ע"ג דיו תיב. רבי יצחק בר משרשיא בשם רבנן דתמן תיב שתים משום מוחק ומשום כותב:

הַלְכָה ה' מַתְנִי' כְּתֹב בְּמֵי מִשְׁקִין בְּמֵי פְרוֹת בְּאֵבֶק דְּרָכִים בְּאֵבֶק סוּפְרִים וּבְכָל דְּבַר שְׂאִינֵי מִתְקִים פְּטוּר לְאַחַר יָדוֹ בְּרַגְלוֹ בְּפִיו וּבְמַרְפָּקוֹ.

כתב אות אחת סמוך לכתב כתב ע"ג כתב נתפון לכתב ח' וכתב ב' זינין א' בארץ ואחת בקורה על ב' כותלי הבית על ב' דפי פנקס ואין נהגינן זה עם זה פטור כתב אות א' גוטריקון רבי יהודה בן בתירה מתייב וחקמים פוטריין:

גְּמָרָא הִיא צְרִידָא לְכַתֵּב אֶת הַשֵּׁם וּנְתַפְנוֹן לְכַתֵּב יְהוּדָה וְשִׁכְחָה וְלֹא כְּתֹב דְּלֵת הָרִי הַשֵּׁם בְּמִקְוָמוֹ הוּא מוֹחֲקוֹ וּמְקַיְמוֹ הוּא בְּקִדְשָׁה. רבי יהודה אומר מעביר את הקלמוס עליו ומקיימו. אמרו לו אף הוא אינו מן המבחר. מחלפה שיפתייה דרבי יהודה. תמן הוא אומר אינו כתב. והכא הוא אומר כתב. הוא

[דף ע"א ע"א]

בשיטתו השיבוהו. בשיטתך שאת אומר כתב הוא אינו מן המבקר.

רבי יעקב בר זבדי בשם רבי אבהו לא אומר בן אלא מהלכה שישתיה דרבי יהודה. תמן הוא אומר אינו מן המבקר הא כתב כתב היא. והכא הוא אומר כתב ע"ג כתב אינו כתב. מהו כתב ע"ג כתב. חד לעיל מן חד.

מאי טעמא דריב"ב מאות אחת את למד כמה אותיות:

הלכה ו' מתני' הפותב שתי אותיות בשני העלמות א' בשחרית וא' בין הערפים רבן גמליאל מחייב והכמים פוטרין:

גמרא ומשיאי על דרבן גמליאל אילו קצר בגרונרת בשחרית. ובגרונרת בין הערפים בהעלם אחד שפא אינו חייב. בשם שאין העלמות חולקות פה לא יצרפו.

רבי מנא אומר לה סתם. רבי אבון בשם רבי יוחנן טעמא דרבן גמליאל תמן אין ידיעה לתצי מלאכה. ודכוותה אין זדון לתצי זית. אכל חצי זית בודון וחצי זית בשנגה מהו שיצטרפו:

הדרן עלה תבונה

פֶּרֶק שְׁלֹשָׁה עָשָׂר

הלכה א' מתני' רבי אליעזר אומר האורג ג' הוטיין בתחלה ואחד על האריג חייב והכמים אומרים בין בתחלה בין בסוף שיעורו שני הוטיין:

גמרא אומר רבי עולא טעמא דרבי אליעזר על ידי שלישי מלאכתו מתקיימת. מה רבי ליעזר כרבי יהודה. דתנינן תמן רבי יהודה אומר עד שישלש. והשק והקפה מצטרפין בכלאים. אומר רבי סימון טעמא דרבי אליעזר תמן על ידי שלישי מלאכתו מתקיימת. פרם הכא פחות מכן

[דף ע"א ע"ב]

מסתתר הוא.

אשכחתי אומר על דרבי אליעזר פעמים שלשה בתחלה. פעמים שנים על גבי אחד ארוגים מאתמול. רבנן דמסרינן בעיי מהו אחד על האריג אחד על גבי שנים אחד על גבי ג'. רבנן דהכא אמרי אחד על גבי שנים.

היתה מלית אחת גדולה בתחלה עד שיארג בה שנים הוטיין ובסוף אפילו כל שהוא. האורג שני הוטיין על גבי הגב על גבי אימרא אפילו כל שהוא חייב. למה הדבר דומה לצלצול קטן שארג בו שני הוטיים על רחב ג' פתים חייב. ובגפוש מסכת כמאן דהוא בתחלה. וההן בדא אפילו בסוף פאריג הוא וההן לסוטה אפילו בסוף פאריג הוא.

הכל מודין בכותב את השם עד שיעה שישלים. כתב אות אחת להשלים את השם ואות אחת להשלים את הספר חייב. כתב אות אחת בחול ואות א' בשבת רבי אליעזר מחייב הטאת ורבי יהושע פוטר. לפה או משום קיום מלאכה או משום שאינו ראויה להצטרף עמו. איתא חמי אילו ארג הוט אחד בחול והוט אחד בשבת שפא אינו פטור. שפא אינו ראויה להצטרף עמו. אלא משום קיום מלאכה. כהיא דאמר רבי יעקב בר אבא רבי יסא בשם רבי לעזר כתב אות אחת בטכריא ואות אחת בציפרין חייב. דלא פן כרבי אלעזר. כתב אות אחת בשבת זו ואות אחת בשבת הבאה רבי אליעזר מחייב הטאת ורבי יהושע פוטר.

[דף ע"ב ע"א]

אתא חמי אילו כתב אות אחת בחול ואות אחת בשבת רבי אליעזר מחייב הטאת בין בשבת זו בין בשבת הבאה לא כל שבין מפני חכמים שהן פטורין:

הלכה ב' מתני' העושה שתי בתי גירין בגירין ובקירוס ובגנפה ובכברה ובסל חייב.

התופר שתי תפירות וקורע על מנת לתפור שתי תפירות:

גמרא בגירין. גיריא. בקירוס. קירומה. רבי בא רב ירמיה בשם רב הממתח צדדיו בשבת חייב משום תופר. נימר משום תופר ומשום קושר:

הלכה ג' מתני' הקורע בחמתו ועל מנתו כל המקלקלין פטורין והמקלקל על מנת לתפן שיעורו כמתפן:

גמרא בעון קומי רבי בא היה מה דאת אמר תפן השוחט הטאתו בשבת כפר ומביא אחרת ואמר אוף הכא לא יצא ידי קורעו. אלא כרבי שמעון דרבי שמעון אמר עד שיהא לו צורה בגופו של דבר. אמר לון תפן הוא גרם לעצמו. גרם הכא את גורמת לו. אמר רבי יוסי ואפילו תפן את גורמת לו שאילו לא שאמרת לו שיהא היאך היה מתכפר לו. הוי צורה מימר דרבי שמעון היא.

הכרייא בעון קומי רבי יוסה לא פן אמר רבי יוחנן בשם רבי שמעון פן יוצדק

[דף ע"ב ע"ב]

מצה גזולה אינו יוצא בה ידי חובתו בפסח. אמר לון תפן גופה עברה. גרם הכא הוא עבר עברה. פה אני אומר הוציא מצה מרשות היתוד לרשות הרבים אינו יוצא בה ידי חובתו בפסח.

תני: מצה גזולה אסור לקרף עליה. אמר רב הושעיה על שם (תהלים י) **ובוצע ברך נאץ ה'.** אמר רבי יונה הדיא דאת אמר בתהלה אבל בפוף לא דמים הוא חייב לו.

רבי יונה אמר: אין עברה מצוה. רבי יוסה אומר אין מצוה עברה. אמר רבי אילא (ויקרא כו) **אלה המצות** אם עשיתן כמצותן הן מצות ואם לאו אין מצות:

הַלְכָה ד' מַתְנִי' שִׁיעוּר הַמְלָכִין וְהַמְנַפֵּס הַצּוֹבֵעַ וְהַמּוֹנֵה שִׁיעוּרוֹ כְּמֵלֵא רַחֵב הַסֵּיט כְּפוּל. הָאוֹרֵג שְׁנֵי הַוּטִיין – שִׁיעוּרוֹ כְּמֵלֵא הַסֵּיט:

פֶּרֶק יג הַלְכָה ד גַּמְרָא תַּמּוֹן תְּנִינָא הַמוֹצִיא עֲצִים בְּדִי לְבִשְׁל בִּיצָה קִלְחָ וְהִכָּא אֶתְּ אָמַר הַכִּין. תַּמּוֹן כְּמוֹצִיא לְצִבְע. בְּרַם הִכָּא כְּצוֹבֵעַ:

[דף ע"ג ע"א]

פֶּרֶק יג הַלְכָה ה' מַתְנִי' רַבִּי יְהוּדָה אָמַר הַצֵּד צְפוּר לְמַגְדֵּל וְצָבִי לְבֵית חַיִּיב וְחֻקִּים אוֹמְרִים צְפוּר לְמַגְדֵּל וְצָבִי לַגְּנֵה וְלַחֲצַר וְלַבִּיבְרִין וְשָׁבִיג אָמַר לֹא כָּל הַבִּיבְרִין שְׁוִין זֶה כָּלֵל כָּל הַמְּחַסֵּר צִידָה פְּטוּר וְשְׂאִינוּ מְחַסֵּר צִידָה חַיִּיב:

פֶּרֶק יג הַלְכָה ה' גַּמְרָא אָמַר רַבִּי הִינְנָא מַתְנִיתִין דְּלֹא כַרְבִּי יְהוּדָה. דְּתַנִּינֵן הַצֵּד צְפוּר לְמַגְדֵּל וְצָבִי לְבֵית חַיִּיב. הָא לַגְּנֵה וְלַבִּיבְרִין פְּטוּר. מִהַלְפָּה שִׁיטְתִּיהָ דְּרַבִּי יְהוּדָה דְּתַנִּינֵן תַּמּוֹן אִין צִדִּין דְּגִים מִן הַבִּיבְרִין וְאִין נוֹתְנִין לְפִנְיֵיהֶם מוֹזוֹנוֹת. הָא לַגְּנֵה וְלַבִּיבְרִין פְּטוּר. מִהַלְפָּה שִׁיטְתִּין דְּרַבְּנֵן. דְּתַנִּינֵן וְחֻקִּים אוֹמְרִים צְפוּר לְמַגְדֵּל וְצָבִי לַגְּנֵה וְלַחֲצַר וְלַבִּיבְרִין. וְתַנִּינֵן תַּמּוֹן אֶבֶל צִדִּין חֵיהּ וְעוֹף מִן הַבִּיבְרִין וְנוֹתְנִין לְפִנְיֵיהֶן מוֹזוֹנוֹת. הָא לַגְּנֵה וְלַחֲצַר לֹא. כֵּאֵן בְּחֲצַר מְקוּרָה. כֵּאֵן בְּחֲצַר שְׂאִינָה מְקוּרָה. וְהָא תַנִּינֵן גְּנֵה. אֵית לָהּ מִימַר גְּנֵה מְקוּרָה. אֵלֵא כֵּאֵן בְּגוֹדוּלָה כֵּאֵן בְּקַטְנָה. רַבִּי עוֹלָא אָמַר בְּעוֹן קוּמִי רַבִּי אֶחָא מַה נִּיתְנִי כָּל הַמְּחַסֵּר צִידָה חַיִּיב וְשְׂאִינוּ מְחַסֵּר צִידָה פְּטוּר. אָמַר לוֹן וְלֹא בְּמַנְפֵּל לְתוֹכָהּ אֲנִין קוּימִין. אֵלֵא כָּל הַמְּחַסֵּר צִידָה אָסוּר וְשְׂאִינוּ מְחַסֵּר צִידָה מִתֵּר. אָמַר רַבִּי שְׂמוּאֵל אַחִוִּי דְּרַבִּי בְּרַכְיָה כָּל שְׂהוּא מְחַסֵּר נְשָׁכִים מְחַסֵּר צִידָה. וְשְׂאִינוּ מְחַסֵּר נְשָׁכִים אִינוּ מְחַסֵּר צִידָה. שׁוֹחֲטִין מִן הַנְּגָרִין אִין שׁוֹחֲטִין

[דף ע"ג ע"ב]

לֹא מִן הַמְּכַמְרוֹת וְלֹא מִן הַמְּצִידוֹת. רַבִּי יוֹסִי בַר בּוֹן בְּשֵׁם רַבִּי אֲמִי מְצִידָתָא דְּשִׁיתָא. שְׂמוּאֵל צַד הוּא כְּפִיתָם. רַב אָמַר סַכְרָא דִּנְהֲרָא שְׂרִי. אָמַר רַבִּי יוֹדֵן בְּהֵחָא דְּטָסִים:

פֶּרֶק יג הַלְכָה ו' מַתְנִי' צָבִי שְׁנַכְנַם לְבֵית נֶעֶל אֶחָד בְּפִנְיֵי חַיִּיב אִם נֶעֶלוּ שְׁנַיִם פְּטוּרִין לֹא יִכּוֹל אֶחָד לְנַעַל וְנֶעֶלוּ שְׁנַיִם חַיִּיבִין וְרַבִּי שְׂמַעוֹן הוֹסֵר:

פֶּרֶק יג הַלְכָה ו' גַּמְרָא בְּעִשְׂוֹתָהּ הִיחִיד שְׁעֵשָׂה חַיִּיב. שְׁנַיִם ג' שְׁעֵשׂוּ פְּטוּרִין. רַב הִנָּא אָמַר הִנָּה אֶחָד בְּרִיא וְאֶחָד תֵּשׁ נֶעֶל הַחוֹלָה כָּל צוֹרְכוֹ וְלֹא נֶעֶל הַבְּרִיא כָּל צוֹרְכוֹ הַחוֹלָה חַיִּיב וְהַבְּרִיא פְּטוּר. רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן בְּשֵׁם רַב הִנָּה הִנָּה צָבִי רִץ כְּדָרְכוֹ וְנִתְפּוּן לְנַעַל בְּעָדוֹ וְנֶעֶל בְּעָדוֹ וְכַצִּי מִתֵּר. רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן בְּשֵׁם רַב הוֹנָה רָאָה תִּינוֹק מְכַבֵּעַ בְּנֶהָר וְנִתְפּוּן לְהַעֲלוֹתוֹ וְלַהַעֲלוֹת נְחִיל שֶׁל דְּגִים עָמוּ מִתֵּר. רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן בְּשֵׁם רַב הוֹנָה הִנָּה מְפַקֵּחַ בְּגַל וְנִתְפּוּן לְהַעֲלוֹת צְרוּר שֶׁל זְהוּבִים עָמוּ מִתֵּר:

פֶּרֶק יג הַלְכָה ז' מַתְנִי' יָשֵׁב אֶחָד עַל הַפֶּתַח וְלֹא מִיּוֹלָאָהוּ וְיָשֵׁב הַשְּׁנַיִם וּמִיּוֹלָאָהוּ הַשְּׁנַיִם חַיִּיב יָשֵׁב דְּרָאשׁוֹן

על הפתח ומילאהו וכא השני וישב לו בצידו אע"פ שעמד הראשון והלך לו הראשון חייב והשני פטור לפיה זה דומה לנוגע את ביתו לשומרו ונמצא צבי שמור בתוכו:

פּרָק יג הַלְכָה ז גְּמָרָא רבי שמי בעי מהו לתן לפנייהן מוונות. ובא בהיא דתנינן תמן אין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכה שאין עושין תקנה לדבר שאינו מן המוכן. והכא כן. רבי שמי בעי מהו לכפות עליו כלי. ובא בהיא דאמר ר"ש בי רבי ינאי אני לא שמעתי מאבא אהותי אמרה לי משמו ביצה שנולדה ביום טוב סומכין לה כלי בשביל שלא תתגלגל. אבל אין בופין עליה כלי. שמואל אמר אף בופין עליה הכלי. רבי שמי בעי

[דף ע"ד ע"א]

מהו לקושרו בהכל. ובא בהיא דאמר רבי שמעון בן אלעזר מתר להשתמש על צידדי בהמה בשבת. היא צידדי בהמה היא צידדי אילן כל שמתר להשתמש על צידדי בהמה מתר לקושרו. כל שאסור להשתמש על צידדי בהמה אסור לקושרו:

מסקת שבת פּרָק יד

פּרָק יד הַלְכָה א מתני' שמונה שרצים האמורין בתורה תצדן והחובל בהן חייב ושאר שרצים ורמשים החובל בהן פטור תצדן לצורה חייב ושלא לצורה פטור תיה ועוף שפרשותו תצדן פטור והחובל בהן חייב:

פּרָק יד הַלְכָה א גְּמָרָא רבי זריקן בשם רבי יוחנן אימי איתפלגין רבי יוחנן ורשב"ל חד אמר דברי הכל. וחורנה אמר כמתקלקת. ולא ידעין מאן אמר דא ומאן אמר דא. אמר רבי זעירא נפרש מיליהון דרבנן מן מיליהון דתנינן תמן אלו שעורותיהן כבשרן עור האדם ועור חזיר של ישוב. רבי יוסה אומר אף עור חזיר של בר. רבי יוחנן אמר לא שנו אלא לאפור ולמאמה. אבל ללקות עור הוא ואין לוקים עליו משום נבלה. רשב"ל אמר משנה תמימה שנה רבי בין לאסור בין ללקות בין למאמה. מתניתא מסייעא לדיו ומתניתא מסייעא לדיו. מתניתין מסייעא לרבי יוחנן שמונה שרצים יש להן עורות אמר רבי יוחנן בן נורי לפיקה אומר אני שמונה שרצים יש להן עורות. מתניתא מסייע לרשב"ל החובל בשרצים את שיש להן עורות חייב. ואת שאין להן עורות פטור. רבי יוחנן בן נורי אומר לפיקה אומר אני כל השרצים יש להן עורות. רבי יוסה בי רבי בון בשם רב עור הוא ואין לוקין עליהן משום נבלה. ואתיא בהיא דאמר רבי יוחנן תצדן זיוזין וכוזיוזין ותישין חייב. ורבי יהודה פומר. וכן היה רבי יהודה אומר אין תיבין אלא על דבר שדרכו ליצוד. תצדן חובלים בטל פטור בשרב חייב. אלעזר בן אבהאי אומר אף בשרב

[דף ע"ד ע"ב]

בשעה שמקלחין פטור. תצדן צבי חגר סומא חולה קטן פטור. ישן חייב דו קמין תדא ופצת תדא אמר

מִסְכַּת כְּתוּבַת פְּרָק שְׁמִינִי

א. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: אָמְרוּ לִפְנֵי רַבֵּן גַּמְלִיאֵל - 'הוֹאִיל וְאָרוּסָה אֶשְׁתּוּ, וְנִשְׂוָאָה אֶשְׁתּוּ, מַה זֶה - מְכָרָה בְּטַל, אָף זֶה - מְכָרָה בְּטַל'. אָמַר לָהֶם: 'עַל חֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשִׁים אֲלֵא שְׂאֲתֶם מְגַלְגְּלִין עֲלֵיהֶם אֵת הַיְשָׁנִים? אָמַר רַבִּי חֲנַנְיָא בֶן עֲקִיבָא: לֹא כֹף הַשִּׁיכּוֹן רַבֵּן גַּמְלִיאֵל לַחֲכָמִים, אֲלֵא כֹף הַשִּׁיבִים: - 'לֹא אִם אָמַרְתֶּם בְּנִשְׂוָאָה, שְׂכֵן הוּא זַכָּאי בְּמַצִּיאַתָּהּ וּבְמַעֲשֵׂה יְדֵיהָ וּבַהֲפַרְתָּ נְדָרֶיהָ, תֹּאמְרוּ בְּאָרוּסָה שְׂאִין זַכָּאי בְּמַצִּיאַתָּהּ וּבְמַעֲשֵׂה יְדֵיהָ וּבַהֲפַרְתָּ נְדָרֶיהָ?'

ב. אָמְרוּ לוֹ: 'הָרִי שֶׁנִּפְּלוּ לָהּ נִכְסִים עַד שֶׁלֹּא נִשְׂאֲתָ, וְנִשְׂאֲתָ, מַהוּ? אָמַר לָהֶם: 'אָף זֶה לֹא תִמְכְּרִי, וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה קַיָּם'. אָמְרוּ לוֹ: 'הוֹאִיל וְזָכָה בְּאִשָּׁה - לֹא יִזְכָּה בְּנִכְסִים'. אָמַר לָהֶם: 'עַל חֲדָשִׁים אָנוּ בּוֹשִׁים, אֲלֵא שְׂאֲתֶם מְגַלְגְּלִין לְהֵבִיא עֲלֵינוּ אֵת הַיְשָׁנִים'; רַבּוֹתָנוּ חִזְרוּ וְנִמְנוּ בְּנִכְסִים שֶׁנִּפְּלוּ לָהּ עַד שֶׁלֹּא נִשְׂאֲתָ, וְנִשְׂאֲתָ, שְׂאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה - בְּטַל. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן חוֹלֵק בֵּין נִכְסִין לְנִכְסִין. נִכְסִין הַיְדוּעִין לְבַעַל - לֹא תִמְכְּרִי, וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה - מְכָרָה בְּטַל, שְׂעַל מִנֵּת כֵּן נִשְׂאָה, וְשְׂאִין יְדוּעִין לְבַעַל - לֹא תִמְכְּרִי, וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה - מְכָרָה קַיָּם. אֲלוֹ הֵן שְׂאִינָם יְדוּעִים: כָּל שְׂיוֹשְׁבַת כְּאֵן, וְנִפְּלוּ לָהּ נִכְסִים בְּמַדִּינַת הַיָּם.

ג. הַיּוֹרֵד לְנִכְסֵי אֶשְׁתּוּ, וְנִתֵּן עֵינָיו לְגֵרָשָׁה, אִם קָדַם וְתָלַשׁ מִן הַקְּרָקַע כָּל שֶׁהוּא - הָרִי זֶה זְרִיז וְנִשְׁכַּר. הַיּוֹרֵד לְנִכְסֵי שְׁבוּי - אִין מוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִיָּדוֹ, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא אֶפְלוּ שְׂמַע שֶׁהֵן מִמְשֻׁמְשִׁין וּבָאִין, וְקָדַם וְתָלַשׁ וְאִכַל - הָרִי זֶה זְרִיז וְנִשְׁכַּר. וְאֲלוֹ נִכְסֵי שְׁבוּי: כָּל שֶׁהִלֵּךְ אָבִיו אוֹ אֶחָיו, אוֹ אֶחָד מִן הַמּוֹרִישִׁין לְמַדִּינַת הַיָּם, וְשָׁמַע בֵּהֵן שְׂמַתּוֹ, וְיָרַד לְנַחֲלָה, הַיּוֹרֵד לְנִכְסֵי נְטוּשִׁין - מוֹצִיאִין אוֹתוֹ מִיָּדוֹ. אֲלוֹ הֵן נִכְסֵי נְטוּשִׁין: כָּל שֶׁלֹּא שְׁמַעוּ שְׂמַתּוֹ, וְיָרַד לְנַחֲלָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל: שְׂמַעֲתִי שֶׁהַנְטוּשִׁים כְּשְׁבוּי. הַיּוֹרֵד לְנִכְסֵי רְטוּשִׁין

- מוֹצִיאִין אוֹתוֹ מִיָּדוֹ. וְאֲלוֹ הֵן נִכְסֵי רְטוּשִׁין: כָּל שְׂאִינוּ יוֹדַע לְהִיכֵן הֶלְכוֹ, וְכֵלֵם שְׂמִין לָהֶם כְּאָרִיס.

ד. וְכֵלֵן שְׂמִין לָהֶם בְּעֵידִית. אֲלוֹ הֵן רְטוּשִׁין: כָּל שְׂאִינוּ יוֹדַע מַהִיכֵן הֵן.

ה. הַגִּבּוֹ שֶׁנִּטַּל מִזֶּה וְנִתֵּן לְזֶה, מַה שֶׁנִּטַּל - נִטַל, וּמַה שֶׁנִּתֵּן - נִתֵּן. הַגּוֹלֵן שֶׁנִּטַּל מִזֶּה וְנִתֵּן לְזֶה - מַה שֶׁנִּטַּל - נִטַל, וּמַה שֶׁנִּתֵּן - נִתֵּן. הַיְרֵדֵן שֶׁנִּטַּל מִזֶּה וְנִתֵּן לְזֶה - מַה שֶׁנִּטַּל - נִטַל וּמַה שֶׁנִּתֵּן - נִתֵּן. שְׂטַף נֶהָר עֲצִים וְאֲבָנִים וְקוֹרוֹת, נִטַל מִזֶּה וְנִתֵּן לְזֶה, אִם נִתְּיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים - הָרִי אֲלוֹ שְׁלוֹ. וְאִם הָיוּ בְּעָלִים מְרַדְפִין אַחֲרֶיהֶן, אוֹ שְׁהִיוּ בְּמָקוֹם אַחֵר - הָרִי אֲלוֹ שְׁל בְּעָלִים.

ו. הַכּוֹתֵב נִכְסֵיו לְבָנוּ - צְרִיךְ שִׁיכְתֹּב מֵהַיּוֹם וְלֹאֲחֵר מִיָּתָה; דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמַר: אִינוּ צְרִיךְ, מִפְּנֵי שׁוּמְנוּ שֶׁל שְׂטַר מוֹכִיחַ עֲלָיו. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה: וְהֵלֵא אִין זְמַנּוֹ שֶׁל שְׂטַר מוֹכִיחַ עֲלָיו אֲלֵא מִשְׁעָה שֶׁנִּכְתַּב, אָף הַכּוֹתֵב נִכְסֵיו לְבָנוּ, וְחִזְרוּ וְקָנְהָ נִכְסִים אַחֲרֵים, כָּל שֶׁלֹּא הָיָה בְּכֵל מִתְּנָה רֹאשׁוֹנָה - הָרִי הוּא שֶׁל יוֹרְשִׁים.

ז. מְכַר הַבֵּן, אוֹ שְׂמַת הָאָב, אִם יֵשׁ שֵׁם נִכְסִים מְחַבְּרִים בְּקָרְקַע - שְׂמִין לוֹ. הַמְּקַבֵּל שְׂדֵה מְחַבְּרוֹ, וְהִיא בֵּית הַשְּׁלָחִין, אוֹ בֵּית הָאֵילָן. אִם יֵשׁ שֵׁם מְחַבְּרִים בְּקָרְקַע - שְׂמִין לוֹ. הַמְּקַבֵּל שְׂדֵה מְחַבְּרוֹ, וְהִגִּיעַ שְׂנַת הַשְּׂמִיטָה, אִם יֵשׁ שֵׁם מְחַבְּרִין בְּקָרְקַע - שְׂמִין לוֹ. וְכֵלֵן שְׂמִין לוֹ כְּאָרִיס.

ח. הַיּוֹרֵד לְחַוְרְבָתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, וּבִנְיָה שֶׁלֹּא בְּרִשׁוֹת, כְּשֶׁהוּא יוֹצֵא אוֹמַר: 'תֵּן לִי עֲצֵי וְאֲבָנִי' - אִין שׁוּמְעִין לוֹ, וְיָדוּ עַל הַתְּחַתּוֹנָה. כִּיצַד יָדוּ עַל הַתְּחַתּוֹנָה? אִם הַשְּׂבַח יָתַר עַל הַהוֹצָאָה - נּוֹתֵן לוֹ אֵת הַהוֹצָאָה, וְאִם הַהוֹצָאָה יָתַר עַל הַשְּׂבַח - נּוֹתֵן לוֹ אֵת הַשְּׂבַח.

מִסְכַּת כְּתוּבוֹת פֶּרֶק תְּשִׁיעִי

א. מי שמת, והניח אשתו שומרת יבם, אפלו הניח נכסים של מאה מנה - אין היורשין יכולין למכור, מפני שכל נכסים אחראין לכתבתה. כיצד יעשה? כונסה ומגרשה, ושוברת לו על כתבתה. הניח אחיו מעות, או שהיה יבמה חייב לבעלה מעות, לא יאמר: 'הואיל שאני יורש החזקתי'. אלא מוציאין מידו, וילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות.

ב. הרוצה שתבריח נכסים מבעלה - כותבין שטר פסים לחברו; דברי רבי שמעון בן גמליאל. וחכמים אומרים: מצחק הוא בה, אלא עד שתכתב במתנה מהיום ולכשארצה.

ג. רבי יהודה אומר: לעולם הוא אוכל פירי פרות. הכניסה לו קרקע, ועשתה פרות - הרי הוא פרות. מכר פרות ולקח מהן קרקע ועשתה פרות - הרי הן פרי פרות. רבי שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל בן רבי יוחנן בן ברוקה אומרים: אם מתה יירשנה, שהתנה על מה שכתוב בתורה, וכך המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל.

ד. מי שמת והניח נכסים ומשטלטין, עבדים ושפחות ושטרות, ויצתה עליו כתבת אשה ובעל חוב, כל הקדם בהם - זכה, והוא נקבר מן הצדקה.

ה. אלו הן יורשין הבאין ברשותה: כל שמכרה להן, או שנתנה להן במתנה, כתב לה: 'עדר ושבועה אין לי עליך' - אין היורשין יכולין להשביעה בדברים שנשתמשה בחיי בעלה. כמה דברים אמורים? בזמן שהלכה מקבר בעלה לבית אביה, אבל אם הלכה מקבר בעלה לבית חמיה, אפלו כתב לה: 'עדר ושבועה אין לי עליך' - היורשין יכולין להשביעה בדברים שנשתמשה בהם לאחר מיתת בעלה.

ו. אין האיש משביע את אשתו עד שיושיבנה חנונית, או עד שיעשנה

אפוטרופוסא. האשה, כל זמן שתובעת כתבתה - אין היורשין יכולין להשביעה בדברים שנשתמשה בהן לאחר מיתת בעלה; דברי רבי שמעון. וחכמים אומרים: בין כך ובין כך - היורשין משביעין אותה.

ז. אריס, כל זמן שהוא אריס ויצא מאריסותו - הרי הוא כאחד מכל אדם. שתף, כל זמן שהוא שתף, יצא משתפותו - הרי הוא כאחד מכל אדם. אפוטרופוס, כל זמן שהוא אפוטרופוס - יצא מאפוטרופוסותו - הרי הוא כאחד מכל אדם.

ח. 'בן בית' שאמרו, לא זה הוא שנכנס ויוצא, אלא מכניס פרות ומוציא פרות. שוכר פועלין ופוטר פועלין, לזה ממנו בערב שביעית ומוצאי שביעית, ובשביעית נעשה לו שתף, או אריס - פטור. אבל נעשה לו שתף או אריס בערב שביעית, ולשביעית ולמוצאי שביעית, חזר ולזה הימנו - מגלגלין עליו את הכל.

ט. הפוחתת כתבה - נפרעת שלא בשבועה. כיצד? היתה כתבתה אלף זוז, אמר לה: 'התקבלת כתבתיך', והיא אומרת: 'לא התקבלתי, ואינה אלא מנה' - נפרעת שלא בשבועה. נכסים משעבדין, אין צריך לומר לאחר מיתת בעלה, אלא אפלו בחיי בעלה מנכסי יתומים - אין צריך לומר מן הגדולים, אלא אפלו מן הקטנים.

י. הוציאה גט ואין עמה כתבה, בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה. כתבה ואין עמה גט - אין גובה כלום, מפני שהיא אומרת: 'אבד גיטי', והוא אומר: 'אבד שוברי'; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: בראשונה היו אומרים: 'המוציא הכתבה - צריכה שתוציא עמה גט'. מן הספנה ואילך, התקינו: שתהא מקרעתו בבית דין וגובה בו.

י, הַשְּׁלֵשָׁה שֶׁהֵטִילוּ לְכִיס, וְנִגְנְבוּ מֵהֶן - מֵבִיאִין הַשָּׂאָר לְאַמְצַע, וְחֹלְקִים. שְׁנַיִם שֶׁהֵטִילוּ לְכִיס, זֶה מֵאָה וְזֶה מֵאֲתַיִם, וְעָשׂוּ פְּרָקְמִטְיָא - שְׂכָרְן לְאַמְצַע. לָקַח זֶה בְּשָׁלוּ וְזֶה בְּשָׁלוּ, וְנִתְעַרְבוּ - זֶה נוֹטֵל לְפִי שְׁלוּ וְזֶה נוֹטֵל לְפִי שְׁלוּ, יֵצֵא עֲלֵיהֶן שְׁלֹשׁ שְׁטָרוֹת כְּאֶחָד, הָרֵאשׁוֹן נִשְׁבַּע לְשָׁנִי וְהַשְּׁנִי נִשְׁבַּע לְשָׁלִישִׁי. רִצָּה שְׁנֵי שְׁלָא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת הָרֵאשׁוֹן - הַשְּׁלִישִׁי יִכּוֹל לְמַחֲוֹת בִּידוּ. לְזֶה מֵאֶחָד וּמְכַר שְׂדֵהוּ לְשָׁנִי, וְכָתַב בְּעַל חוֹב לְשָׁנִי: 'דִּין וְדִבְרִים אֵין לִי עַלִיד' - אֵין הַשְּׁנִי יִכּוֹל לְגַבּוֹת מִן הָרֵאשׁוֹן, מִפְּנֵי שֶׁהֵנִיחַ לוֹ מְקוֹם לְגַבּוֹת מִמֶּנּוּ.

ו. גַּר שְׂמַת וּבְזָבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת נְכָסָיו, וְיִצְתָה עֲלָיו כְּתַבַּת אֲשֶׁה וּבְעַל חוֹב - גּוֹבִיז מִן הָאֶחָרוֹן שִׁבְהֶן. אֵין לָהֶן - גּוֹבִיז מִשְׁלַפְנֵיו. אֵין לָהֶן - גּוֹבִיז מִשְׁלַפְנֵי פָּנָיו.

מִסְכַּת כְּתוּבוֹת פְּרָק אֶחָד עָשָׂר

א. אֲלַמְנָה שְׁתּוֹבַעַת כְּתַבְתָּהּ, וְהַיּוֹרְשִׁים אוֹמְרִים לָהּ: 'הִתְקַבְּלַת כְּתַבְתִּיךְ', עַד שְׁלָא נִשְׂאָת - הִיא צְרִיכָה לְהַבִּיא רְאִיָּה שְׁלָא נִתְקַבְּלָה כְּתַבְתָּהּ. מִשְׁנִשְׂאָת - הֵם צְרִיכִים לְהַבִּיא רְאִיָּה שְׁנִתְקַבְּלָה כְּתַבְתָּהּ. מְכָרָה כְּתַבְתָּהּ, מִשְׁכָּנָה כְּתַבְתָּהּ, עֲשֵׂתָה כְּתַבְתָּהּ אֶפּוֹתִיקִי - אֶבְדָּה מְזוֹנוֹתֶיהָ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: אֶפְלוּ מְכָרָה מְקַצָּת, אֶפְלוּ מִשְׁכָּנָה מְקַצָּת, אֶפְלוּ עֲשֵׂתָה מְקַצָּת כְּתַבְתָּהּ אֶפּוֹתִיקִי - אֶבְדָּה מְזוֹנוֹתֶיהָ. וְאֵין צְרִיךְ לוֹמַר לְאַחַר מִיתַת בְּעָלָהּ, אֲלָא אֶפְלוּ בְּחַיֵּי בְּעָלָהּ, וְכּוֹתַבְתָּ: 'אֵלוּ לְכַתְּבָה מְכַרְתִּי, וְאֵלוּ לְמְזוֹנוֹת מְכַרְתִּי'; דְּבַרִּי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: מוֹכְרַת סֵתֶם, לְכַךְ כַּחַךְ יָפָה.

ב. כִּשְׁם שְׂאֲלַמְנָה מוֹכְרַת שְׁלָא בְּבֵית דִּין, כִּךְ יוֹרְשִׁיָּהּ הִבְאִין בְּרִשְׁוֹתָהּ מוֹכְרִין שְׁלָא בְּבֵית דִּין. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: אֲלַמְנָה מוֹכְרַת שְׁלָא בְּבֵית דִּין, וְאֵין יוֹרְשִׁיָּהּ הִבְאִין בְּרִשְׁוֹתָהּ מוֹכְרִין שְׁלָא בְּבֵית דִּין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ אֲלַמְנָה מוֹכְרַת שְׁלָא בְּבֵית דִּין? לְיָפוֹת כַּחַךְ שֶׁל תּוֹמִים שְׁלָא תְּבַזְבוּ אֶת נְכָסֵיהֶם. יָרְדָה לְשָׂדֶה

י. א. שְׁתֵּי כְּתוּבוֹת וְגַט וּמִיתָה - גּוֹבָה שְׁתֵּי כְּתוּבוֹת. גַּט וְכַתְּבָה וּמִיתָה, אִם הֵגַט קָדָם אֶת הַמִּיתָה - גּוֹבָה שְׁתֵּי כְּתוּבוֹת, אִם הַכְּתַבָּה קָדְמָה אֶת הֵגַט - אֵינוּ גּוֹבָה אֲלָא כְּתַבָּה אַחַת, שֶׁהִמְגִּירָשׁ אֶת הָאִשָּׁה וּמְחַזְרֶיהָ, עַל מְנַת כְּתַבָּה הָרֵאשׁוֹנָה הַחֲזִירָה. אִם חָדָשׁ - נוֹטֵל מֶה שֶׁחָדָשׁ.

י. ב. קָטָן שֶׁהִשְׂיָאוּ אָבִיו - כְּתַבְתּוּ קִימָת. מֵת, נוֹטֵלֵת כְּתַבְתָּהּ מְנָה. אִם חָדָשׁ - נוֹטֵל מֶה שֶׁחָדָשׁ. וְכֵן גַּר שְׁנִתְגַּיְרָה אֶשְׁתּוּ עִמוּ - כְּתַבְתָּהּ קִימָת, שְׁעַל מְנַת פֶּן קִימָה. וְאִם חָדָשׁ - נוֹטֵל מֶה שֶׁחָדָשׁ.

מִסְכַּת כְּתוּבוֹת פְּרָק עֶשְׂרִי

א. מִי שֶׁהִיָּה נָשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים וּמֵת - הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמֶת לְשֵׁנִיָּה, וְיוֹרְשֵׁי הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמִין לְיוֹרְשֵׁי הַשְּׁנִיָּה. גִּרָשׁ אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וְהַחֲזִירָה אֵלָיו, וְחָדָשׁ לָהּ כְּתַבָּה רֵאשׁוֹנָה - שֶׁל רֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמֶת לְשֵׁנִיָּה. וְיוֹרְשִׁיָּהּ קוֹדֶמִין לְכַתְּבָה שְׁנִיָּה שֶׁל רֵאשׁוֹנָה. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים? בְּכַתְּבָה! אֲבָל בְּמְזוֹנוֹת - שְׁתִּיָּהֶן שְׁוֹת. הָאִשָּׁה וְהַבְּנוֹת - שְׁתִּיָּהֶן שְׁוֹת.

ב. נִשְׂאָ אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וּמֵתָהּ, נִשְׂאָ אֶת הַשְּׁנִיָּה וּמֵת הוּא, וְהִיָּה שֵׁם יֵתֵר דִּינָר - אֵלוּ נוֹטֵלִין כְּתַבַּת אִמְזוּ, וְאֵלוּ נוֹטֵלִין כְּתַבַּת אִמְזוּ, וְשָׂאָר - חוֹלְקִין. וְאִם אֵין שֵׁם יֵתֵר דִּינָר - שְׁנִיָּה וְיוֹרְשִׁיָּהּ נוֹטֵלִין כְּתַבַּת אִמְזוּ, וְהַשָּׂאָר - חוֹלְקִין בְּשָׁוָה.

ג. כְּתַב לְזוֹן אֶת בַּת אִשְׁתּוּ, וְאֵת בֶּן אִשְׁתּוּ - הָרִי הֵן כְּבַעַל חוֹב, וְקוֹדֶמִין לְכֹל. לֹא יֵאמַר לָהֶן: 'צֵאוּ וְעָשׂוּ מְלָאכָה וְאֵנִי אֲזוֹן אֲתֶכֶם', אֲלָא יוֹשְׁבֵין וּמַעֲלָה לָהֶן מְזוֹנוֹת. כְּתַב לְזוֹן אֶת בַּת אִשְׁתּוּ, וְשִׁכְרָה לוֹ, לֹא כָּל הַיִּמְנוּ שְׂזוּכִין לְקָטָן וְאֵין חֲבִיז לוֹ.

ד. הָאִשָּׁה שְׂאֲמָרָה: 'מֵת בְּעָלִי' - אוּ נִזְנַת אוּ נוֹטֵלֵת כְּתַבְתָּהּ. 'גִּרְשֵׁנִי בְּעָלִי' - נִזְנַת עַד כְּדֵי כְּתַבְתָּהּ. מָה בֵּין מִיתָה לְגִירוּשִׁין? בְּמִיתָה אֵין יְכוּלָה לְהַכְחִישׁ, וּבְגִירוּשִׁין יְכוּלָה לְהַכְחִישׁ, וְשְׂתֵאמַר לוֹ 'גִּרְשֵׁתָנִי'.

כותב לה: 'תהא יתבא בביתי, ומתזני מנכסי, כל יומי מגר ארמלותיך בביתי'.¹

ח. האומר: 'תנו בית ארמלות לבתי' - בית לפלוני לישיב בו' ונפל - היורשים חיבין לבנותו. 'בית זה בית ארמלות לבתי' - 'בית זה לפלוני לישיב בו' ונפל - אין היורשים חיבין לבנותו. האומר: 'תנו בית ארמלות לבתי' - אין נותנין לה אלא אם כן קבלה עליה לישיב בתוכו, ויכולין היורשין לעכב על ידה, שמא תשכירנו לאחר, לפיכך אם מתה - הן יורשין אותה.

ט. המלוה את חברו על גבי חבילה, ואבדה חבילה - גובה משאר נכסים. אם אמר לה 'על מנת', שאין לה פרועון אלא מזה, אין גובין משאר נכסים. העושה שדה אפותיקי לכתבת אשה ושטפה נהר - גובה משאר נכסים, אם אמר לה 'על מנת שאין לה פרועון אלא מזה' - אין גובה משאר נכסים.

מסכת כתבות פרק שנים עשר

א. בראשונה כשהיתה כתבתה אצל אביה - היתה קלה בעיניו להוציאה, התקין שמעון בן שטח: שתהא כתבתה אצל בעלה, וכותב לה: 'כל נכסים דאית לי אחראין וערבאין לכתבתיך דא'.² אין עושין כתבת אשה מן המטלטלין, מפני תקון העולם. אמר רבי יוסי: וכי מה תקון העולם יש בזו? אלא לפי שאין לה קצבה.

ב. אמר רבי שמעון: מפני מה אמרו הנזקין שמין להם בעידית? מפני הגולגולין ומפני החמסנין, שיהא כל אחד ואחד אומר: מפני מה אני גוזל? מפני מה אני חומס? שלמחר הרי בית דין שמין לו שדה פה

¹ תהא יושבת בביתי ותהיה נזנית מנכסי, כל ימי מגורי אלמנותיך בביתי.

² כל הנכסים שיש לי אחראים וערכים לנכסים של כתבתך זו.

העשויה אפותיקי, ואכלה והוציאה הוצאות - שמין לה מה שאכלה, ושמין לזו מה שהוציאה. אם שמו לה בית דין - מה ששמו שמו.

ג. שלשה שירדו לשום, אחד אומר במנה ושנים אומרים במאתים, אחד אומר במאתים ושנים אומרים במנה - בטל יחיד במעוטו. אחד אומר במנה, ואחד אומר בעשרים, ואחד אומר בשלשים - שמין אותה במנה. רבי אלעזר רבי צדוק אומר: שמין אותו תשעים דינר. אחרים אומרים: עושין אותו שומא ביניהן, ושמין אותו שלישי.

ד. איזו היא אגרת בקרת? שום היתומים שלשים יום ושום ההקדש ששים יום, אפלו מכרה שוה מנה במאתים, או שוה מאתים במנה - מכרה קנים. רבי שמעון בן גמליאל אומר: שום הדינים שפחתו שתות או הותרו שתות - מכרן קנים.

ה. היא שמכרה שוה מנה ודינר במנה, אפלו אומרת: 'אני אחזיר את הדינר ליורשין' - מכרה בטל. רבי שמעון בן גמליאל אומר: מכרה קנים, ותחזיר את הדינר ליורשים, ובלבד שתשיר מקצת, לפיכך אם פחתה או הותרה - אין לה כשעור שמכרה. רבי אליעזר אומר: יתומה יש לה פרות.

ו. בן שמת אביו, ואמו אומרת: 'יתגדל אצלי', היורשים אומרים: 'יתגדל אצלנו' - אין מניחין אותו להתגדל אצל מי שראו ליורשו. מעשה היה באחד ושחטוהו בערב הראשון.

ז. האשה שמת בעלה - יושבת בבתיים בדרך שישיבה בהן בחיי בעלה, משתמשת בעבדים ושפחות, בכלי כסף בכלי זהב, בדרך שנשתמשה בהן בחיי בעלה, שכך

תּוֹסֶפֶת

הַשְּׁלֵם

שְׁלִי, וְסִמְכוּ עַל הַמְקָרָא (שְׁמוֹת כב, ד):
"מִיִּטֵּב שְׁדָהוּ וּמִיִּטֵּב כְּרָמוֹ יִשְׁלֵם".

ג. מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ 'בַּעַל חוֹב בְּבִינוּנִית' ?
מִפְּנֵי הֶרְמַאִין, שְׁלֵא הָא כָּל אֶחָד וְאֶחָד
נוֹתֵן עֵינּוּ בַשְּׁדָה חִבְרו הִיפָּה, כְּתוּךְ חִצֵּר
חִבְרו הִיפָּה, וּמְלוּהָ אוֹתוֹ עָלֶיהָ וְקוֹפֵץ
וְנוֹטְלָהּ. אִם כֵּן יִשְׁמוּ לוֹ בְּזוֹבוּרִית? שְׁלֵא
לְגַדֵּר דֶּרֶךְ בְּפָנֵי לוֹיִן, שְׁלֵא יֵהָא אָדָם מִבְּקָשׁ
לְלוֹת וְאִין אָדָם מְלוּהוּ.

ד. כְּתַבְתָּ אִשָּׁה בְּזוּבוּרִית; דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה
שְׁאָמַר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן. מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ:
'כְּתַבְתָּ אִשָּׁה בְּזוּבוּרִית' ? יִתֵּר מִמָּה שְׁהָאִישׁ
רוּצָה לִישָׂא אִשָּׁה רוּצָה לִישָׂא. וְעוֹד,
בְּשִׁתָּה שֶׁל אִשָּׁה מְרַבָּה יוֹתֵר מִן הָאִישׁ. אִם
כֵּן לֹא תִהְיֶה לָּהּ כְּתַבָּה? אֲלֵא שְׁהָאִשָּׁה
יוֹצֵאת לְרִצּוֹנָה וְשְׁלֵא לְרִצּוֹנָהּ, וְהָאִישׁ אִין
מוֹצִיא אֲלֵא לְרִצּוֹנוֹ.

ה. אִין שָׁם אֲלֵא עֵידִית - בְּלֵן גּוֹבִין מִן
הָעֵידִית. בִּינוּנִית - בְּלֵן גּוֹבִין מִן הַבִּינוּנִית.
זוּבוּרִית - בְּלֵן גּוֹבִין מִן הַזּוּבוּרִית, עֵידִית
וּבִינוּנִית - הַנְּזָקִין שְׁמִין לְהֵן בְּעֵידִית. בַּעַל
חוֹב וְכַתְּבַת אִשָּׁה בְּבִינוּנִית, עֵידִית וְזוּבוּרִית
- הַנְּזָקִין שְׁמִין לְהֵן בְּעֵידִית וּבַעַל חוֹב
וְכַתְּבַת אִשָּׁה בְּזוּבוּרִית. בִּינוּנִית וְזוּבוּרִית -
הַנְּזָקִין וּבַעַל חוֹב בְּבִינוּנִית וְכַתְּבַת אִשָּׁה
בְּזוּבוּרִית. מְכָרְן לְאֶחָד אוֹ לְשִׁלְשָׁה כְּאֶחָד,
נִכְנְסוּ תַחַת הַבְּעָלִים. הַנְּזָקִין שְׁמִין לְהֵם
בְּעֵידִית, בַּעַל חוֹב בְּבִינוּנִית וְכַתְּבַת אִשָּׁה
בְּזוּבוּרִית. מְכָרְן לְשִׁלְשָׁה, זֶה אַחַר זֶה, אֲפִלוּ
נִזְקִין מְזוּבוּרִית, וְכַתְּבַת אִשָּׁה וּבַעַל חוֹב מִן
הָעֵידִית - גּוֹבִין מִן הָאֶחָד שֶׁבָהֶן. אִין בְּהֵן
- גּוֹבִין מִשְׁלֹפְנֵיו. אִין בְּהֵן - גּוֹבִין מִשְׁלֹפְנֵי
פָּנָיו.

ו. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הָעוֹשֶׂה
שְׁדָהוּ אֲפוֹתִיקֵי לְכַתְּבַת כְּלָתוֹ - יָדָה עַל
הָעֵלְיוֹנָה. רוּצָה - גּוֹבָה מִמֶּנּוּ. רוּצָה - גּוֹבָה
מִשְׁאָר נִכְסִים.

ז. אֵלְמָנָה שְׁאָמְרָה: 'אִי אֲפָשִׁי לְזוֹז מִבֵּית
בַּעְלִי' - אִין הַיּוֹרְשִׁין יְכוּלִין לַעֲכַב עַל יָדָה,

שְׁכָךְ הוּא כְּבוֹדוֹ שֶׁל בַּעְלָהּ. אָמְרָה: 'אִי
אֲפָשִׁי לְזוֹז מִבֵּית אַבָּא' - יְכוּלִין הַיּוֹרְשִׁין
לַעֲכַב עַל יָדָה, שְׁכָךְ הִיא בְּרַכַּת הַבֵּית
מְרַבָּה.

ח. כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית אָבִיהָ - גּוֹבָה
כְּתַבְתָּה לְעוֹלָם, וְכָל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעְלָהּ
- גּוֹבָה כְּתַבְתָּה עַד עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנִים,
שֵׁשׁ בְּעֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנִים שְׁתַּעֲשֶׂה טוֹבָה
כְּנֻגַד כְּתַבְתָּה; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר שְׁאָמַר
מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. רַבִּי
יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר: שְׁלֹשִׁים שָׁנָה. וְחֲכָמִים
אוֹמְרִים: כָּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית בַּעְלָהּ - גּוֹבָה
כְּתַבְתָּה לְעוֹלָם. וְכָל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית אָבִיהָ
- גּוֹבָה כְּתַבְתָּה עַד עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנִים.
וְכֵן יוֹרְשִׁים הַבָּאִים בְּרִשׁוּתָהּ - מוֹכְרִים
כְּתַבְתָּה עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנִים. בַּעְלֵי חוֹב
גּוֹבִין לְעוֹלָם, אִף עַל פִּי שְׁאִין מִשְׁפִּירִין.

ט. מִי שֶׁהִלֵּךְ לְמִדִּינַת הַיָּם וּבָא, וְאָשְׁתּוּ
תּוֹכַעַת מְזוֹנוֹת, אִם אָמַר: 'הוֹצֵיא לָּהּ
מַעֲשֶׂה יָדֶיהָ לְמִזְנוֹתֶיהָ' - הִרְשׁוֹת בִּידוֹ,
וְאִם פָּסְקוּ לָּהּ בֵּית דִּין, מָה שְׁפָסְקוּ - פָּסְקוּ.

י. אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶּן רַבִּי יְהוּדָה: לֹא נִחְלַקוּ
אֲדָמוֹן וְחֲכָמִים, עַל מָה שְׁפָסַק לָּהּ אָבִיהָ,
שֶׁהִיא יְכוּלָה לומר: 'אַבָּא פָּסַק עָלַי, מָה
אֲנִי יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת? אוֹ כֶּנֶס אוֹ פְטוּר'. עַל
מָה נִחְלַקוּ? עַל שְׁפָסְקָה הִיא לַעֲצָמָה,
שְׁאֲדָמוֹן אוֹמֵר: יְכוּלָה הִיא שְׁתַּאֲמַר:
'סְבוּרָה הֵייתִי שְׁאָבָא נוֹתֵן לִי, עַכְשָׁו שְׁאִין
אַבָּא נוֹתֵן לִי, מָה אֲנִי יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת? אוֹ
כֶּנֶס אוֹ פְטוּר'. אָמַר רַבִּין גַּמְלִיאֵל: רוּאָה
אֲנִי אֵת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן. הַפּוֹסֵק מַעוֹת לְבָתוֹ
הַקְטַנָּה, וּפְשַׁט אֵת הַרְגֵל - כּוֹפֵין אוֹתוֹ לְתַן,
שְׁזַכִּין לְאָדָם שְׁלֵא בְּפָנָיו.

יא. שְׁלֹשׁ אַרְצוֹת לְנִשְׁוֹאִין - יְהוּדָה וְעַבְרָה
הַיִּרְדֵּן וְהַגְּלִיל. בְּמָה דְּבָרִים אָמְרוּ? בְּזִמְן
שֶׁהָיָה מִיְהוּדָה וְאַרְס אִשָּׁה מִיְהוּדָה, מִגְּלִיל
וְאַרְס אִשָּׁה מִגְּלִיל אֲכָל אִם הָיָה מִיְהוּדָה,
וְאַרְס אִשָּׁה מִגְּלִיל - כּוֹפֵין אוֹתָהּ לְצֵאתָ,
שְׁעַל מְנַת כֵּן נִשְׁאָה. אִם אָמַר פְּלוֹנִי

מיהודה: 'נִשְׂאֵתִי אִשָּׁה מַגְלִיל' - אֵין כּוֹפִין אוֹתָהּ לְצֵאתָ. 'בַּגְּלִיל' - כּוֹפִין אוֹתוֹ לְצֵאתָ.

יב. מוֹצִיאִין מְעִיר שְׂרָפָה עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים לְעִיר שְׂרָפָה יִשְׂרָאֵל, וְאֵין מוֹצִיאִין מְעִיר שְׂרָפָה יִשְׂרָאֵל לְעִיר שְׂרָפָה עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. הוּא רוֹצֶה לָבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְהִיא אֵינָה רוֹצֶה לָבֹא - כּוֹפִין אוֹתָהּ לָבֹא. הִיא רוֹצֶה לָבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְהוּא אֵינוֹ רוֹצֶה - כּוֹפִין אוֹתוֹ לָבֹא. הוּא רוֹצֶה לְצֵאתָ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהִיא אֵינָה רוֹצֶה - אֵין כּוֹפִין אוֹתָהּ לְצֵאתָ. הִיא רוֹצֶה וְהוּא אֵינוֹ רוֹצֶה - כּוֹפִין אוֹתוֹ לְצֵאתָ.

יג. הַמוֹצִיא שֹׁטֵר בְּכָל - גּוֹבִין עֲלָיו כֶּסֶף בְּכָל. בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל - גּוֹבִין עֲלָיו כֶּסֶף אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הִיא כְּתוּב סֵתָם, אִם מוֹצִיאֵו בְּכָל - גּוֹבֵה עֲלָיו כֶּסֶף בְּכָל, בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל - גּוֹבֵה עֲלָיו כֶּסֶף אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הִיא כְּתוּב עֲלָיו כֶּסֶף סֵתָם - הִיא זֶה גּוֹבֵה. כָּל זְמַן שִׁרְצָה, מֵה שְׂאִין כּוֹן בְּכַתְּבַת אִשָּׁה.

יד. נִשְׂאָה אִשָּׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגִרְשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל - נוֹתֵן לָהּ כֶּסֶף אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגִרְשָׁה בְּכָל - נוֹתֵן לָהּ כֶּסֶף אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. בְּכָל וְגִרְשָׁה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל - נוֹתֵן לָהּ כֶּסֶף אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: כְּתַבְתָּ אִשָּׁה וּבַעַל חוֹב כְּמִקּוֹם הַנְּשׂוּאִין. חֲמִשָּׁה סְלָעִים שֶׁל בֶּן, שְׁלֹשִׁים שֶׁל עֶבֶד, חֲמִשִּׁים שֶׁל אוֹנֵס וְשֶׁל מִפְתָּה, וּמֵאָה שֶׁל מוֹצִיא שֵׁם רַע - כָּלָם, אִף עַל פִּי שֶׁהֵן בְּכָל - גּוֹבֵה עֲלֵיהֶן כֶּסֶף אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כֶּסֶף שְׂדֵבְרָה בּוֹ תוֹרָה בְּכָל מְקוֹם - זֶה כֶּסֶף צוּרִי. אֵיזָה כֶּסֶף צוּרִי? זֶה כֶּסֶף יְרוּשָׁלַיִם.

מִסְכַּת גִּטִּין פֶּרֶק רֵאשׁוֹן

א. הַמְבִיא גִט מִסוּרְיָא - כְּמִבִּיא מְחוּצָה לְאֶרֶץ. צְרִיךְ שִׂיאֵמֵר: 'בְּפִנֵי נִכְתָּב וּבְפִנֵי נִחְתָּם', מְעַבֵּר הִירְדֵן כְּמִבִּיא מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאֵין צְרִיךְ שִׂיאֵמֵר: 'בְּפִנֵי נִכְתָּב וּבְפִנֵי נִחְתָּם'.

ב. הַמְבִיא גִט מִמְדִּינַת הֵימָּן, וְנִתְּנוּ לָהּ, וְלֹא אָמְרוּ לָהּ: בְּפִנֵי נִכְתָּב וּבְפִנֵי נִחְתָּם, אִם נִתְּקִים בְּחוֹתְמֵיּוֹ - כָּשֶׁר. וְאִם לֹא - פְּסוּל. הוּי, לֹא הִצְרִיכוּ לוֹמֵר: 'בְּפִנֵי נִכְתָּב וּבְפִנֵי נִחְתָּם' לְהַחְמִיר עֲלֶיהָ, אֶלָּא לְהַקֵּל עֲלֶיהָ.

ג. הַמְבִיא גִט מִמְדִּינַת הֵימָּן, וְלֹא נִכְתָּב בְּפִנֵי וְלֹא נִחְתָּם בְּפִנֵי - הִרִי זֶה מְחֻזְרוּ לְמִקּוּמוֹ, וְעוֹשֶׂה לוֹ בֵּית דִּין, וּמְקִימוֹ בְּחוֹתְמֵיּוֹ, וּמְבִיא, וְאֵין צְרִיךְ שִׂיאֵמֵר: 'בְּפִנֵי נִכְתָּב וּבְפִנֵי נִחְתָּם', אֶלָּא אוֹמֵר: שְׁלִיחַ בֵּית דִּין אֲנִי, בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁלִיחַ עוֹשֶׂה שְׁלִיחַ; רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: אֵין שְׁלִיחַ עוֹשֶׂה שְׁלִיחַ בְּגִטִּין.

ד. בְּרֵאשׁוֹנָה הֵיוּ אוֹמְרִים מִמְדִּינָה לְמְדִינָה, חֻזְרוּ לוֹמֵר מְשֻׁכְּנָה לְשֻׁכְּנָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: אִף מֵהַגְּמוּנְיָא לְהַגְּמוּנְיָא.

ה. חִמְרָה בְּמְדִינַת הֵימָּן שְׂאִין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׂאִין בְּמְדִינַת הֵימָּן, שְׁהַמְבִיא גִט מִמְדִּינַת הֵימָּן, צְרִיךְ שִׂיאֵמֵר: 'בְּפִנֵי נִכְתָּב וּבְפִנֵי נִחְתָּם', אִם יֵשׁ עֲלָיו עוֹרְרִין - יִתְּקִים בְּחוֹתְמֵיּוֹ. הַמְבִיא גִט מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֵין יְכוּל לוֹמֵר: 'בְּפִנֵי נִכְתָּב וּבְפִנֵי נִחְתָּם', אִם יֵשׁ עֲלָיו עֵדִים - יִתְּקִים בְּחוֹתְמֵיּוֹ.

ו. כִּיצַד אָמְרוּ: 'יִתְּקִים בְּחוֹתְמֵיּוֹ? עֵדִים שְׂאֵמְרוּ: כְּתַב יְדִינּוּ הוּא זֶה, אֲבָל אֵין אֲנִי מְכִירִין לֹא אֵת הָאִישׁ וְלֹא אֵת הָאִשָּׁה - כָּשֶׁר. 'אֵין כְּתַב יְדִינּוּ זֶה', אֲבָל אַחֲרֵים מְעִידִין בָּהֶם שֶׁהוּא כְּתַב יְדֵן, אוֹ שֶׁהִיא כְּתַב יְדֵן יוֹצֵא מִמְקוֹם אַחֵר - כָּשֶׁר.

ז. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר: עִכּוֹ וְתַחְמוּמֵיהָ כְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְגִטִּין. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: עִכּוֹ וְתַחְמוּמֵיהָ כְּחוֹץ לְאֶרֶץ לְגִטִּין. מְעַשֶׂה בְּאֶחָד מִכֶּפֶר סָסִי שֶׁהִבִּיא גִט לְפָנָי רַבִּי יִשְׁמַעְעָל, אָמַר לוֹ: אִף אֵתָה צְרִיךְ לוֹמֵר בְּפִנֵי נִכְתָּב וּבְפִנֵי נִחְתָּם, שְׁלֹא תִזְקַק לְעֵדִים. לְאַחֵר שְׂיִצָּא, נִכְנַס לְפָנָיו רַבִּי אֶלְעָאִי, אָמַר לוֹ: וְהִלָּא כֶּפֶר סוּסָאִי מְבַלְעַת בְּתַחוּם אֶרֶץ

ישראל, וקרובה לצפורי יותר מעכו. אמר לו: שתק בני, שתק! הואיל ויצא הדבר בהתר - יצא.

ח. רבי יהודה אומר: אף על פי ששני עדים כותים - פשר. אמר רבי יהודה: מעשה שהביא לרבן גמליאל בכפר עותנאי גט אשה, והיו עדיו כותים והכשירו.

ט. כל שטרות העולים בערכאות שלהם, אף על פי שחותמיהן עובדי כוכבים. רבי עקיבא מכשיר בכלן, וחכמים פוסלין בגטי נשים ובשחרורי עבדים. אמר רבי אליעזר ברבי יוסי: כך אמר להם רבי שמעון לחכמים בצידן, לא נחלקו רבי עקיבא וחכמים על כל השטרות העולים בערכאות של עובדי כוכבים, אף על פי שחותמיהן עובדי כוכבים שהם כשרים, ואפילו גטי נשים ושחרורי עבדים, לא נחלקו, אלא בזמן שנעשו בהדיוט, שרבי עקיבא מכשיר בכלן, וחכמים פוסלין, חוץ מגטי נשים ושחרורי עבדים. רבי שמעון בן גמליאל אומר: אף אלו כשרים, במקום שאין ישראל חותמין.

י. אמר רבי אלעזר: אמרנו לו לרבי מאיר, מפני מה זכין לעבדים שלא בפניו? והלא זכות הוא לעבד שיצא מתחת יד רבו לחרות! אמר לנו: אינו אלא חוב הוא לו, שאם היה עבד כהן - נמצא פוסלו מן התרומה. אמרנו לו: ומה אם ירצה שלא לזונו ושלא לפרנסו - הרשות בידו. אמר לנו: ומה אם אלו עבד כהן שברח, ואשת כהן שמרדה על בעלה, הלא אוכלין בתרומה, וזה אינו אוכל, אבל אשה אינה כן, אלא חוב הוא לה, שכן פסלה מן התרומה ומפסידה מן המזונות.

יא. האומר לחברו: הולך מנה לפלוני שאני חייב לו, תן מנה זו לפלוני, פקדון שיש לו בידי, הולך מנה זו לפלוני, פקדון שיש לו בידי - חייב באחריותו, אם בא לחזור - לא יחזור, וחייב. הולך מנה זו לפלוני - תן מנה זה לפלוני, הולך מנה זו

לפלוני, הולך שטר מתנה זה לפלוני, תן שטר מתנה זה לפלוני, אם רצה להחזיר - לא יחזיר. הלך ומצאו שמת - יחזיר למשלח, ואם מת - יתן ליורשים. זכה מנה זה לפלוני, קבל מנה זו לפלוני, שטר מתנה זה לפלוני, קבל שטר מתנה זה לפלוני, אם רצה לחזור - לא יחזור. הלך ומצאו שמת - יתן ליורשיו. ואם לאחר מיתה זכה - יחזיר למשלח, שאין אדם זוכה, שאין אדם זוכה בכתב לאחר מיתה. מי שאמר: 'שא מנה זה לפלוני, טול מנה זה לפלוני, יהא מנה זה לפלוני בידי', ומת, אם רצה להחזיר - לא יחזיר, ואין צריך לומר, באומר: - זכה לו. ובאומר: - התקבל לו.

מסכת גיטין פרק שני

א. המביא גט ממדינת הים, ונתנו לה, ולא אמר לה: 'בפני נכתב ובפני נחתם' - הרי זה מקבלו הימנה, אפלו לאחר שלש שנים יחזור ויתננו לה, ויאמר לה: 'בפני נכתב ובפני נחתם'.

ב. נאמנת אשה שתאמר: 'זהו גט שנתת לי'. נקרע - כשר, נתקרע - פסול, נקרע בו קרע של בית דין - פסול. רבי שמעון בן אלעזר אומר: מדבק את הקרעים ונותן לה, ואומר לה: 'בפני נכתב ובפני נחתם'.

ג. אחד אומר 'בפני נכתב ואחד אומר בפני נחתם' - פסול. שנים אומרים: 'בפני נכתב', ואחד אומר: 'בפני נחתם' - פסול. רבי יהודה מכשיר בזה.

ד. רבי שמעון אומר: אפלו כתבו היום וחתמו למחר - כשר. כתבו בעיר זו - לא יחתמו בעיר אחרת. ואם חתמו - כשר. כתבו בארץ וחתמו בחוץ לארץ - צריך שיאמר: 'בפני נכתב ובפני נחתם'. כתבו בחוץ לארץ וחתמו בארץ ישראל, אין צריך שיאמר: 'בפני נכתב ובפני נחתם'.

ה. כתבו בקליפי אגוזים, בקליפי רמונים, בדם הקרוש, ובחלב הקרוש, על עלי זית,

נחתם, אף היא עצמה שהביאה, צריכה שתאמר: 'בפני נכתב ובפני נחתם'.

ט. גט אשה שכתבו שלא לשמה - פסול, שנאמר (דברים כד, א): 'וכתב לה' - 'לשמה'. שחורר עבד שכתבו שלא לשמו - פסול, שנאמר (ויקרא יט, כ): 'או חפשה לא נתן לה', ולהלן הוא אומר: 'וכתב לה' - מה 'לה' האמור להלן לשמה, אף לה האמור כאן לשמה.

י. מגלת סוטה שכתבה שלא לשמה - פסולה, שנאמר (במדבר ה, ל): 'ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת' - 'שיהיו כל מעשיה לשמה'. כתב סופר לשמה, וחתמו עדים לשמה, אף על פי שכתבוהו וחתמוהו ונתנו לה - פסול, עד שיאמר לסופר 'כתוב', ולעדים 'חתמו'. ולא עוד, אלא אפלו כתב בכתב ידו לסופר 'כתוב' ולעדים 'חתמו', אף על פי שכתבוהו וחתמוהו ונתנו לה - פסול, עד שישמעו את קולו, שיאמר הוא לסופר: 'כתוב' ולעדים 'חתמו'.

יא. לזה ממנו אלף דינר בשטר, ופרע לו, ומבקש ללוות ממנו שניה - הרי זה לא יחזיר לו שטר הראשון, מפני שמרע כח הלקוחות. משפן לו בית, משפן לו שדה, ופרע לו, ומבקש ללוות ממנו שניה - הרי זה לא יחזיר לו שטר הראשון, מפני שמרע כח הבאין אחריו. אמר רבי יהודה: מעשה בכך קדרה שהיה כותב טפוסים גטיין בערב, ובא מעשה לפני חכמים ופסלו את כלן. רבי אלעזר מכשיר בכלן, חוץ מגטי נשים, שנאמר (דברים כד, א): 'וכתב לה' - 'לשמה'.

יב. גט שאבד ממנו, ומצאו לאחר זמן, אף על פי שמכיר את סימנו - פסול, לפי שאין סימן לגטין. איזהו לאחר זמן? כדי שילך אחר לאותו מקום, אבל נתנו בשדה ובתבה ובמגדל, ונעל בפניו, אבד, אף על פי שמצאו לאחר זמן - כשר.

על עלי דלעת, על עלי חרוב, על כל דבר שהוא של קימא - כשר. על עלי חזרין, על עלי כרשין, על עלי בצלים, על עלי ירקות וורדין, על כל דבר שאינו של קימא - פסול. זה הכלל: כתב דבר שהוא של קימא על גבי דבר שאינו של קימא, או בדבר שאינו של קימא על גבי דבר שהוא של קימא - פסול, עד שכתב בדבר שהוא של קימא, ועל דבר שהוא של קימא.

ו. המקרע על העור כתבנית כתב - פסול. הרושם על העור כתבנית כתב - כשר. רבי יוסי הגלילי אומר: מה ספר מיחד שאין בו רוח חיים, יצא דבר שיש בו רוח חיים. רבי יהודה בן בתירה אומר: מה ספר מיחד שהוא תלוש מן הקרקע, יצא דבר המחבר לקרקע. כתב על קרן הצבי, וחתכו, וחתמו, ונתנו לה - פסול, שנאמר (דברים כד): 'וכתב ונתן' - 'מה נתינה בתלוש, אף כתיבה בתלוש'. כתב על קרן פרה, ונתן לה את הפרה, על היד של עבד, ונתן לה את העבד - זכתה בהן.

ז. אמר לה: 'הרי זה גיטיך, והשאר כתבתיך'. נתקבלה גטה ונתקבלה כתבתה. 'הרי זה גיטיך, על מנת שתחזיר לי את הנר' - הרי זו מגרשת. 'על מנת שהניר שלי', או שנתנו לה הנר עצמו או שכתבו על ידה - אינה מגרשת.

ח. הכל כשרין לקבל את גטה, חוץ מחרש שוטה וקטן, הכל נאמנים להביא לה את גטה, אפלו בנה, אפלו בתה, ואפילו חמש נשים שאין נאמנות לומר 'מת בעלה' - נאמנות להביא גטה. חמותה, ובת חמותה, וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה. רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי עקיבא: אשה עצמה נאמנת להביא גטה, מקל וחמר, ומה צרתה שאין נאמנת לומר 'מת בעלה', נאמנת להביא גטה, היא שנאמנת לומר 'מת בעלה' אינו דין שנאמנת להביא גטה? דיו לבא מן הדין להיות כנדון! מה באלו צריכות שיאמרו: 'בפני נכתב ובפני

יג. ועוד שלשה הוסיפו עליהן: אַתְּ שִׁגְרָתוֹ חִיָּה, וְאַתְּ שִׁשְׁטּוֹ נֶהָר, וְאַתְּ שִׁנְפֹּל עֲלֵיו מַפְלֵת - נוֹתְנִין עֲלֵיהֶן חוֹמְרֵי חַיִּים וְחוֹמְרֵי מֵתִים. בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל וּבֵת יִשְׂרָאֵל לְכֹהֵן - לֹא תֹאכַל בְּתֵרוֹמָהּ. עֶבֶד כֹּהֵן שֶׁבְּרַח, וְאִשְׁת׃ כֹּהֵן שֶׁמְרֹדָה - הָרִי אֵלָיו אוֹכְלִין בְּתֵרוֹמָהּ. לֹא יֵצֵא הָרוֹצֵחַ חוּץ לְגִבּוֹל עִיר מִקְלָטוֹ, בְּחֻזְקָת שִׁכְהֵן גְּדוּל קַיִם.

יד. הוֹלֵךְ גִּט לְאִשְׁתּוֹ, עַל מְנַת שְׂתֵתָן לְאִבָּא וּלְאִחֵי מְאִתִּים זִוּוּ - אֵין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחַ, עַל מְנַת שְׂתֵתָן לָךְ מְאִתִּים זִוּוּ - אֵין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחַ, שְׁלֹא הָאָמִין לְכָל אָדָם אֲלֵא לִו. אָמַר לוֹ: הוֹלֵךְ גִּט זֶה לְאִשְׁתּוֹ, יָכוֹל לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחַ. אֵת הוֹלֵךְ גִּט זֶה לְאִשְׁתּוֹ³ - אֵין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחַ, שְׁלֹא הָאָמִין לְכָל אָדָם אֲלֵא לִו.

³ שֶׁהַבְּעַל מוֹקֵפִיד שְׁדוּקָא הוּא בְּעֵצְמוֹ יִמְסַר לָהּ אֵת הַגִּט וְלֹא אַחֵר.

בְּיַד עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נִשְׁמַת מְאוּר עֵינֵינוּ חַיֵּית נַפְשֵׁנוּ,

אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתֵנוּ עַל לְבוֹ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתֵנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְהַטְעִימֵנוּ מִצּוּף עֲרֵבוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו הָאֶרֶץ שְׂכִינַת עֵצוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְהַחֲדִיר בְּרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּקֶת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְקָרַב אֵלָּפֵי נִשְׁמוֹת אֵל הַחוּן וְהִפִּי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשֻׁכּוֹלוֹת - שֶׁהַכֹּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, מְסַר נַפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים כֹּל יְמֵי חַיָּו, רַבִּים הַשִּׁיב מֵעוֹן וְקָרַבְסָם אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, הַעֲמִיד תִּלְמִידִים רַבִּים, יְרָאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחְבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל', וְסִפְרֵי 'שְׁפַת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן. וְקַבֵּץ וְלִקְטַת סִפְרֵים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מְדַבְּרֵי רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ מוֹהֵר"ן מְבַרְסָלַב, וְתִלְמִידוֹ הַקְּדוֹשׁ מוֹהֵר"נ"ת - זְכוּתָם יָגוּ עֲלֵינוּ. וְהַפִּיעַם בְּכָל קִצְוֵי תַבֵּל, וּבִפְרִטֵיית הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהַחַיּוֹ אֵלְפִים וְרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחֲזָקוֹ אוֹתָם לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֵאשֵׁנוּ, נִגְוֵר תִּפְאַרְתֵּנוּ, הַמְּלֹאָה הַנּוֹצֵב עַל רֵאשׁ הָרֶךְ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר

לְפָנֵי הַמַּחְנֶה, מוֹרָה הָרֶךְ וּמְשׁוּבָב נְתִיבוֹת

מוֹרְנוּ וּמְאוּרְנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקְלֵה"ה

בְּנוֹ הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטֹאקָאֵי וּבַעַל הַ'מְנַחֵת זָאב' וְעוֹד

זְכוּתוֹ יָגוּ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה

לְהַתְּלוֹנוּ בְּצַל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹ עֶדוֹן

י"ז שְׁבַט תשע"ה

תְּהֵא נִשְׁמַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לימות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות

לבם לטובה ויתברכו מפי עליון בבני חיי

ומזוני רוויחא ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

הערליכע בריוו, שאלות

ותשובות אין אלע אקטועלע

נושאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ג ר' יואל רוטה

יואל רוטה

שליטי"א

רופט אדער טעקסט

718•387•2691

קח
הכל
הקודש

אדער שיקט א אימעיל צו subscribe@kerenhadfusa.org

<p>18</p>	<p>ראשון Sunday</p>	<p>ט 9</p>	<p>עלות השחר _____ 6:47 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:28 סו"ז תפלה - גר"א _____ 10:22 שקיעה _____ 6:46 בבלי: בבא קמא קח • ירושלמי: שבת סז • תוספתא: כתובות ח נ"ך: נחמיה יא-יב • רמב"ם: הלכות שחיטה ד</p>
<p>19</p>	<p>שני Monday</p>	<p>י 10</p>	<p>עלות השחר _____ 6:45 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:27 סו"ז תפלה - גר"א _____ 10:21 שקיעה _____ 6:47 בבלי: בבא קמא קט • ירושלמי: שבת סח • תוספתא: כתובות ט נ"ך: נחמיה יג - דברי הימים א • רמב"ם: הלכות שחיטה ה</p>
<p>20</p>	<p>שלישי Tuesday</p>	<p>יא 11</p>	<p>עלות השחר _____ 6:44 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:26 סו"ז תפלה - גר"א _____ 10:21 שקיעה _____ 6:49 בבלי: בבא קמא קי • ירושלמי: שבת סט • תוספתא: כתובות י נ"ך: דברי הימים א ב-ג • רמב"ם: הלכות שחיטה ו</p>
<p>21</p>	<p>רביעי Wednesday</p>	<p>יב 12</p>	<p>עלות השחר _____ 6:43 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:25 סו"ז תפלה - גר"א _____ 10:20 שקיעה _____ 6:50 בבלי: בבא קמא קיא • ירושלמי: שבת ע • תוספתא: כתובות יא נ"ך: דברי הימים א ד-ה • רמב"ם: הלכות שחיטה ז</p>
<p>22</p>	<p>חמישי Thursday</p>	<p>יג 13</p>	<p>עלות השחר _____ 6:41 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:25 סו"ז תפלה - גר"א _____ 10:19 שקיעה _____ 6:51 בבלי: בבא קמא קיב • ירושלמי: שבת עא • תוספתא: כתובות יב נ"ך: דברי הימים א ו-ז • רמב"ם: הלכות שחיטה ח</p>
<p>23</p>	<p>ששי Friday</p>	<p>יד 14</p>	<p>Purim Katan עלות השחר _____ 6:40 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:24 סו"ז תפלה - גר"א _____ 10:19 שקיעה _____ 6:52 בבלי: בבא קמא קיג • ירושלמי: שבת עב • תוספתא: גטין א נ"ך: דברי הימים א ח-ט • רמב"ם: הלכות שחיטה ט</p>
<p>24</p>	<p>שבת Shabbos</p>	<p>טו 15</p>	<p>Shushan Purim Katan עלות השחר _____ 6:38 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:23 סו"ז תפלה - גר"א _____ 10:18 שקיעה _____ 6:53 בבלי: בבא קמא קיד • ירושלמי: שבת עג • תוספתא: גטין ב נ"ך: דברי הימים א יא-י • רמב"ם: הלכות שחיטה י</p>

Candle Lighting 5:21 הדלקת הנרות

הפטרה: אתה בן אדם

Shabbos Ends 6:53 זמן מוצש"ק

סיי וזי אזוי א איד זעט נאר אויס, דארף ער זיך שטענדיג האלטן פרייליך, ער קען זיך פרייען בלויז מיט דעם אז ער איז פאשאפן געווארן אלס איד און ער איז נישט קיין גוי.
(שירות דר"ן סימן ב"ט)